

Quỳnh Dao

KHÓI LAM CUỘC TÌNH

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Quỳnh Dao

Liên Quốc Nhĩ dịch

Khởi Lam Cuộc Tình

vietmessenger.com

Chương 1

Tâm Hồng rón rén bước về phía hành lang, hành lang dài hun hút, tối đen và lạnh lẽo những chiếc cột trụ to dọc theo bờ tường, chập chờn những chiếc bóng đen ngã dài theo bước đi tạo một cảm giác thê lương. Đôi chân trần đặt trên nền đất lạnh, Ngọn bạch lạp trên cánh tay nhỏ, toàn thân run rẩy trong chiếc áo ngủ màu trắng, Tâm Hồng rón rén đi tới trước. Nỗi lo sợ, kinh hãi và sự mong muốn mãnh liệt tràn ngập tâm hồn nàng. Nhìn quanh tứ phía, dọc theo hành lang, sao nhiều cửa quá thế này ? Nhưng họ đã dấu mẹ Ở nơi nào đây ? Mẹ Ơi! Mẹ! Bốn bề vẫn yên lạnh, yên lặng một cách lạ lùng ghê sợ! Mẹ Ơi! Mẹ! Một giọt nén nóng bỏng nhỏ xuống tay, Hồng giật thót mình lên, Trời ời! Mẹ Ơi! Mẹ! Hồng dừng lại, nghe ngóng. Bỗng từ bên trong một cánh cửa phát ra một tiếng kêu dễ sợ, tiếng kêu như muốn xé nát tim người. Mẹ Ơi! Mẹ! Hồng chạy tới, đập mạnh lên tiếng cửa, gào to:

- Mẹ Ơi! Mẹ Ơi! Mẹ.

Cửa mở, dáng Cha Hồng cao và gầy chận ngay cửa, dáng dấp nhỏ bé của Hồng được nâng cao lên. Giọng nói của cha mệt mỏi và đau thương:

- Tâm Hồng, ngoan nào! Không thể vào đây được, mẹ con mất rồi!

- Mẹ Ơi! Mẹ Hồng khóc thật to, vùng vẫy trong tay Cha - Con chỉ muốn mẹ à! Con chỉ muốn vào với mẹ.

Mẹ Ơi! Mẹ! Đầu Hồng nặng trĩu ngã sang một bên. Mẹ Ơi! Mẹ! Ngoài hàng lang dài tiếng vang dội lại. Mẹ Ơi! Mẹ... Hồng như rơi vào lòng bể băng giá, nàng thấy mình thật yếu ớt, cô độc và mất cả điểm tựa. Mẹ Ơi! Mẹ! Nàng vùng vẫy, la hét không thôi. Nàng muốn bỏ chạy ra khỏi hàng lang này, nàng vùng vẫy, vùng vẫy...

- Tâm Hồng! Hồng! Thức dậy đi con, lại nằm chiêm bao nữa ư ?

Hồng!

Một bàn tay thật ấm ve vuốt trán nàng, Hồng chột tỉnh, nàng thở phào nhẹ nhõm. Đôi mắt vẫn mở trừng trừng chưa hết vẻ kinh hãi. Đèn trong phòng thật sáng, bốn bên vách dán đầy giấy hoa hồng chớ nào có chiếc hàng lang âm u nào đâu ? Chiếc màn cửa màu đỏ sậm vẫn lửng lơ trên cửa sổ. Ngọn đèn pha lê trên trần vẫn tỏ xuống những tia sáng dịu dàng ấm cúng. Hồng quán tròn người trong chăn, trên tay đâu có vết nén nào đâu ? Nàng cũng không phải là cô bé bốn tuổi tìm mãi không thấy mẹ vì mẹ nàng, mẹ này đang ngồi cạnh nàng đây mà! Bà đang mỉm cười hiền từ nhìn nàng với đôi mắt lo lắng. Đưa tay lau những hạt mồ hôi trên trán Tâm Hồng, mẹ hỏi:

- Làm sao đấy hờ Hồng ?

- Dạ! Không có chi mẹ. Con ác mộng đáng ghét quá! Hồng nói

- Dạ! Không có chi mẹ. Con ác mộng đáng ghét quá! Hồng nói nhưng vẫn không tránh được cơn run rẩy - Con có hét lên nữa hả mẹ ?

- Đúng thế, mẹ nghe tiếng con hét nên chạy vội qua xem chuyện gì, con thấy gì hờ con ?

- Không... không có gì cả, con không nhớ. Tâm Hồng thờ ơ đáp, bất giác nhẹ chau đôi mày.

Bà Linh Phương buồn bã nhìn con. Bà biết Hồng vẫn nhớ, vì nói đã gọi mẹ kia mà. Tiếng gọi thật thê thảm, thật cô độc của một con bé trong đêm khuya. Nhưng bà cảm thấy hình như Hồng đã gọi người mẹ khác chứ không phải gọi bà. Bất giác bà rùng mình, lắc đầu để xua đuổi bao nhiêu tư tưởng hắc ám và miễn cưỡng cười với con:

- Thôi ngủ lại đi con! Nhưng nhớ đừng nằm mộng nữa nhé. Ờ hồi tối con uống thuốc chưa ?

- Uống rồi mẹ ạ.

Bà Linh Phương cúi xuống đắp lại chăn cho Hồng:

- Vậy thì ngủ đi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá nghe con.

Tâm Hồng nhìn mẹ, cười ngượng:

- Con xin lỗi đã làm mẹ thức giấc.

Bà Linh Phương lắc đầu không đáp. Tiếng "Con xin lỗi làm mẹ thức giấc" kia lẽ phép lắm, nhưng tại sao bà cảm thấy nó ngờ ngợ khách sáo và thiếu tình thân mật mẹ con thế nào ấy. Với Tâm Hà thì khác, nó sẽ ngã ngay vào lòng bà, nũng nịu nắm áo bà và không để cho bà đi, hoặc hét to: "Con không muốn mẹ đi, con muốn mẹ ngủ với con hà! ". Dĩ nhiên, có lẽ cũng vì Hà chỉ mới mười chín tuổi, còn Hồng thì đã hai mươi bốn tuổi rồi! Không nghĩ ngợi thêm, bà Linh Phương liếc nhìn con với cái nhìn buồn bã, rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Tâm Hồng nhìn theo bóng mẹ. Mãi đến lúc cánh cửa đóng chặt lại, nàng xô chăn qua bên và ngồi dậy. Khum người ôm chân, tựa cằm lên gối nàng ngồi thẩn thờ một lúc, rồi lại quay nhìn đồng hồ. Ba giờ sáng rồi, Hồng biết mình sẽ phải trần trọc đến sáng. Gần đây, thuốc an thần hình như đã mất hết hiệu lực. Mỗi đêm sự trần trọc đến sáng đã trở thành thói quen. Đêm khuya sao lại dài dằng dặc thế nào ?

Đẩy gối mền sang một bên. Tâm Hồng bước xuống giường, thay áo ngủ, cột chặt thắt lưng, đến đứng cạnh cửa sổ, kéo màn sang một bên. Cơn gió mùa thu phất vào người làm Hồng phải rung mình mất lượt. Đêm lạnh như cắt. Khoanh tay trước ngực, nàng ngấm bóng đêm trước mặt, trên khoảng trời rộng bao la, trăng sắp rụng và sao lấp lánh lưa thưa. Ngắm mãi cánh sao trời Hồng vẫn không biết mình định tìm kiếm cái gì đó. Gió đêm vi vu bên sườn núi xa xa. Cuối thu rồi, đêm sắp tàn rồi. Còn bao lâu nữa thì trời lại sáng ?

Hồng vẫn mở màng nhìn sao.

Một lúc sau ánh sao lặn trong bình minh, gió lại đến, Hồng nhắm mắt lại hít một hơi dài, lòng chợt lơ mờ nghĩ đến lời bản trường hận ca.

Tịch điện dinh phi tư tiêu nhiên

Cô đẳng đào tận vị thành miên

Thất thất chung cổ sơ trường da.

Cảnh cảnh tinh hà dục sở thiên

Uyên ương ngổa lãg sương huê trọng

Phỉ thúy cảm hàn thụy dĩ cộg ?

Tu tu sinh tử biệt kinh miên

Hồn phách bất tăng lại phập phồng

Tạm dịch:

Cung điện tối tập lòe đom đóm

Trần trọc hoài bên ánh dầu hao

Tiếng chuông đâu từng tiếng buông mau

Khung trời rộng ngàn sao lấp lánh

Trên mái ngói rơi đầy sương lạnh

Áo tôi này đơn lẻ ai chung ?

Cách xa nhau đã mấy năm tròn ?

Sao biển biệt bóng người không lại ?

Một thứ tình cảm chua xót theo từng câu thơ len lỏi vào tận đáy lòng nàng. Bất giác Hồng cúi đầu, đưa tay ôm mặt nức nở khóc. Một lúc sau nàng mới buông tay ra, thần thờ đi về phía bàn trang điểm. Ngồi xuống ghế, ngắm mình trong gương mặt trắng bệch với đôi khoen đỏ kia trong thật đẹp nhưng cũng thật bi thương ? Tại sao ? Tại vì sao đây ? Từ xa vợ, Tâm Hồng nghe như có tiếng nói, thật nhẹ nhưng cũng thật buồn vang vang bên tai:

- Anh sẵn sàng chết vì em! anh sẵn sàng chết vì em!

Hồng lắc đầu thật mạnh, tiếng nói kia chột tắt. Tại sao ? Tại sao lại lạ lùng thế này ? Tâm Hồng chưa hề có bạn bè nào chết đi, chưa hề có! Vậy thì tất cả chỉ là ảo tưởng, Phải, nàng biết tất cả chỉ là ảo tưởng. Những cơn ác mộng, ảo tưởng và tâm thần bất ổn như những màng nhện lúc nào cũng vây chặt không để nàng thoát khỏi. Như vậy sẽ có ngày rồi nàng sẽ phải chết trong ấy. Trời ơi! Không thể như thế được nàng phải cố gắng tranh đấu, chống trả. Tâm Hồng nhớ đến ngày mình vừa ra khỏi bệnh viện, bác sĩ Lý đã bảo:

- Cô Hồng, đừng nghĩ nhiều về những điều phiền muộn, phải vui lên, tìm thêm một số bạn bè, vui hưởng nhiều một chút!

- Đúng chẳng ? Không có điều gì đáng phiền cả à! Tâm Hồng chau mày, một bóng dáng lơ mờ thoáng qua, chiếc bóng thật xa vời mà nàng bắt mãi không kịp, nhưng vẫn hiển hiện trong đầu. Tâm Hồng lo lắng sợ hãi. Có ai bên ngoài cửa sổ, ai vậy ? Tiếng vọng thật buồn, thật cô đơn như thoát lên từ địa ngục:

- Tâm Hồng! Hãy theo anh, hãy đi theo anh.

Hồng hoảng hốt đi nhanh ra cửa sổ, giương đôi mắt rộng nhìn ra ngoài. Vườn cây um tùm. Trong bóng đêm, chỉ có cỏ cây lay động.

Tiếng vang đã biến mất chỉ còn tiếng gió vu vi lảng vảng thổi về vùng núi xa xa.

Tia sáng đầu tiên báo hiệu bình minh đã đến.

Chương 2

Khi ông Lương Dật Châu xuống lầu dùng điểm tâm, gian phòng ăn vẫn còn lạnh lẽo, chỉ có bà Linh Phương đang ngồi nướng bánh mì và bà vú Cao đứng bên phụ giúp. Ông bước tới ngồi xuống ghế, bà vú mang sữa và trứng sáng đến cười hỏi:

- Ông chủ cần chi nữa không ?

- Thôi đủ rồi. Ông liếc nhìn bà Linh Phương nói - Cho tôi hai miếng bánh, nhớ...

- Nướng cho khét một tí, bà Linh Phương tiếp lời, rồi quay lại nhìn chồng, hai người cùng cười - sống với nhau đã bao nhiêu năm rồi mà mỗi lần ăn anh cứ mỗi lần nhắc, bộ sợ em quên thói quen của anh à ?

Lấy một miếng bánh, bà Linh Phương chậm rãi trét bơ lên. Ông Châu nhìn vợ ngạc nhiên tại sao đã hai mươi mấy năm dài mà bà vẫn có thể làm cho tim ông rung động. Sáng nay trông bà hơi tiều tụy, ông biết suốt đêm rồi bà không ngủ được... Ngẩng đầu lên, nhìn về phía cầu thang ông có vẻ bức mình:

- Tôi thấy coi bộ nhà chúng ta không bao giờ mời được mọi người cùng ăn sáng. Tội nhỏ hình như biếng lười hơn lũ già này sao ấy!

Linh Phương nói thật nhanh:

- Đừng đòi hỏi quá anh! Chúng nó vẫn còn con nít mà.

- Con nít ? Ông Châu trừng mắt - Đừng ăn nói hồ đồ như vậy, tội nó đã không còn là con nít từ lâu rồi. Tâm Hà trên mười chín tuổi, Tâm Hồng hơn hai mươi bốn tuổi rồi còn gì ? Nếu Hồng nó chịu lấy chồng sớm thì chúng ta đã là ông bà ngoại rồi. Tôi thấy bà càng ngày càng dung túng cho con cái!

Bà Linh Phương nhẹ chau mày:

- Đừng nói vậy ông, ông cũng biết là... Bà Linh Phương chợt dừng ở giữa câu, một nỗi buồn thoáng qua, hiện lên khuôn mặt. Bà trao miếng bánh đã trét bơ cho chồng, nói tiếp - Tâm Hồng cũng đáng tội lắm anh ạ...

Ông Châu cắt ngang:

- Tôi đã nói với bà lỗi tại đâu ? Tại ta nuông chiều, chứ nếu bânghe lời tôi thì...

- Anh Châu! Bà Linh Phương cầu khẩn kêu lên.

Ông Châu ngừng lại, tiếp nhận ánh mắt đau khổ của vợ, tim ông chợt nhói đau. Bất giác ông đặt tay lên tay bà Linh Phương, nhẹ nhàng nói:

- Linh Phương, cho anh xin lỗi, đúng ra anh không nên tránh em.

Bà Phương nhìn chồng, mỉm cười:

- Em biết, em đã nói với anh, dù sao việc đã xảy ra rồi, rồi tình thế sẽ tốt đẹp hơn...

- Anh tin lời em. Ông Châu rút tay về, đưa miếng bánh mì vào miệng, mắt vẫn nhìn Linh Phương - Còn một việc nữa mà anh chưa cho em biết, nhà họ Địch hôm nay sẽ dọn vào nông trại đấy.

Bà Linh Phương chau mày:

- Hôm nay à ? Anh có cho ông Địch... Địch gì đó ?

- Địch quân Phục. Anh chưa nói cho ông ta điều gì cả.

Linh Phương có vẻ bất an:

- Em hy vọng rằng... em mong rằng chúng ta không làm...

- Em yên tâm đi. Ông Châu vừa ăn vừa nói. Ông Phục không phải là kẻ ưa xen vào chuyện người, ông ta là người có đầu óc và thân trọng, dầu ông ta có nghe người ta nói thế nào đi nữa cũng không thích tò mò đâu...

Bà Linh Phương bắt đầu ăn:

- Em nghĩ anh tính cũng đúng. Dầu sao, để nông trại bỏ trống mãi cũng không hay, sự thật thì... Bà nhỏ giọng - Đúng ra ta nên cho thuê thật sớm, như thế có lẽ đã...

Câu nói của bà lơ lửng, chưa kết thúc, thì đã có tiếng chân chạy nhanh từ trên cầu thang lầu xuống. Bà Linh Phương xoay người lại, Tâm Hà đang nhanh chân chạy vội xuống từng hai bậc một, trên tay một chồng sách dày, chiếc áo lông đỏ, quần đen và mái tóc bồng ôm lấy một khuôn mặt tươi mát, trẻ trung, trông cô bé tràn đầy sức sống. Vừa chạy đến bàn ăn, Tâm Hà đưa tay bốc ngay một miếng bánh bỏ vào miệng, ngồm ngoàm nói:

- Ba má ơi, con không ăn sáng đâu, trễ học mất, vả lại còn đón xe buýt nữa!

- Hà! Nghiêm chỉnh một tí xem có được không nào ? Ông Châu nói - Ăn uống cho đàng hoàng, một lúc cha đến sở làm sẽ cho con quá giang đến trường.

- Thật à ? Tâm Hà nhướn mày lên hỏi - Cha nàng thật tình cho nàng quá giang ư ?

Ông Châu lúc nào cũng chủ trương là phải tập cho con cái chịu đựng cực khổ không thể tạo thói quen cho chúng mỗi lần đến trường là phải có xe đưa rước. Hà bước nhanh về phía Cha, đoạn

mỉm cười:

- Vậy mới đúng là cha dễ thương của con chứ! Nói thật với cha nếu cha không thể để con quá giang xe cha thì quả thật là điều bất lợi.

- Lại nói chuyện vô ơn nữa rồi! Ông Châu hậm hực nhưng không thể làm vẻ nghiêm khắc được với đứa con hồn nhiên một cách dễ thương của mình:

- Cô nhớ là dầu sao cô cũng là sinh viên rồi nhé!

Tâm Hà vừa cắn một miếng bánh, vừa nhai vừa nói:

- Bây giờ con vẫn là con của cha mẹ chứ đâu có làm ông nội bà ngoại gì đâu mà cha cứ mãi nhắc nhở việc con là sinh viên mãi thế.

Bà Linh Phương chen vào:

- Đừng có vừa ăn vừa nói như thế vô phép lắm con.

- Mẹ! Mẹ có biết không ? Làm cha mẹ hình như người nào cũng có tật là thích nói tao không thích cái này... tao không thích thế kia...

Bà Linh Phương cười:

- Con nhỏ này thật không giống ai hết, sao mà lại dám phê bình cả cha mẹ nữa chứ ?

- Đó cũng tại...

- Bà hay nuông chiều...

Ông Châu vừa mở miệng nói câu đó cũng tại... thì Tâm Hà đã tiếp theo ngay câu bà hay nuông chiều khiến cho bà Linh Phương không nín được cười, Tâm Hà đưa mắt trêu cha làm cho cả bà vú đứng cạnh cũng bật cười to, cả gian phòng đầy tiếng cười. Từ cầu thang,

có tiếng động nhẹ, Tâm Hồng chậm rãi bước xuống, nàng mặc bộ áo dài tây phương màu đen, mái tóc đen xõa dài bao trùm lên khuôn mặt trắng, dáng dấp gầy ốm, di chuyển nhẹ nhàng như một chú mèo con. Ông bà Châu và cả Tâm Hà đều hướng mắt nhìn lên, tiếng cười chợt tắt, gian phòng tràn ngập tiếng cười ban nãy, giờ lại rơi vào sự yên lặng nặng nề.

Tâm Hồng vừa bước đến bàn ăn lập tức nhận ngay ra không khí đổi khác, nàng liếc mắt nhìn mọi người, miễn cưỡng nở nụ cười nhưng nụ cười chưa thoát ra khỏi miệng đã chợt tắt. Hồng khẽ nói:

- Xin chào cha, chào mẹ.

Tâm Hà đứng bật lên, nhường ghế cho chị.

- Ngồi xuống đây chị. Rồi ngọt ngào nói - Chị nên uống nhiều sữa, sẽ mập ra ngay.

Ông Châu đưa mắt nhìn Tâm Hồng:

- Đêm hôm ngủ được không con ?

Sự thật câu nói có vẻ thừa thãi, gương mặt thất thần của Hồng đủ tố giác giấc ngủ của nàng không được yên lành cho lắm.

- Cũng tạm được, thưa cha, Hồng nói, giọng thật nhỏ, thật êm, tiếng nói như bóp nhói tim ông Châu. Hồng! Một đứa con gái nhút nhát của ông.

Bà Linh Phương trét bơ lên miếng bánh xong trao cho Hồng:

- Con phải ăn nhiều một chút!

Tâm Hồng nói thật nhỏ:

- Nhưng con không thích bơ!

Bà Linh Phương lo lắng nhìn con, bà có vẻ buồn:

- Ráng đi con. Coi như uống thuốc vậy nhé!

- Ờ... thôi được Tâm Hồng mỉm cười yếu ớt, cầm miếng bánh mì trên tay. Bà vú Cao vừa chiên xong quả trứng đã vội vàng mang đến đặt trước mặt Hồng, Hồng chau mày kêu lên - Ờ... Vú...

Bà Vú mỉm cười có vẻ cầu khẩn nhìn Hồng:

- Thưa Cô!

- Thôi được! Tâm Hồng chỉ biết thở dài - Nhìn tình hình này, tôi biết mọi người ai cũng muốn biến tôi thành bà mập cả. Cúi đầu xuống Hồng bắt đầu ăn, hơi nóng của sữa bốc lên mặt, khiến cho mắt nàng lờ mờ.

Tâm Hà tay ôm cặp sách, nàng có vẻ nôn nóng:

- Cha ơi, cha ăn xong chưa ? Nếu cha không nhanh lên có lẽ con sẽ trễ học mất.

- Thôi xong rồi! Ông Châu vội đứng dậy. Bà vú ơi, bác tài đã sửa soạn xe xong chưa ?

- Dạ xong lâu rồi ạ!

Tâm Hà quay sang Tâm Hồng, cô bé nở nụ cười thật tươi:

- Chị có cần em mang thức ăn gì về cho chị không ?

- Không, chị không muốn ăn gì cả.

- Vậy thì, để em về sớm chơi với chị nhé. Thôi em đi học đây.

- Ờ!

- Cha! Nhanh lên đi chứ, Tâm Hà hối thúc ông Châu, một mặt đưa tay nắm lấy cổ tay cha lôi nhanh về phía cửa. Ông Châu có vẻ không bằng lòng hét:

- Coi kìa! con quỷ này không giống ai cả! Lớn rồi mà vẫn không nên nét, nữa sau này gả đi rồi mà vẫn chừng nào tật ấy thì còn ra giống gì nữa chứ!

- Con không thèm lấy ai hết

- Hừ! Nói thì nhớ nhé, tao nghe đây

- Ha! ha! ha!

Tâm Hà cười thật dòn, bóng hai cha con khuất dần ngoài cửa. Tiếng xe hơi rồ máy vọng lại, họ đã đi mất.

Sau khi Tâm Hà bỏ đi, gian phòng lại rơi vào sự yên lặng. Hồng cúi xuống, lẳng lặng dùng bữa điểm tâm. Bà Linh Phương cũng không nói gì cả, ngồi yên nhìn con gái mình dùng bữa với đôi mắt dò xét. Hồng quá kín đáo, quá trầm lặng, trên đôi mi dài kia như vương vấn một đám mây buồn, trên đôi mắt đen nháy kia như đáng che phủ bởi một thần thái bất định mông lung.

Rất nhanh, Hồng đã dùng xong điểm tâm, chùi sạch miệng, nàng đứng dậy nói với mẹ:

- Con đi dạo tí, mẹ nhé!

Bà Linh Phương hơi ngần người ra, chột kêu lên:

- Tâm Hồng!

- Việc gì đẩy mẹ!

- Đừng đến nông trại nữa, ông họ Địch hôm nay sẽ dọn đến ở đây!

- Hả! Tâm Hồng có vẻ ngạc nhiên, đứng sững lại, yên lặng một lúc mới hỏi - Địch gia là người thế nào hả mẹ ? Tại sao ông ta lại thích một nơi hoang dã như nông trại của chúng ta chứ ?

- Cha con nói ông ta là một nhà văn nổi tiếng cần nơi yên tĩnh để viết lách, chúng ta cũng thích có một lán giềng như thế chứ! Bằng không để trống nông trại, nhà cửa sẽ hoang phế cả.

Tâm Hồng nghĩ ngợi một lúc:

- Nhà văn nổi tiếng ? Thế bút hiệu của ông ta là gì ?

- Việc đó... mẹ cũng không biết

- Không lẽ... Ông ta lại cũng thích nông trại nữa ư ? Tâm Hồng như tự hỏi chính mình, quay lưng lại không buồn nói thêm câu nào với mẹ nữa nàng bước ra khỏi nhà.

Những ngọn gió mùa thu phe phẩy chung quanh, buổi sáng trong thung lũng trời có vẻ lạnh, Ngôi nhà này cất giữa những ngọn núi, nên có vẻ đơn lạnh, nhưng bù lại sự yên ả, vẻ xanh tươi của khu rừng Phong chung quanh ngôi nhà đã tạo cho khung cảnh nơi đây thêm tuyệt vời. Mùa thu đến, lá phong chuyển màu đỏ, khiến cả thung lũng đỏ hồng càng làm cho cảnh sắc nên thơ. Vì vậy, ông Châu đã chọn cho ngôi nhà này một cái tên đầy thi vị là "Vườn Sa Mù"/ Lấy ý từ câu thơ Nhiêu lai thụ nhiễm sương lâm túy.

Với Tâm Hồng, nàng trực giác thấy rằng cha nàng không những chỉ là một nghiệp chủ giỏi mà còn là một thi sĩ, một học giả tài ba nữa. Nếu loại bỏ một bản tính nóng nảy và cứng cỏi ra thì quả thật ông Châu sẽ là một người thật hoàn toàn.

Bước ra khỏi cổng lớn của Vườn Sa Mù, sẽ gặp ngay con lộ chạy

thẳng đến Đài Bắc, và nếu đi ngược lại, sẽ gặp những đường núi khúc khuỷu như rắn bò đi sâu vào núi hay đi thẳng lên nông trại ở trên đỉnh. Tâm Hồng lựa con đường nhỏ, hai bên đường là những loài hoa dại cánh tim quen thuộc hay những đám cỏ màu đỏ tươi. Ngắt một cọng cỏ đuôi chó bên vệ đường Hồng xé nhỏ một cách vô ý thức rồi chậm rãi bước đi.

Xuyên qua ngõ núi, đến một sơn cốc bằng phẳng, nơi đây có vẻ phì nhiêu nhất, một cây vài cây phong đứng sững trên bãi cỏ. Những tảng đá lớn nằm rải rác khắp nơi, mặt đá phẳng có thể ngồi hay nằm lên được. Giữa khoảng cách của những hòn đá là những đám cỏ mượt, trên ấy những chiếc lá phong vàng úa rụng đầy. Các loại hoa cúc dại như phổ công anh với với những đóa hoa vàng điểm tô trên đám cỏ xanh, rung rinh theo từng cơn gió lướt quá.

Tâm Hồng bước tới lựa một tảng đá bằng phẳng ngồi xuống đưa mắt nhìn chung quanh, những hạt sương còn đọng trên lá đang lấp lánh. Xa xa đám sa mù che phủ từng cảnh cây, từng hòn đá, phủ lên giải núi xanh, như một chiếc màn lớn, phủ mờ cả cảnh vật. Chỉ có buổi trưa là tia nắng mặt trời có chiếu rọi được - Đây đủ sơn cốc. Vì vậy có thể nói lúc nào cũng như lúc nào, cả sơn cốc đều chìm trong khói sương, đây chính là điều mà Hồng yêu thích và say mê. Nàng đã đặt cho nó một cái tên là "Thung Lũng Sa Mù". Nàng ngồi hàng giờ như thế như cơn sốt, đôi khi quên cả sự hiện diện của chính mình trong ấy.

Bây giờ, Tâm Hồng lại rơi vào trạng thái như bị mê hoặc bởi cảnh vật, Hướng về phía trước mặt, nàng có thể nhìn thấy nông trại trên đỉnh núi. Bền bờ vực là hàng lan can chạy dài, một cây phong to lớn chìa thân qua khỏi rào. Tâm Hồng ngẩn ngơ nhìn, nàng như mơ mơ màng màng, quên cả cả chính mình, quên cả cảnh vật. Hàng lan can, cây phong to lớn và nông trại... tất cả như mờ đi trong trí nàng. Rồi bên tai hình như có tiếng nói, vừa diu. dằng vừa thúc dục:

- Hồng! Hãy theo anh! Hồng hãy đi với anh đi em!

Tâm Hồng hoảng hốt, nhảy nhồm lên, nàng quay đầu lại, chung quanh vẫn yên tĩnh, ngoại trừ những tảng đá to và rừng cây, không còn bóng dáng một người nào nữa, Hồng run rẩy đưa tay xoa lên trán, mồ hôi lạnh xuất hiện, cái lạnh nổi da gà len lỏi vào xương sống.

Chương 3

Sau ba ngày mệt nhọc, Địch Quân Phục rồi cũng sắp đặt được nhà cửa một cách ngăn nắp. Nông trại thiết lập trên đỉnh cao, biệt lập với mọi người, không khí sơn dã tinh khiết, tiếng trúc reo hòa lẫn tiếng chim hót. Địch Quân Phục cảm thấy mình như vừa tìm được phục hồi sinh lực. Không phải chỉ có mình chàng, mà ngay cả bé Nhụy, đứa con con gái sáu tuổi của chàng cũng cảm thấy như thế, nó vui lắm, lúc nào cũng hét vang vang:

- Cha ơi! Ở đây vui quá vui quá! Con hái được nhiều quả hồng, nhiều hoa lắm, này cha xem.

Thật vậy, chung quanh sườn núi, hình như lúc xưa đã được vun trồng, nên đây rẫy những cây chuối xứ, hoa tóc tiên, rau cần và lái. Đến bây giờ, tuy đã bị bỏ phế, nhưng hoa vẫn bùng nở khắp nơi bên sắc đỏ của rừng phong. Quả lại đào nguyên ngoại giới. Địch Quân Phục mong cái thể xác mệt mỏi của chàng sẽ được yên nghỉ trong thế giới thần tiên này và lần hồi chàng sẽ khôi phục lại được con người thực của mình. Chàng cũng mong bé Nhụy sẽ mạnh khỏe hơn. Nếu không vì bé, có lẽ Phục cũng quyết định dứt khoát việc dọn nhà đến đây. Vị y sĩ đã cảnh cáo:

- Đứa bé này rất cần ánh nắng mặt trời, cần được ở nơi cao ráo một thời gian. Bệnh này rất nhạy cảm, không thể ở nơi ẩm thấp, anh phải chăm sóc nó kỹ lưỡng hơn, nó ốm yếu lắm đấy!

Thế là Phục đã don đến nơi này, Đối với chàng sau bốn mươi năm bây giờ chỉ còn bé Nhụy là hết. Chàng không thể để mất luôn đứa con gái duy nhất của chàng, nhất định là không! Phục có thể hy sinh tất cả để chỉ mong bé Nhụy được vui vẻ, bình yên. Mới có ba ngày mà mặt con bé rúm nắng đỏ hồng. Phục vừa cảm thấy an ủi, vừa xót xa. Vì ngoài ánh nắng ra chàng biết nó còn cần cái khác nữa. Mỹ Như! Đúng ra em không nên bỏ đi như vậy.

Đến ở nông trại người phật ý nhất là bà cô và Liên, cô tớ gái. Bạn của cô ta đều ở Đài Bắc và Phục mỗi tháng cho cô ta nghỉ hai ngày, và lại từ nông trại đến Đài Bắc ngồi xe đò không đếm một giờ là đến nơi. Liên vào phụ giúp gia đình Phục đã năm năm, cô ta cũng rất mến bé Nhụy vì cô đã bông ẵm từ thuở còn trong nôi và cô phải miễn cưỡng đi theo. Còn bà cô ? Người đã đem gần hết quãng đời mình để chăm sóc cho Phục, chỉ biết cần nhằn:

- Phục, mày thấy bất tiện không ? Tao không biết rồi đây làm sao đi chợ, từ đây xuống tới chợ ít nhất cũng phải trên hai mươi phút chờ đâu ít ỏi gì.

- Nhưng chúng ta có tủ lạnh mà, cô Liên chỉ cần đi chợ một tuần một lần là được rồi, đi bộ nhiều đối với những người trẻ tuổi như cô Liên càng tốt chứ có sao đâu ?

Khi vừa dọn đến được hai hôm có một công nhân khoảng năm mươi tuổi, từ đường mòn dưới núi lên nông trại, tay xách một giỏ lớn đầy thức ăn, vừa cười vừa nói:

- Tôi là Cao, tài xế của ông Lương, bà chủ tôi nghĩ ông mới dọn đến chưa rõ đường đi nước bước, bảo tôi mang đến một ít đồ dùng cho ông... Vợ tôi cũng làm cho ông bà Lương, cứ cách ba hôm là tôi lái xe đưa đi chợ một lần. Bà chủ nói nếu ông cảm thấy việc đi chợ mua thức ăn bất tiện thì tôi có thể mang về dùm.

Bà Lương quả thật chu đáo, gói quà toàn là những thức ăn ngon từ trứng gà, đùi heo, xúc xích đến cả thịt tươi. Bà cô sung sướng lắm không cần nhằn việc chợ búa khó khăn nữa. Và trong cuộc sống hằng ngày sau này, quả thật việc đi chợ không còn là một vấn đề phiền phức cho gia đình.

Rồi ngày qua ngày Phục biết có một con lộ lớn ăn thông ra chợ quận, rồi từ đây có thể đi xe đến Đài Bắc. Nhưng nếu muốn đến Vườn Xa Mù thì chỉ cần qua con đường này có thể dẫn sâu vào những dãy núi sâu thẳm. Cảnh sắc đẹp như một bức tranh. Phục

kính nể ông Châu vì ông đã dám mua cả vùng núi này để lập nên nông trại to lớn trong hai mươi năm nay. Mặc dù trên phương diện nông nghiệp ông ta đã thất bại, bỏ dở cả đám bò sữa, dê, gà để nhảy vào thương trường. Tuy nhiên Vườn Sa Mù đã được xây cất đẹp đẽ. Núi non hoang vu đã được khai thác, những con đường mòn ngoằn ngoèo khắp nơi, đều dẫn đến những vùng triền đẹp đẽ đầy hoa thơm cỏ lạ. Chỉ mới có ba ngày, mà Địch Quân Phục đã hoàn toàn bị khung cảnh chinh phục.

Vật liệu kiến trúc nông trại phần lớn là những thân mộc thô sơ. Cây cột thật to, cánh cửa nặng nề với những song cây thô kệch. Gỗ lại giữ nguyên màu, không sơn phết, ngay cả những cánh cửa cũng thế, nhưng lại tạo cho người một cảm giác gần thiên nhiên. Trong nhà, bàn ghế cũng thật nặng nề, những chiếc ghế gỗ thấp và nặng, vững vàng. Chiếc phòng khách thênh thang không gây cho người cảm giác chật hẹp khó chịu. Đối với những người thích xu thời, gian nhà này quá lạnh lùng, quá thô kệch. Nhưng với Phục thì chàng cảm thấy không có gì làm chàng hài lòng hơn. Nông trại rất lớn, ngoại trừ gian phòng khách, còn năm gian phòng khác cũng thật rộng.

Địch Quân Phục đã dùng một căn lớn làm thư phòng, chàng xếp tất cả sách vở lên những ngăn tủ trên vách. Đối với chàng, ngoài bé Nhụy chỉ có sách là đáng kể, đáng quý mà thôi. Bốn gian còn lại phân phối làm phòng ngủ của chàng, bé Nhụy, bà cô và Liên.

Ngoài những phòng này ra, nông trại còn có một căn gác lửng trên chất đầy những vật dụng cũ. Địch Quân Phục vì không cần dùng thêm nên cũng không tìm đến để làm gì. Phía sau nông trại là gian nhà chất củi, cỏ rơm và cây vụn, bên cạnh đó hàng rào, có lẽ đã được dùng làm chuồng nuôi bò, dê. Chồng nuôi gà ở tận phía sau bấy giờ ở bỏ trống.

Trước nông trại, chiếc sân rộng trồng một vài cây cổ thụ to, một cây hồng phong, lá rụng đầy mặt đất. Sau nông trại là khu rừng phong với những thân cây thật to, hướng những chiếc lá về tia nắng lấp lánh, đỏ như lửa nhưng ráng chiều, như bầu trời trước hoàng hôn.

Bìa rừng phong là một vực thẳm, được ngăn bằng một hàng lan can dày và chắc, chỉ có hàng lan can dày là được sơn màu đỏ tươi. Hàng lan can còn mới, có lẽ vừa được xây lại để ngăn với vực sâu. Địch Quân Phục nghĩ rằng trước khi giao nhà cho chàng ở, ông Châu biết chàng có đứa con sáu tuổi nên mới cho người đến xây chiếc lan can này.

Dọn nhà là một việc làm cực nhọc, nhất là đối với người đàn ông thì càng rắc rối hơn. Không có bà cô, chàng sẽ không biết phải làm thế nào mới đúng. Nhọc nhằn bận rộn suốt ba ngày. Buổi hoàng hôn hôm nay, mới được rảnh rỗi bách bộ quan sát khung cảnh chung quanh một chút.

Theo đường mòn, Địch Quân Phục chậm rãi bước đi, những đám hoa kèn nở đầy trên triền núi, rung rinh theo từng cơn gió, ngã lùa như những đợt sóng nhấp nhô trông thật sống động. Lá phong khô dòn rơi ngập đường đất. Hai chú bướm trắng đuổi bắt nhau trên ngọn cỏ, lúc cao lúc thấp lúc xa lúc gần, ánh nắng lấp lánh hồng đôi cánh nhỏ. Buổi hoàng hôn mùa thu, mây núi, cỏ cây khiến người ngây ngất.

Phục thơ thần đi sâu vào núi. Trong khung cảnh vắng lặng, với cơn gió nhẹ mùa thu cùng những tia nắng cuối cùng của một ngày sắp tắt, một thứ tình cảm nhẹ nhàng pha lẫn chua xót len vào hồn chàng. Bất giác Phục nghĩ đến câu thơ tiền nhân:

Tiền bất kiến cổ nhân

Hậu bất kiến lai gia?

Niệm thiên địa chỉ tu

Độc thương nhiên nhi khắp ha.

Tạm dịch:

Trước chẳng thấy ai qua

Sau không hay ai tới

Ngước mắt nhìn trời đất

Mà lòng thấy xót xa

Phục như cảm thấy cảnh núi rừng đang cuốn hút lấy mình.

Trước mặt chàng một hòn đá to chắn ngang, cỏ mọc rậm rạp che khuất hẻm lối đi vào thung lũng, rải rác đây đó những tảng đá to nhỏ nằm dài. Phục đứng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao, từng cụm cây bị ránh chiều nhuộm đỏ. Thung lũng trầm mặc quá, sương núi tỏa ra che mờ cảnh vật, bóng tảng đá nằm dài trên mặt đất, gió luồn qua khe núa tạo nên những âm thanh trầm buồn, đôi bướm trắng giờ đã bay đi mất.

Phục rơi vào trạng thái lâng lâng. Trong khoảnh khắc chàng lại nhớ đến Mỹ Như. Nếu Mỹ Như ở đây, nàng sẽ nghĩ thế nào ? Nàng sẽ thích chăng ? Chàng biết rằng, sự thật đã khác hẳn, trời đất bao la mà bạn tri âm đâu sao chẳng thấy ? Tim chợt nhói đau, cảm giác bàng hoàng chợt đến.

Bỗng một tiếng động làm Phục giật mình, hình như có tiếng thở dài, xa vắng và buồn bã. Trong thung lũng này còn có người khác ngoài chàng nữa sao ? Chàng giật mình đứng thẳng người lên, lắng tai nghe không có một tiếng gì ngoài tiếng gió thổi. Hay là ảo giác ? Phục lắng nghe thêm một lúc quả thật không có một tiếng động nào nữa cả. Chàng quay lại nhìn về hướng nông trại, đứng ở đây có thể thấy rõ hàn gian can sơn đỏ của nông trường với mái ngói ẩn sau tàn cây phong. Một luồng khói lam từ nóc nhà đang bốc lên. Có lẽ cô Liên đang bận làm cơm tối, chàng cũng nên trở về nhà là vừa.

Nhón gót lên sửa soạn bước đi, bỗng tiến gthở dài ban nãy lại vọng lên. Phục dừng chân lại lần này chàng có thể cam đoan quyết mình

không còn lầm lẫn mà đây là một sự thật vì sau tiếng thở dài là giọng đọc thơ của một người con gái vang lên, ấm và thanh với những lời thơ chàng nghe hình như là "Thật buồn khi đến lầu Tây" gì đó. Phục yên lặng nghe ngóng.

Nước sông còn có khi ngăn

Đá cao có lúc lẫn xuống đèo

Buồn này đã tự hôm nao... ?

Chỉ những câu này, cũng đủ làm tim Phục đập nhanh phải chăng người thiếu nữ đã hiểu thấy tâm trạng của chàng ? Phục rất tự hào về cái đọc sách uyên bác của chàng, thế mà vẫn chưa tìm ra được xuất xứ của những câu thơ trên. Chàng tiếp tục nghe ngóng, tiếng đọc thơ lại tiếp tục:

Nước sông còn có khi ngăn

Đá cao có lúc lẫn xuống đèo

Buồn này đã tự hôm nao... ?

Vẫn còn canh cánh làm sao dứt đành

Cạn ly ngày tháng qua nhanh

Mà sao còn đó bóng hình chưa phai

Lá phong rụng ngập lối này

Những mong mượn lá đề vài câu thơ

Nhưng làn gió núi thoảng qua

Đã mang chiếc lá bay xa phương nào

Tiếng đọc vừa dứt, tiếp theo là dư âm của tiếng thở dài trầm trặc, như một thứ uẩn ức khôn cùng. Phục không ngăn nổi tò mò, bước tới trước. Như bị thu hút, Phục bước vòng qua tảng đá và đưa mắt tìm kiếm.

Vừa bước qua khỏi tảng đá lớn, Phục đã nhận ra dáng dấp thiếu nữ đọc thơ ban nãy. Nàng ngồi trên một tảng đá mặt hướng về phía Phục, nàng mặc áo dài, mái tóc tung bay theo gió, trên đầu gắn một nơ đen. Gương mặt thanh tú trắng trẻo kia có lẽ vì sự xuất hiện đột ngột của Phục chợt hiện rõ nét kinh hoàng, đôi mắt nàng mở rộng, đôi mắt thật tuyệt vời dù tràn đầy ngỡ ngàng, khiến Phục có cảm giác như mình là kẻ có tội. Chàng thấy thật ân hận vì đã phá vỡ sự yên tĩnh, đã xâm phạm và đời tư của người khác.

- Xin lỗi cô.

Phục bối rối nói, chàng không còn dám bước tới thêm bước nào nữa cả, vì hình như cô thiếu nữ đang ở trong trạng thái kinh hoàng tột độ.

- Sự thật tôi không có ý quấy rầy cô. Tôi là người mới dọn đến đây, tôi ở trên nông trại trên kia.

Thiếu nữ vẫn tiếp tục nhìn chàng, hình như cô bé không hề để ý đến lời nói của Phục tí nào cả. Đôi mắt vẫn chưa tan về kinh hãi, đôi tay ghì chặt quyển sách trên gối, một quyển sách bọc vải hình như đã cũ.

- Thưa cô! Phục tiếp, chàng cố gắng bước đến gần cô một chút - Tôi họ Địch, Địch Quân Phục.

Phục bước về phía thiếu nữ, bây giờ chàng đang đứng trước mặt cô bé. Thiếu nữ càng lộ vẻ hốt hoảng, bất giác bước lùi về phía sau, rồi hét một tiếng thật to, quyển sách trên tay rơi xuống đất, không buồn lượm lên, cô bé quay đầu chạy mất. Cô ta chạy thật nhanh, chỉ một thoáng là chiếc bóng đã khuất sau đám cỏ rừng của ngọn núi đang tràn ngập sa mù.

Phục ngơ ngác, chàng không hiểu hình dáng của chàng có gì làm cho cô bé hoảng hốt đến độ như vậy ? Dù chàng không đẹp trai lắm nhưng cũng đâu đến độ xấu xí như quái vật đâu. Đứng ngơ ngẩn nhìn về phía núi đồi, thật khó hiểu. Phục lắc đầu, không hiểu những gì mình vừa thấy ban nãy có phải là ảo giác hay không ? Hay là bộ óc mãi lo cấu tạo nhân vật tiểu thuyết của chàng đã bị những ảo giác ám ảnh. Hay nàng là yêu nữ trong rừng. Những hình ảnh trong truyện liêu trai nhu vậy vây kín lấy chàng. Nhưng chợt nhớ tới quyển sách rơi trên bãi cỏ, quyển sách mà cô bé đã bỏ lại. Hiển nhiên là có một thiếu nữ đã hoảng sợ bỏ chạy vì chàng.

Phục hơi hoảng hốt, chàng buồn bã không ngờ mình lại đáng sợ như vậy. Cúi xuống lượm quyển sách lên. Hàng chữ bên ngoài bìa đề Lịch Triều danh nhân thi tuyển. Trang đầu, trên phần giấy trắng có nét bút lông đề:

Tặng Tâm Hồng, đưa con gái yêu quý của cha.

Mùa Giáng Sinh năm 1965

Tâm Hồng ? Có phải đây là tên của cô bé đó chăng ? Hay là tên của một người nào khác ? Lòng Phục chợt rung động khi nghĩ đến "Vườn Xa Mù". Vì chỉ có nơi đó mới phù hợp với cách phục sức của cô bé và nội dung quyển sách. Như vậy thì cô bé này là con của ông Châu ư ? Trong một phút, Phục chợt có ý đem quyển sách đến Vườn Sa Mù trả lại cho cô chủ, nhưng rồi lại nghĩ lại chàng lại thôi. Bởi vì mặt trời đã lặn đi tự bao giờ rồi, màn đêm đang kéo đến, che

khuất cả núi đồi cây cỏ. Đường mòn đã mất dấu, biết đâu Phục sẽ bị lạc trong thung lũng này. Vả lại, gió đêm trong núi đã thổi đến mang theo hơi lạnh buốt người.

Cầm quyển sách trên tay, Phục trở về nông trại. Bé Nhụy đứng tựa cửa đang chờ chàng. CƠM tối đã dọn sẵn trên bàn, mùi thơm phưng phức của thức ăn như đợi chờ người cầm đũa. Phục bây giờ mới thấy rằng mình quả thật đang đói đến cồn cào.

CƠM xong, Phục cho bé Nhụy ôn bài vở, vì cơ thể bé Nhụy quá yếu, phải nghỉ học, nhưng chàng không muốn để nó quên hết chữ nghĩa nên mỗi ngày đều phải ôn bài, ôn xong, chàng sẽ đùa vui với nó một lúc, rồi cho đi ngủ.

Phục trở về thư phòng, bật đèn lên, ngồi xuống ghế tựa, lật quyển "Lịch triều danh nhân thì tuyển" ra. Đây là quyển thơ được tuyển chọn từ đời nhà Thanh, những bài thơ đều được chọn một cách kỹ lưỡng, có lẽ gồm rất nhiều quyển này.

Lặng lẽ lật một vài trang, quyển sách đã được chủ nhân xử dụng quá nhiều, được chú thích chi chít bằng những gạch mực. Phục đọc thử một vài đoạn, và bị cuốn hút ngay không rời được khỏi quyển sách. Nét chữ rất đẹp, khiến cho chàng ngạc nhiên. Đây không phải là lời bình giải mà là những cảm nghĩ của người đọc.

Hầu như tất cả văn học nghệ thuật chỉ bàn về vấn đề tình cảm. Nhưng tình cảm con người là gì ? Nó chẳng qua nguyên nhân của sự đau khổ ? Tình cảm chân thật lúc nào cũng bị ràng buộc với niềm đau, phải chăng đây là sự bi thảm của nhân loại? ?

Nhưng không có tình cảm, thì làm sao có cuộc sống của con người ? Làm sao có lịch sử và văn học nghệ thuật ?

thế hệ chúng ta rất đang buồn, đáng tội, tất cả những lời hay, tiếng

đẹp đã được tiền nhân xử dụng cả. Ta sinh ra quá muộn ư ? Hay là vì không sáng tạo được cái gì đẹp ?

Trí thức là sợi dây trói buộc con người, càng đọc sách nhiều ta sẽ càng cảm thấy mình thật bé nhỏ.

Quả tội cho Liễu Vinh, nếu có thù thù bầu bạn cùng chàng, tiếc cho niên thiếu một thời trôi mau thì tại sao chẳng đem yên lụa khóa kín đi, để cho Yến Tô bị rịn với cuộc sống ?

Lời thơ thật đẹp, nhưng tiêu cực. Tôi nghĩ rằng những tình cảm đẹp như thế này thật sự không có ở thế gian này.

Bên trong, còn có những câu không liên hệ gì đến thơ văn cả, mà chỉ là những lời phát biểu về tình cảm.

Những người sống mà không hiểu tình cảm là gì thì đời thật vô nghĩa, thật ngu đần. Trái lại những kẻ sống nhiều cho tình cảm thì lại quá khổ sở, đau đớn. Vì vậy, tốt nhất nên là chú lừa ngu đần sướng hơn. Nhưng làm người, ai lại chịu hồ đồ như thế ?

Lợi dụng tình cảm như một công cụ để đạt đến mục đích của mình. Những người như vậy đáng giết!

Những kẻ coi tình cảm như một trò đùa - Đáng giết.

Những kẻ vô tình mà làm như hữu tình - đáng giết.

Một lô những chữ đáng giết khiến Phục ngạc nhiên, chàng lật thêm vài trang, càng lật càng bị thu hút càng thấy lạ lùng. Mỗi một hàng chữ hình như là đều chứa đựng những tình cảm thật nồng nàn, thật nóng nảy, như một vật nguy hiểm sắp nổ tung, như một tâm hồn đang tuyệt vọng!

Phục đóng sách lại nghĩ ngợi, chàng hồi hộp lo lắng ở bài sau cuốn sách, có một bài thơ ngắn viết bằng chữ nho.

Nhìn tháng ngày đi nhanh vùn vụt

Nỗi cô đơn đã nặng bờ vai

Bâng khuâng nhớ chuyện xa xôi

Ý xuân nồng đã tàn phai bao giờ

Khúc nhạc vàng giây tơ đã đứt

Cánh diều bay vun vút bên sông

Khu vườn bát ngát lời chim

Chung quanh những cánh hoa tim nở đầy

Lòng tơ tưởng về người còn nặng

Nỗi niềm riêng canh cánh khôn nguôi

Nào ai đã biết sầu đời

Xin cho tôi được giải bày niềm riêng

Đây không phải là một trái tim lạc lõng, mà còn là một trái tim cô đơn. Phục nhìn lên ngọn đèn, tai lắng nghe tiếng hạc đêm réo gọi với tiếng gió u hoài bên sông, chàng bị rơi vào nỗi ưu tư vời vợi.

Chương 4

Buổi sáng, Phục dậy muộn. Suốt đêm không ngủ, đầu óc nghe nặng nề làm sao! Vừa thức giấc đã nghe tiếng của bé Nhụy vang vang ngoài phòng khách. Phục không hiểu con bé này có điều gì vui đến độ cười to như thế ? Gì thế này ? Chàng nghe một giọng nói con gái, giọng nói rất xa lạ, hình như đang nói chuyện với bé Nhụy. Mới sáng sớm mà nhà đã có khách rồi ư ? Tiếng hỏi của bé Nhụy vang lên:

- Nhụy quên rồi. Nhụy kêu... bằng gì chứ ?

- Kêu bằng dì Hà, dì Hà nhé!

Tiếng nói của thiếu nữ rất nhẹ, thật trong. Có phải đây là người thiếu nữ chiều qua chàng vừa gặp ở trong núi chăng ?

- Nhà dì ở bên Vườn Sa Mù, vườn có nhiều hoa đẹp lắm, em xin cha hôm nào dẫn em sang đây chơi.

Tiếng bé Nhụy vui mừng tíu tít:

- Dì cho con đi ngay bây giờ đi! Rồi nó gọi vào trong:

- Bà ơi! Con theo dì Hà đi chơi nghe bà.

Tiếng thiếu nữ nhẹ nhàng và rõ ràng:

- Bây giờ không được đâu, dì Hà phải đi học... Được rồi, cha chưa thức hờ bé ? Dì về nhé, nói với cha, tối nay...

Phục thay áo thật nhanh, đi ngay ra phòng khách. Không thể được, không thể để cô bé này về ngay được, nếu quả đây là cô bé chiều qua! Vừa bước đến phòng khách Phục gặp ngay người đang nói chuyện. Không phải thật, đây không phải là người con gái kỳ quái

hôm qua mà là một cô bé tràn đầy vẻ tươi mát, hồn nhiên, trẻ trung. Phục đứng đấy nhìn đôi mắt to đen đang hướng một cách ngang bướng về phía mình, đôi mắt không giấu được vẻ tò mò với nụ cười tinh nghịch:

- Cô đây là -

- Dạ tôi tên là Lương Tâm Hà. Cô bé mỉm cười nói, đôi mắt vẫn không rời nhìn Phục - Cha tôi là ông Lương Dật Châu.

- A! Chào cô Hà, Phục nhìn Hà dò xét, cô bé mặc áo hồng quần đỏ, bên ngoài khoác thêm chiếc Pull màu sậm hơn, trên tay một chồng sách dày, trong ánh nắng ban mai nổi bật một thân hình khỏe mạnh.

- Sao không ngồi xuống chơi cô Hà ? Nhục con vào nhà bảo chị Liên pha nước ra mời khác nhé con. Bà cô đâu rồi? ?

- Dạ bà cô đang nấu cơm, chị Liên đi chợ.

Bé Nhục vừa nói vừa ánh mắt khâm phục nhìn Hà. Ngay cả con bé tí teo mà cũng biết ngưỡng mộ cái đẹp toàn thiện nữa ư ? Hà xen vào:

- Dạ thưa thôi, tôi phải đi ngay bây giờ vì sắp tới giờ học rồi. Quay nhìn chung Hà tiếp - Nhà cũng không thay đổi gì.

- Vâng, tôi cũng cố gắng hết sức để giữ cho không khí cũ được sống thật

Hà gật gù rồi ngẩng lên nhìn Phục:

- Thưa ông, tôi đến đây với hai mục đích. Một là cha mẹ bảo tôi đến mời ông và bé Nhục tối nay đến Vườn Sa Mù dùng cơm tối với chúng tôi, vì bây giờ chúng ta là láng giềng với nhau rồi.

- Vâng, ông bà ở nhà khách sáo quá.

Hà dặn dò:

- Tối nay ông đến nhé, nhớ đến sớm một tí, vì cha tôi thích nói chuyện với ông ngoài ra... Nụ cười trên môi Hà chợt tắt, tia mắt vui vẻ như bị che khuất bởi làn sương mù, nàng nhìn thẳng vào mắt Phục, nói nhỏ - chị tôi nhờ tôi đến hỏi, có phải ông nhặt được quyền sách của chị ấy không ?

Phục ngạc nhiên:

- Cô ấy là chị của cô à ?

- Vâng, chị Tâm Hồng bảo là hôm qua gặp ông, trong núi và chị nghĩ rằng có lẽ ông nhặt được quyền sách của chị.

- À... Phục trở về với thực tế. Thì ra, quả đúng là con gái của ông Lương, nhưng mà tại sao khi nhắc đến chị mình, Hà lại có vẻ bí mật, u sầu như vậy ? - Vâng, tôi có nhặt được, có phải là quyền thi tuyển hay không ? Cô đợi một tí, tôi mang ra ngay nhé!

Phục bước vào thư phòng lấy quyền sách ra trao cho Hà. Hà nhét vào giữa chồng sách, ngẩng đầu nhìn Phục rồi cười nói:

- Cảm ơn ông, bây giờ xin phép ông tôi đi, tối nhất định ông phải đến với chúng tôi nhé!

- Vâng, chúng tôi sẽ đến. Phục nắm tay bé Nhụy đưa Hà ra cửa - Để tôi đưa cô đi một đoạn đường. Cô xuống phố đón xe ư ?

- Vâng, nhưng không dám phiền ông.

- Sáng sớm tôi thích đi bộ một lúc.

Theo đường xuống phố, họ bước đi. Chỉ mới vài bước là bé Nhụy bị ngay một chú chuồn chuồn đỏ lôi cuốn. Nó bỏ tay cha ra, rượt đuổi

theo chú chuồn chuồn xuống núi. Nhìn bé Nhựt tung tăng đàng xa, Hà thấp giọng như giải bày:

- Chị tôi rất sợ gặp người lạ mặt.

Phục ngần ngừ:

- Thế à... vậy ra ngày hôm qua tôi đã làm cô ta khiếp sợ lắm ư ?

Hà gượng cười:

- Tôi chỉ sợ chị ấy... làm cho ông không vừa lòng thôi.

- Sao vậy ? Tôi tưởng là... thế cô ấy không đi học hay ít khi xuống phố lắm ư ?

- Không phải thế, chị ấy đã ra trường ngành Văn Học Trung Quốc ở Đại học. Cha tôi bảo chị ấy là người có thiên tài trong gia đình chúng tôi. Nhưng cách đây hơn một năm... Hà ngưng lại rồi tiếp - chị ấy bị đau thần kinh, bệnh rất nặng, tuy đã nằm bệnh viện một thời gian dài nhưng thần trí vẫn lơ lơ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Tuy gần bình phục, nhưng chị ấy hay sợ người lạ mặt. Bác sĩ bảo rồi từ từ sẽ hết.

À thì ra là thế. Phục nghĩ lại, hèn gì cô bé có vẻ sợ hãi một cách thất thần như thế.

Bé Nhựt từ triền núi chạy trở về, cô bé thở hào hển, chú chuồn chuồn không thấy đâu. Hai gò má hồng của nó đầm mồ hôi, nắm tay Phục, nó nói liền một hơi:

- Cha ơi con đói quá

Hà đứng lại:

- Được rồi, cảm ơn ông, tối nay ông nhớ đến với chúng tôi nhé!

Phục cười trả lời:

- Vâng, tối gặp lại

Hà vẫy tay chào tạm biệt bé Nhụy, xong quay lưng bước nhanh. Chiếc bóng đổ lần khuất trong đám cỏ xanh. Phục nắm tay con, chậm chậm bước về nông trại. Bà cô đang đứng nơi bậc thềm ngóng đợi.

Điểm tâm xong, Phục bước vào thư phòng sắp soạn lại bản thảo đã viết. Việc nhà cửa xem như đã hoàn tất, bây giờ là lúc phải bắt đầu lại công việc. Phục đắm chìm trong cá nhân vật của chính mình tạo nên, quên mất khung cảnh chung quanh. Cho mãi đến trưa, khi bà cô đẩy cửa bước vào, trên tay chiếc áo của bé Nhụy đang kết dở:

- Nghe nói tối nay nhà họ Lương mời con và bé Nhụy dùng cơm tối phải không ?

- Vâng, Phục ngẩng đầu lên, nhưng đầu óc chàng vẫn mãi mê.

Bà cô ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, nghĩ ngợi. Phục sau nhiều năm sống bên bà, chàng có biết là bà có việc muốn nói với chàng. Bà cô là em ruột của cha Phục, anh em rất thương yêu nhau. Khi cha Phục lấy vợ, tình cảm đó vẫn không sút giảm, cho mãi đến lúc bà cô lấy chồng. Rồi ba năm sau bà lâm vào cảnh góa phụ, cha Phục thấy tội cho hoàn cảnh không may của em, lại rước về. Từ đó, bà cô không rời nhà họ Địch nữa. Có thể nói Phục đã được bà cô nuôi nấng từ nhỏ đến khi cha mẹ của chàng qua đời và cho tới nay, cuộc sống của Phục và bé Nhụy tựa như tất đều nhờ một tay bà. Vì vậy đối với bà cô, ngoài tình cảm nương tựa, Phục còn một thứ tình khích cảm đặc biệt với người cô lớn tuổi này. Trông thấy bà cô tư lự, Phục buông bút xuống hỏi:

- Có chuyện gì không cô ?

Phục biết, bà cô nhất định có điều gì bất mãn khi nghe tin nhà họ

Lương mời mình dùng cơm tối.

- Không, không có gì. Bà cô đáp, nhưng thần sắc bất an, bà ngần ngại một chút rồi bỗng nói: - Con có quen lắm với... gia đình họ Lương này không ?

- Cũng không thân lắm! Có chuyện gì thế cô ?

- Thế quen đã bao lâu mà dám dọn đến nơi này ở chứ ?

- Chỉ mới gần nửa năm thôi. Lần đầu gặp trong buổi tiệc, ông ấy bảo là thích tiểu thuyết của con. chúng con nói chuyện với nhau rất hợp ý, thế là thỉnh thoảng gặp nhau luôn. Mấy tháng trước con có nghĩ muốn tìm một ngôi nhà ở nhà quê đủ ánh sáng và cao ráo để cho bé Nhụy dưỡng bệnh và yên tĩnh cho việc viết sách của con, thì ông ấy có đề cập đến nông trại này, hỏi con có muốn dọn đến chăng ? Ông Lương Dật Châu cũng có bảo là ông bỏ trống cũng vậy, vì thế ông sẵn sàng cho con ở tạm. Ông ấy thích có một người láng giềng như con, con đến coi qua thấy ưng ý là dọn đến ở ngay. Không lẽ mình dọn đến ở không coi sao được nên con cũng làm giấy mượn nhà cho có hình thức. Chớ thật ra đâu dễ gì tìm được ngôi nhà vừa thích hợp vừa rẻ mạt như vậy ?

- Nhưng mà... người cô ngần ngại một chút, mũi kim ngưng lại nửa chừng - con Liên hôm nay xuống chợ nghe người ta bàn tán rất nhiều về nông trại này...

Phục nghiêm mặt lại:

- Chuyện dị nghị à ? Chợ búa lúc nào chả là nơi để mấy bà mấy cô soi bói chuyện tầm phào.

- Nhưng biết đâu... bà cô già do dự.

- Thế thì... chuyện gì đấy ?

- Họ ngạc nhiên sao chúng ta dám dọn đến đây ở. Theo họ nơi đây là một ngôi nhà... ngôi nhà dữ dằn lắm.

- Ngôi nhà dữ dằn ? Nhưng có bằng chứng gì về chuyện không hiền của nó ở đây chứ ?

- Có nhiều lắm, nhiều câu chuyện truyền miệng kể nhau nghe về ngôi nhà này.

- Ma quỷ gì chẳng ?

Bà cô chau mày:

- Không phải thuộc loại đó, nhưng có liên hệ đến một cái chết.

- Vậy thì ngôi nhà này đã có người chết chứ gì ?

- Tao cũng không biết rõ, con Liên nói mấy người đó nói chuyện cũng mơ hồ. Chỉ biết rằng nhà họ Lương là một gia đình nguy hiểm, ở gần họ có thể không hay. Đương lúc mấy người đó nói chuyện thì bà Cao làm công cho gai đình ông Châu trở lại, nên họ ngưng ngang câu chuyện.

- Ha ha ha! Phục cười to - Thừa cô, đừng nghĩ ngợi gì về chuyện ấy nữa. Con bảo đảm không sao hết, không có chuyện gì bị hại đâu, hơi đâu mà mà nghe lời đồn đại của những người nhà quê đó.

Bà cô già mỉm cười:

- Tao biết mày không tin, nên mày mới nói vậy. Tao cũng mong mọi chuyện được như mày nghĩ.

Phục cười dễ dãi:

- Vâng, thì cô cứ nghĩ như cháu đi đườn gđể ý làm gì đến những kẻ ăn không ngồi rồi nói chuyện thiên hạ như vậy. Gia đình họ Lương

sống ở nơi này. Có lẽ không thích hợp với lối sống của dân quen nên họ mới dị nghị như thế. Biết đâu rồi chúng ta lại rơi vào tình trạng tương tự như thế.

- Nhưng đối với vườn Sa Mù thì...

- Vườn Sa Mù thì sao ?

Bà cô già rùng mình đứng dậy:

- Thôi tao không nói nữa đâu. Nói ra rồi mà lại cho là... chuyện tào phào. Thôi để tao xuống bếp xem con Liên nấu ăn xong chưa ?

Phục chau mày, không yên dạ:

- Chuyện làm sao thế ? Nói cho con nghe xem cô ?

- Họ bảo là... là... Vườn Sa Mù có một con quỷ, một con tinh cái hay một bà già điên gì đó mà cách đây một năm đã giết chết một người trên nông trại này...

- Thế à ? Phục kinh ngạc nhìn bà cô.

- Ờ... bà cô bước ra khỏi phòng, đẩy chẳng qua là những lời bàn tán của họ, còn sự thật thì không biết ra sao. Họ nói sao tao nói lại cho mày nghe như vậy. Bây giờ để tao đi tìm con Liên với bé Nhựt.

Bà cô hấp tấp bước ra như chạy trốn, bà ngại nhất là lúc thấy Phục chau mày, vì đó là lúc chàng giận dữ. Bà hơi hối hận, đứng ra không nên kể cho nó nghe chuyện như vậy, chỉ lo chuyện bao đồng.

Phục nhìn theo dáng bà cô bước đi, chàng không còn viết lách gì được nữa. Một buổi sáng yên tĩnh đã mất. Chàng đứng dậy bước về phía cửa sổ, hướng mắt nhìn về phía rừng cây rậm rạp. Không thể tin được ở một nơi rừng sâu núi thẳm, đẹp đẽ như thế này lại ẩn dật tội ác ? Ngần ngừ, Phục quay đầu lại nói lớn vào trong:

- Tầm bậy, chỉ nói bậy! Tiếng hét của Phục thật to, khiến chính Phục phải giật mình. Quay đầu lại dao dác nhìn, gian phòng vẫn hoàn toàn yên lặng, chàng chợt thấy thời tiết hình như đang trở lạnh.

Chương 5

Chiều xuống Phục đưa bé Nhựt đến Vườn Sa Mù. Đường núi khúc khuỷu, cỏ dại tràn ngập, khung trời được điểm tô với những màu sắc rực rỡ cộng thêm vẻ yên tĩnh của cảnh vật làm say lòng người. Phục như rơi vào trạng thái xúc cảm mãnh liệt. Còn bé Nhựt ? Nó vui sướng lắm, bỏ tay cha chạy tung tăng tìm kiếm những hạt cỏ màu đỏ, hay ngắt hoa dại. Chỉ một lúc là hai tay nó đầy hoa, rồi lại chạy theo những chú chuồn chuồn bay đầy trời. Chiếc bóng bé nhỏ của nó đôi lúc khuất mất trong lùm cỏ, khiến Phục phải đứng đợi, hay phải hét to.

- Nhựt ơi! Đừng chạy xa nhé con, cỏ rậm lắm, rắn rít trong đó nhiều lắm, này coi chừng vấp đá té bây giờ!

Bé Nhựt một mặt dạ to, một mặt đi khuất hẳn trong tảng đá lớn. Nó vừa nhìn thấy một chú bướm đen thật to, Phục nhìn theo dáng con, lòng chợt thoáng qua niềm chua xót. Để sửa soạn cho bé Nhựt đến Vườn Sa Mù dùng cơm, bà cô đã chường diện cho bé xinh xắn. Áo trắng, áo khoác đỏ, bít tất trắng với giày da đỏ, lại còn cho đội thêm chiếc mũ vải đỏ sậm, giống như dáng dấp của cô bé quảng khăn đỏ trong truyện cổ tích. Nó thật đẹp, đẹp như mẹ nó, đôi mắt to đen, chiếc mũi nhỏ nhắn, má lúm đồng tiền... rập khuôn mặt của mẹ. Nhưng bây giờ mẹ nó đâu rồi? ? Phục chợt nhớ đến câu chuyện buổi tối hôm ấy, Mỹ Như vừa khóc vừa nói với chàng:

- Anh Phục, em yêu anh thật tình yêu anh nhưng nếu cứ tiếp tục sống chung với anh như thế này, chắc có lẽ em chết mất. Anh hãy tha thứ cho em hãy buông tha em! Em biết em không xứng đáng với tình yêu của anh.

Phục thật buồn, anh đã trả lời một cách chua xót. Không hiểu này có biết chàng đã nói gì hay không ?

- Mỹ Như, anh không hề có ý dùng tình yêu của chính mình để giết

chết em, nếu anh quả thật như điều em nói thì... em hãy đi đi, hãy xa anh đi!

Thế là nàng đã bỏ đi! Bỏ đi với một người đàn ông khác. Phục thật yên lặng, yên lặng cách yếu ớt. Chàng biết rằng chung quanh có rất nhiều người đang chế diễu sự bất lực và cái tính anh hùng rơm của chàng. Chỉ có mình là hiểu được mình, Phục nghĩ trái tim rướm máu của mình không giữ được Mỹ Như, thì hãy để nàng ra đi, không thể trách nàng được Với Mỹ Như, Phục chỉ có thể cố gắng hiến cho nàng quả tim. Còn nàng trời đã cho một sắc đẹp tuyệt vời, cao ngạo được mọi người chung quanh xung bái, Mỹ Như nói thật nàng không thể chỉ vì một trái tim mà sống. Mỹ Như ra đi! Điều mà Phục ngạc nhiên nhất là tại sao mình lại không oán trách sự ra đi đó ? Không giận, không hờn, chỉ biết yên lặng trong đau khổ. Có lẽ Mỹ Như cũng không hề biết rằng sự ra đi của nàng là đã mang theo sinh lực đời Phục.

Bé Nhụy từ sau tảng đá lớn, quay trở lại con bé vừa chạy vừa hồn hển thở, trên tay cô đồ đang tách dở, chiếc áo trắng được thổi tung thành hình chiếc dù con. Hình ảnh một thiên thần đang tung hoa xuống thế. Bé Nhụy chạy vội vã, cuống quýt, gương mặt trắng xanh.

- Cha ơi! Cha

Phục hoảng hốt ôm chầm lấy con:

- Gì vậy hở ? Con lại bị suyễn nữa rồi à, con ngửi nhầm hoa phấn hả.

Đưa bé lắc đầu, đôi mắt kinh hoàng mở lớn:

- Không phải, không phải vậy

Phục nắm tay con, hỏi dồn dập:

- Thế thì chuyện gì ? Con gặp rắn à ? Nó có cắn không ? ở đâu con

?

- Không phải cha ời! Con bé chỉ nhanh về phía tảng đá - Ở đằng kia... có một người.

- Một người à! Phục ngạc nhiên nhưng rồi lại phì cười - Người ta thì có gì đáng sợ đâu hở con ? Người đi chơi núi ấy mà.

- Nhưng người này nhìn về phía nhà của mình trùng trùng, trông dễ sợ lắm cha ời.

- Thế à ? Phục quay đầu lại quả thật từ đây có thể nhìn thấy ngôi nhà và cả lan can sắt sơn màu đỏ. Cũng tại thung lũng này, hôm qua chàng đã gặp Tâm Hồng. Tim đập mạnh, Phục hỏi con: Có phải người đàn bà không con ?

- Vâng một người đàn bà mặc đồ đen.

- À! Thì ra nó gặp Tâm Hồng đấy mà. Phục nắm lấy bé Nhựt, bước nhanh về phía tảng đá, vừa đi vừa nói:

- Nào chúng ta đến đây xem!

Bé Nhựt sợ sệt, nói chùn chân lại:

- Không, con không dám đi đâu!

Phục cười nói:

- Đừng con, đừng sợ dì ấy sẽ không làm gì con đâu.

Nắm tay con Phục bước đến phía sau tảng đá, nơi đây là một sân cỏ bằng phẳng, mơn/ đầy loài hoa sắc tím với một đôi cây phong lá đỏ, tất cả thật yên lặng không một bóng người. Phục đảo dác nhìn quanh, những tảng đá im lìm trong bóng cây rậm rạp.

- Nhụy ơi! có có hoa mắt không ? đâu có người nào đâu ?

Bé Nhụy cãi lại:

- Có mà, có mà. Bà ấy đứng dưới gốc cây phong này, đôi mắt... đôi mắt dễ sợ.

Phục nhún vai, nếu quả thật Tâm Hồng bạn này có đứng đây thì cô bé cũng trốn từ lâu rồi. Vỗ nhẹ tay bé Nhụy, Phục cười nói:

- Đừng sợ con nhé, dì ấy đâu có đáng sợ đâu ? Dì ấy đẹp lắm, Tóc dài nữa nè. phải không con ?

- Không phải, không phải. Bé Nhụy lắc đầu - Bà già cơ!

- Một bà già à ? Nụ cười trên môi Phục chợt tắt, tuy Tâm Hồng có vẻ tiều tụy nhưng cũng đâu đến nỗi giống như một bà già ? Phục nhìn con bé lắc đầu. Coi bộ con bé này có khả năng tưởng tượng đấy, có lẽ do tính di truyền ? Biết đâu nó chẳng là một nhân tài sau này ?

- Thôi được! Bà lão mặc bà lão. Chúng ta nhanh lên nào để không người ta chờ.

Chỉ một lúc sau, Phục và con đã đứng trước cổng lớn của Vườn Sa Mù, cánh cổng sắt kiểu cọ ngăn chặn một rừng cây cỏ sinh tươi và khu nhà tĩnh mịch với bên ngoài. Đưa tay bấm chuông, người mở cửa là bà Cao quen thuộc. Cúi đầu thật thấp chào Phục, bà nói:

- Chào ông. Ông chủ tôi đang chờ ông trong nhà.

Có lẽ gia đình ông Lương đã mang bà Cao từ đại lục ra đây, nên bà ta vẫn giữ lễ chủ tớ như xưa. Phục dẫn con theo bà Cao, băng qua vườn hoa rộng thơm ngát, bước vào phòng khách khang trang.

Kiến trúc của vườn Sa Mù so với nông trại quả thật là hai thế giới khác biệt Nông trại có vẻ cổ lỗ hoang dã, còn ở đây pha lê treo cao

với bao nhiêu vật dụng quý giá trang trí, cộng thêm chiếc lò sưởi tân tiến, tạo cho mọi người cảm giác thoải mái dễ chịu.

Ông Lương hiểu được sự so sánh của Phục, đứng dậy bắt tay chàng cười nói:

- Anh thấy đây ở đây khác xa nông trại phải không ? Tôi biết anh thích nông trại hơn vì ở đây có vẻ mới quá.

Phục cũng cười đáp:

- Mỗi nơi mỗi vẻ chớ, tôi thấy ông thật biết cách sống! Kéo bé Nhựt tới trước, Phục bảo:

- Nhựt ời chào bác đi con!

- Gọi thế không được! Có tiếng vang và thanh vọng lại, Phục quay đầu lại nhìn thì ra Tâm Hà, đang cười chạy đến bên bé Nhựt, nắm tay con bé - Hồi sáng nói đã gọi con là dì Hà rồi, bây giờ đâu thể gọi cha là bác ? Gọi tầm bậy tầm bạ vậy sao được

Ông Châu phì cười:

- Chỉ giỏi nói bậy! Sao lại dám tự phong mình lên chức dì vậy ? Cô bé gọi con là chị thì đúng, và con phải gọi là ông Phục đây là bác mới phải chứ ?

Phục vội can ngay:

- Làm thế coi sao được ông, tôi đâu có giá quá thế ? Đừng gọi tôi bằng bác, Hà nhé. Tôi không xứng với tiếng kêu đó.

- Thôi được như vậy để bé Nhựt gọi tôi là chị nhưng ngược lại tôi gọi ông là ông Địch, vì ông đâu có hơn tôi bao nhiêu đâu.

- Con nhỏ này thật không giống ai hết, lớn rồi mà cũng chẳng nên

thân. Ông Châu tuy miệng nói thế, nhưng vẫn không giãi được nụ cười, quay lại nhìn bà vợ đang đứng cạnh bên, ông bảo - Linh Phương cũng tại em, con gái gì mà không dạy bảo nên thân, nuông chiều để...

- Nó hư đồn!

Lời ông Châu chưa dứt thì Tâm Hà đã nhanh miệng kết thúc. Ông Châu chỉ biết lắc đầu cười hỏi Phục:

- Ông có thấy con cái như vậy bao giờ chưa ?

Phục mỉm cười, chần chừ nhìn thấy gia đình yên ấm và tràn ngập hạnh phúc, Ngh lại lời dị nghị của bà cô, bất giác nụ cười trên môi chợt tắt. Bao nhiêu ám ảnh bị quét sạch, nhìn bà Châu, chàng vui vẻ hỏi:

- Thưa có phải đây là à Châu không ạ ?

Ông Châu chợt tỉnh:

- Chà, quên mất. Quay sang Linh Phương, ông giới thiệu - Đây là ông Định Quân Phục, một nhà văn tên tuổi, bút hiệu Kiều Phong mà em thường đọc đó.

Bà Châu mỉm cười:

- Xin chào ông. Ở đây chúng tôi đều là độc giả ruột của ông đấy! Bà đứng đấy, dáng dấp ồm ỹ, gương mặt cao quý và trang nhã.

- Dạ không dám, tôi viết còn nông cạn lắm, bà nói thế làm cho tôi gượng.

- Qua đây ngồi đi anh Phục. Ông Châu mời - Bây giờ anh là lán giềng của tôi, chúng ta xưng hô thế cho thân mật nhé.

Cả hai ngồi xuống ghế salon, bà Châu đưa nước đến. Tâm Hà dẫn

bé Nhựt đến trước mặt bà Châu:

- Mẹ xem nè, con có gặt mẹ đâu. Con bé đẹp như cô công chúa. Hai mắt to nhé, chiếc mũi dọc dừa. Lông mi dài đến độ con nghĩ nếu bây giờ đặt cây bút chì kên cũng không rơi. Mẹ có thấy con ai đẹp thế này chưa ? Rồi Tâm Hà lại nói nhỏ thêm một câu dĩ nhiên là phải không kể con lúc còn nhỏ.

Ông Châu xen vào:

- Xem kìa, nói mà không biết gượng, lớn rồi mà cứ như trẻ nít không bằng.

Tâm Hà len lén trề môi, khiến cả phòng ai cũng cười lớn. Bây giờ Phục mới phát giác ra sự vắng mặt của Tâm Hồng. Con bé lảng vảng trong thung lũng hoàng hôn chưa về ? Như để trả lời cho sự suy đoán của Phục có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ cầu thang vọng xuống, Phục ngẩng đầu lên, Tâm Hồng bước xuống, nàng mặc chiếc áo trắng viền đen, tóc đượcbó cao để lộ thân cổ trắng nuột nà. Dáng dấp nhẹ nhàng, không có vẻ gì là vừa từ bên ngoài về cả. Nhìn Phục, Hồng xựng lại một chút, nét mặt hẩn lên vẻ bối rối, khó khăn.

- Không ngờ khách lại đến sớm thế! Giọng nói thật nhẹ thật nhanh.

Bà Châu vồn vã:

- Hồng con, chào ông Phục đi con, văn sĩ Kiều Phong mà con biết đấy.

Tâm Hồng do dự, nàng nhìn Phục đắm đắm thia mắt có một ánh mắt sợ sệt. Ông Châu nhìn Hồng bảo:

- Ngủ suốt buổi chiều chưa đủ sao ? Nếu con không dậy, có lẽ cha đã bảo Hà nó lên nắm chân con lôi xuống rồi. Nào lại đây xem, con thích xem tiểu thuyết, thích viết lách thì cứ đến ông Phục sẽ chỉ dạy

cho.

Hồng rụt rè, nàng mắc cỡ nhìn Phục bây giờ thì không còn sợ hãi nữa nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dạ thưa cha, con đã gặp ông Phục rồi.

- Thật à ? ông Châu ngạc nhiên.

- Vâng! Phục nói - Hôm qua chúng tôi đã gặp nhau trong thung lũng.

Ông Châu vui vẻ:

- Thế thì cả hai đứa con gái của tôi ông đều quen cả rồi. Hai đứa là hai bầu trời. Hồng ít nói bao nhiêu thì Hà nghịch ngợm bấy nhiêu.

- Con phản đối lời cha vừa nói - Hà kêu lên.

- Đó ông thấy không ? Nó còn phản đối nữa chứ. Không bao giờ tôi nghe nó "nói" thử coi, chỉ thấy kêu không hà.

Đôi mắt của Hồng như bị bé Nhựt thu hút. Nàng bước đến, cúi người xuống nắm tay bé Nhựt, đôi chân mày cong vút chớp nhanh:

- Con đẹp quá. Ông Phục đây là con gái của ông à ?

- Vâng, bé Nhựt, con thừa di!! Phục vừa nói vừa nhìn Hồng và bé Nhựt. Nếu quả thật buổi chiều hôm nay Hồng ngủ yên trong phòng thì người đàn bà mà bé Nhựt gặp là ai ? Bé Nhựt vẫn cười đùa với Hồng. Vậy thì nó chưa hề biết đến cô bé này. Phục có thể quả quyết như thế. Nhất định là nó chưa hề trông thấy Hồng. Nụ cười nó ngọt và tươi, con bé này quả giống mẹ nó không sai. Ai cũng khen nó đẹp, đó là một sự thật chứ không phải một lời khen lấy lòng. Tiếng trẻ thơ trong vắt:

- Thưa Dì!

- Không được, phải gọi là chị chứ!! Ông Châu chen vào, con bé vội thay đổi cách xưng hô ngay:

- Thưa chị!

Mọi người cười ồ lên, bà Châu nói:

- Coi kìa, mấy người làm con bé quỳnh quáng. Không biết phải xưng hô là gì nữa.

Tâm Hồng đứng lên, khẽ liếc Phục hình như cô nàng đang cố gắng khắc phục vẻ ngớ ngàng, sợ sệt của mình, vỗ nhẹ lên vai bé Nhựt, Hồng nói:

- Mẹ của Nhựt đâu, sao không đến ?

Ông Châu tăng hắng một tiếng, không khí gian phòng như cô đọng lại, Hồng liếc nhanh về phía mẹ và cha, nàng hiểu rằng mình vừa lỡ lời, thốt một lời không nên nói, bất giác gương mặt nàng đỏ hồng.

Phục không hiểu phải nói làm sao. Mỗi lần có người hỏi đến Mỹ Như là hình như chàng thấy lòng mình thật khó chịu, nhất là khi trước mặt lại có người hiểu rõ tâm sự của mình lên tiếng cản ngăn câu hỏi. Phục không yên tâm. Khi nhìn xuống nét mặt nỗi tiếc và lo ngại của Hồng, hình như cô bé này có cảm nghĩ mình vừa phạm phải một lỗi lầm khó tha thứ. Nhưng chàng cũng không biết phải làm thế nào để cứu cô bé thoát khỏi hoàn cảnh sống sượng kia đây.

Cũng may đúng lúc Cao bước vào mời mọi người qua phòng ăn. Tình trạng căng thẳng trên chột mắt. Gian phòng ăn có cách bài trí tương tự như phòng khách, hai phòng chỉ ngăn cách nhau bằng một chiếc bình phong kiểu cách.

Trên bàn ăn, thức ăn đã sẵn sàng, ông Châu cười bảo:

- Bà Cao này ở với chúng tôi lâu lắm rồi đấy, từ Đại Lục theo đến đây, lúc Hồng chỉ mới 12 tuổi đến giờ, ở lâu nên cũng như là người nhà cả. Anh thử dùng những món này xem sao, bà Cao làm cả đấy.

Phục mỉm cười nhìn bà Cao, dáng dấp mập mập lùn lùn, với gương mặt tròn lúc nào cũng như đang mỉm cười, đây quả là một người đàn bà điển hình cho nếp sống lương thiện

Ngồi xuống ghế, mọi người bắt đầu dùng cơm. Bà châu hình như tập trung cả sự nuông chiều của mình về phía bé Nhựt. Gắp cho nó từ món ăn, gỡ lấy xương cá... một cách chu đáo. Tâm Hà thì lúc nào cũng hoạt náo viên lành nghề, ngồi trên bàn ăn, tiếng cười của cô lấn át hết những câu nói của người khác, chỉ có Tâm Hồng là yên lặng một cách lạ lùng. Suốt bữa cơm, hình như nàng không hề mở miệng nói lấy một lời nào cả. Đôi mắt mơ mơ màng màng, hết nhìn người này đến người khác, như không ở trong thế giới hiện hữu. Phục có vẻ thú vị khi khám phá ra là những người xung quanh bàn tiệc, đối với Hồng chỉ là một sự bài trí. Khi Phục vô tình hỏi:

- Cô Hồng, có tốt nghiệp ở Đại Học nào vậy ?

Hồng giật mình, cảm thấy khó chịu khi biết có người đang để ý đến mình, ậm ừ một lúc lâu không nói gì cả. Bà Châu vội đáp ngay:

- Ở trường đại học Đài Bắc ông ạ.

Tâm Hồng miễn cưỡng mỉm cười, cúi đầu nhìn xuống. Phục cũng không muốn quấy rầy cô bé nữa, chàng quay qua ông Châu, bàn tán với nhau một vài dữ kiện mới về văn học nghệ thuật, Tâm Hà ngồi bên, thỉnh thoảng ghé miệng vào, không hỏi về đời sống gia đình của Phục thì lại hỏi về vấn đề sáng tác lúc này ra sao ? Cho mãi đến lúc phát giác ra Phục hình như không chú ý lắm đến câu hỏi của mình, nàng cắt húng. Phục cười bảo:

- Tôi chỉ là một ẩn sĩ trong làng văn, kể từ ngày có chút tiếng tăm là tôi chỉ sống riêng trong thế giới của mình, không còn biết gì về thế

giới của người khác. Có người bảo rằng tôi là người cao ngạo, nhưng sự thật ra tôi chỉ thu ẩn trong vỏ ốc của mình mà thôi.

Đôi mắt của Hồng nhẹ nhàng rơi trên người Phục, từ lúc xuống lầu đến giờ đây là lần đầu tiên cô bé dám nhìn thẳng vào người chàng. Nhưng khi Phục ngẩng lên thì ánh mắt của cô bé lại lảng đi nơi khác.

Bữa cơm kết thúc trong bầu không khí thâm mật. Trở về phòng khách, bà Cao lại mang đến cho mỗi người tách trà nóng. Phục và ông Châu lại tiếp tục bàn luận về các tiểu thuyết gia cận đại như William Soroyan, Kafka và chủ nghĩa hiện thực.

Địch Quân Phục ngạc nhiên trước kiến thức rộng rãi về lãnh vực văn học của ông Châu. Họ bàn cãi nhau một cách thật tâm đầu ý hợp. Bé Nhụy đã được được Hà đưa lên lầu, tiếng cười đùa của hai người thật rộn rã. Tâm Hồng cũng lên lầu lúc nào không biết. Ngồi nói chuyện một lúc, Phục mới thấy trời đã khuya, chàng định nói vài lời tạm biệt chủ nhân, thì ông Châu sau một phút tính toán, chợt nói:

- Anh Phục, anh ở nông trại có thấy điều chi không hài lòng không ?

Phục ngạc nhiên chợt hiểu ông Châu có ý gì muốn bàn:

- Có chuyện gì chẳng ? Tôi thấy tình trạng thật tốt chớ đâu có gì ?

Ông Châu chậm rãi:

- Vậy cũng tốt, nhưng... nhưng nếu anh có, nghe người ta nói một điều gì đó, tôi khuyên anh đừng nên để ý đến. Ở đây là một địa phương nhỏ bé, dân cư thường có... thường có nhiều điều...

Ông Châu ngưng lại một chút, hình như đang chọn từ ngữ để diễn tả ý định. Phục chen vào;

- Tôi hiểu rồi... xin ông cứ yên tâm

Ông Châu quay đầu lại, nói nhanh:

- Thật ra, tôi cần nói hết cho anh nghe, nói cho anh nghe một câu chuyện mà anh cần biết.

Câu nói của ông Châu chưa dứt, thì đã có tiếng chân từ trên lầu vọng xuống. Tâm Hà tay nắm lấy bé Nhựt bước xuống cầu thang. Ông Châu ngưng ngay câu chuyện, chỉ nói thông thêm một câu:

- Cũng không có việc chi quan trọng, sau này tôi sẽ nói cho anh nghe.

Phục nghi nhưng không tiện hỏi thăm. Bé Nhựt chạy đến bên Cha ngáp dài. Đêm đã khuya bé Nhựt cần ngủ sớm. Phục đứng dậy xin phép về. Bà Châu mang đến cho chàng cây đèn bấm.

- Trời tối đường núi khó khăn, ông có cần lão Cao đưa đườn gkhông ?

- Cũng không cần lắm, vì đường cũng không xa, không lạc được đâu.

Nắm tay bé Nhựt, Phục bước ra khỏi Vườn Sa Mù. Ông Châu và Tâm Hà đưa ra tận cổng. Nhựt vẫn còn bịn bịn với chị Hà lắm, cứ đưa tay vẫy mãi. Nói đã gọi Hà là chị, chứ không gọi là dì Hà. Phục cảm thấy lòng mình đang âm thầm thất vọng, vì đôi mắt mơ mộng của người con gái mà chàng mong đợi, lại không cùng ông Châu đưa mình về.

Men theo con đường mòn, chậm rãi bước về phía nông trại. Hôm nay, trăng thật sáng, cảnh vật như một bức họa thần tiên, con đường nhỏ hiện ra trước mặt, không cần đèn bấm cũng nhìn ra lối đi. Buổi tối trong rừng núi có vẻ yên tĩnh chi lạ. Bóng cây êm đềm dưới ánh trăng, bên bờ núi đá cao vút, một lớp sa mù che phủ cả thung lũng khiến cảnh vật càng mờ ảo. Cỏ non dưới chân đã ẩm

ướt sương đêm.

Sương đêm lành lạnh, nhẹ nhàng thổi phớt qua người chàng. Bé Nhụy nắm lấy tay cha, miệng không ngừng ngáp. Ánh trăng chiếu rọi chiếc bóng đồ dài trên đường trơn gầy guộc, một chiếc là đầm sương rơi trên áo, Phục chột rùng mình. Những chú đom đóm nhỏ, chập chờn trên đám cỏ như những chiếc đèn trời lung linh.

Bước qua vùng đất dốc, hàng lan can của nông trại dưới ánh trăng vẫn tỏ rõ, bước chân của bé Nhụy có vẻ nặng nề. Phục sợ sương có thể làm thấm ướt vớ con, chàng cúi xuống hỏi bé Nhụy có mệt không, bé Nhụy ngoan ngoãn lắc đầu, nó đi thật sát vào người chàng. Phục vừa định quì xuống bồng con lên thì chàng chột giật mình, trên bãi cỏ một bóng ngã dài bất động. Ngẩng đầu lên, vừa kịp nhìn thấy dáng người vừa ẩn sau tảng đá to, Phục định rượt theo nhưng lại sợ làm con giật mình, chàng xiết chặt con vào lòng, đôi mắt vẫn đắm đắm hướng về phía chiếc bóng vừa khuất. Dưới ánh trăng, hòn đá to vẫn sừng sững bên cạnh những bóng cây lay động theo gió. Chung quanh màn đen phủ đầy, mà bóng người ban nãy đâu thấy. Nhưng Phục vẫn có cảm giác là bóng đêm kia đang có một đôi mắt lạnh lùng đang theo dõi cha con chàng.

Ánh trăng vàng vạc, gió lạnh càng lúc càng to, Phục bước nhanh về phía nông trại. Bé Nhụy đã ngủ mê trên vai chàng từ lúc nào không rõ.

Chương 6

Những ngày kế tiếp, cuộc sống trên núi thật trầm lặng. Phục bắt đầu vui đầu trên những trang giấy với một cốt truyện vừa thành hình. Lúc đầu Phục lo ngại bé Nhụy sẽ buồn vì không có bạn, nhưng sau đó chàng mới nhận thấy điều lo lắng của mình thừa thãi. Con bé không buồn như chàng tưởng. Suốt ngày nó rong chơi trong rừng phong đỏ lá, nhặt lá rụng, hái hoa dại. Đôi khi bé Nhụy đi dạo với bà cô và chị Liên trong thung lũng. Đây là nơi Phục cấm nhặt không cho bé Nhụy lai vãng đến, vì bóng đen hôm nọ vẫn còn ám ảnh chàng. Đến nay hình như bóng đen kia không xuất hiện mà ngay cả cô Liên cũng không xôn xao vì những chuyện dị nghị bên đường. Đi chợ thì cùng đi với bà Cao bên vườn Sa Mù nên cũng không có gì lạ xảy ra. Cuộc sống bắt đầu yên ổn. Phục sung sướng hưởng thụ đời sống êm ả nơi thôn dã.

Buổi sáng, tiếng chim ríu rít trên cành thay cho tiếng ồn ào của xe cộ. Nhìn đám sa mù trong thung lũng tan dần dưới ánh nắng đầy màu sắc của buổi bình minh, hay nhìn những hạt sương lóng lánh trên lá. Nhìn những tia nắng vàng len lỏi qua cành một cách yếu ớt trong buổi hoàng hôn, buổi chiều quả thật tuyệt vời. Đêm xuống, ánh sao lấp lánh trên trời cao với gió núi vi vu thổi, cảnh núi còn chi đẹp hơn ? Màu sắc biến đổi từng giờ từng phút trong ngày, đâu là niềm vui nào miên man say đắm hơn được ? Phục bắt chợt hối tiếc tại sao mình lại vui đầu ngủ mê trong thành phố một khoảng thời gian quá dài để khám phá ra cuộc sống lý tưởng này quá muộn màng như vậy

Mấy ngày nay, công việc của chàng tiến hành đều đặn. Hôm nào Phục cũng viết được trên hai ngàn chữ. Nếu không có những phút giây cô đơn và buồn bã, thì có lẽ đời chàng sung sướng tuyệt vời.

Hôm ấy, sau khi dùng cơm tối xong, Phục trở về thư phòng sửa chữa lại bản thảo ban chiều mình vừa viết xong, bỗng nghe tiếng cười vang của bé Nhụy:

- Cha ời, chị đến chơi nè!

Chị nào ? Tâm Hà hay Tâm Hồng đây ? Nhất định là Hà rồi, vì con người dễ e thẹn như Hồng đâu bao giờ dám đến chơi đâu ? Phục bước ra khỏi thư phòng, đến phòng khách. Chàng khựng lại vì người thiếu nữ đứng bên song cửa lại là Hồng! Chỉ có áo sơ mi là trắng, người nàng toàn là đen. Mái tóc xõa dài ôm kín gương m ặt không điểm trang. Đôi mắt đen sâu thẳm như chiếc hồ không đáy. Hồng đứng tựa cửa sổ, dưới ánh đèn mờ ao? trông nhẹ nhàng như cơn mộng. Bên ngoài bầu trời chưa tối hẳn, một màu xám nhẹ che phủ thiên nhiên.

Phục cười đưa đẩy:

- À... không ngờ, mạnh giỏi chứ cô Hồng ?

- Dạ mạnh! - Hồng đáp, cô bé nhìn Phục, trên môi nụ cười nhẹ nhàng ẩn hiện - Tôi đi dạo mát loanh quanh, không ngờ bước tới đây lúc nào không biết!

- Mời cô ngồi!

- Dạ không dám thôi về ngay

- Sao gấp thế ?

Chị Liên mang lên một tách trà. Hồng đỡ lấy, Phục tư lự nhìn chiếc áo choàng màu đen của Hồng. Sao lại màu đen ? cô bé này có vẻ thích màu đen lắm. Bé Nhụy đứng cạnh, đưa mắt trầm trồ nhìn Hồng, nó tíu tí:

- Chị Hồng ời, sao chị không đến đây chơi với em ?

Hồng mỉm cười:

- Thế chị đến đây là gì đây ? Bé xin phép cha, hôm nào đến vườn Sa Mù chơi với chị vài hôm đi, được không nào ?

Gương mặt bé Nhụy rạng rỡ, nó đưa mắt nhìn Phục, mở miệng định xin cha, nhưng rồi bỗng nhiên mím môi lại lắc đầu:

- Không được, đâu, như vậy ai ở nhà chơi với cha đây ?

Tim Phục đau nhói, chàng nhìn con, bé Nhụy chỉ mới sáu tuổi không lẽ nó cũng ý thức được sự cô đơn của chàng sao ? Hồng đứng gần người, nàng nhìn Phục.

- Bé ngoan lắm. Hồng nói, nàng hớp một hớp trà, đoạn đặt ly trên bàn, đưa mắt nhìn quanh quan sát.

- chúng tôi đã sống ở đây thời gian dài. Thuở bé tôi thường leo lên gác núp trong một góc nào đó, khiến bà Cao phải hoảng hốt tìm kiếm khắp nơi.

- Thế cô trốn ở đây làm gì ?

Hồng nhìn Phục, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Tôi cũng không biết. thế thuở nhỏ ông không chơi trò trốn tìm vậy sao ?

Phục gần người, một thứ tình cảm vui vui len vào hồn.

- Có chứ, tôi cũng thường chơi trò trốn tìm lắm.

Hồng mỉm cười, hôm nay cô bé có vẻ vui, chứ bình thường để gì tìm được một nét mặt dễ dãi như vậy! Hồng quay người nhìn ra cổng nông đưa mắt ngắm khoảng đất trống, triền núi và cây cỏ bên ngoài.

- Thuở trước tôi có trồng một vài cây hoa trà ở đây, bây giờ có lẽ hoang dại rồi, vì không ai chăm sóc.

Hồng bước ra cửa, nhìn lan can. Phục nắm tay bé Nhụy bước theo. Hồng chỉ về phía đấy nói:

- Ông có thể rải dọc theo hàng lan can này một số hạt giống dây leo như loại hoa kèn, tóc tiên... Đến mùa hạ sang năm dây leo sẽ bám đầy đẹp lắm!

- Vâng, cô đề nghị hay lắm! Lần sau về Đài Bắc nhất định tôi phải mua một số hạt giống mới được

Hồng như rơi vào trạng thái suy tư;

- Tôi nghĩ đến cách này lâu lắm rồi. Vì tôi yêu nơi này, yêu hơn Vườn Sa Mù của chúng tôi nhiều. Không lẽ gia đình dọn về đấy mà tôi không đi theo ? Vườn Sa Mù chỉ là một khu nhà để ở, còn nơi này mới là nơi thật sự có tâm hồn, là một nơi an nghỉ lý tưởng. Nói có vẻ cổ kính, êm đềm và trang nhã. Vì vậy, dù đã dọn đến Vườn Sa Mù tôi vẫn thường đến đây, vẫn mong mỗi được biến lan can này thành một hàng rào dây leo đẹp. Nghĩ thế nhưng tôi vẫn không thực hiện được

Phục chăm chú nhìn Hồng, chàng nghe tim mình đập mạnh, cô bé này thật lạ, hình như trên cơ thể đó chưa hề nhuốm một chút bụi trần nào. Bao năm lăn lộn trong xã hội, đây là lần đầu tiên Phục mới tìm thấy một người đáng đặc biệt như thế. Chàng nói:

- Tôi mong rằng, khi tôi dọn đến đây không có nghĩa là tước đoạt niềm vui của cô.

Hồng khẽ liếc Phục, nàng nói thật nhỏ ?

- Tôi không nghĩ thế, vì tôi biết anh là một nhà văn, anh phải hiểu rõ nơi này như tôi hiểu mới dọn đến đây, phải không ?

Phục không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn Hồng, đôi mắt to và đen kìa

thông minh, trầm lặng. Hồng quay mặt về phía sau nông trại tiếp:

- Phía sau này có một rừng cây phong ?

- Vâng, đấy là một nơi tuyệt vời.

Hồng đi về phía rừng phong, Phục bước theo, Hồng hỏi:

- Ông có biết tôi đặt cho khu rừng này tên gì không ? Tôi gọi nó là "Rừng hoàng hôn". Vào lúc hoàng hôn, mà đứng ở lan can nhìn qua, ta sẽ thưởng thức được cái đẹp khi mặt trời lặn, ráng chiều đầy màu sắc, khói núi bốc lên trên thung lũng. Ở quên nữa, tôi chưa nói cho ông biết, thung lũng là nơi mà lần đầu tiên ông gặp tôi ở đấy đó. Tất cả núi đá, cây cỏ của thung lũng bị ráng chiều nhuộm hồng cả lên, rồi cả cây phong với những chiếc lá màu đỏ nữa, cảnh vật tạo cho ta cảm giác như đây là một khu rừng của hoàng hôn. Ông thấy có đẹp không ?

Sao lại không ? Phục mỉm cười, đã không biết bao nhiêu buổi chiều rồi, chàng đã ngồi hàng giờ để ngắm rừng phong. Bước vào rừng, tuy trời chưa tối hẳn, nhưng cảnh rừng đã có một vẻ gì trầm mặc lôi cuốn, những hàng cây phong to lớn, rung rinh chói bóng của mình trên mặt đất, làm cho cảnh vật lay động mơ hồ, hàng lan can màu đỏ, vẫn in rõ trên nền trời. Hồng bỗng đứng dừng lại chăm chú nhìn hàng lan can. Phục hỏi:

- Sao đấy ?

- Chiếc lan can này... lan can này, Hồng lấp bắp, đôi chân mày chau lại - màu đỏ ông thấy không ?

- Màu đỏ thì màu đỏ, có sao không ? Phục nói, chàng ngạc nhiên trước dáng dấp hoảng hốt, lo ngại của Hồng:

- Không! Không! không phải màu đỏ ", đúng ra không nên là màu đỏ! Hồng tái mặt, hơi thở gấp rút. Nói phải là màu trắng mới đúng, nói

không thể chiếm ngự của ráng chiều và của lá phong, nói phải là màu của cây, của gỗ...

Trùng mắt nhìn hàng lan can, miệng Hồng lải nhải, rồi cô bé ngừng lại, mắt mở to, gương mặt xanh như người chết, lão đảo đưa tay bấu lấy trán. Phục hoảng hốt vội đỡ Hồng, hỏi nhanh:

- Cô Hồng, cô thấy thế nào ? Làm sao vậy ?

- Chị Hồng ơi, chị Hồng! Bé Nhụy đứng một bên cũng lo lắng.

Hồng thở hắt hắt, thân thể yếu đuối như sẵn sàng ngã quỵ xuống, nàng thở dài:

- Trời đất sao quay tròn thế này, tôi chóng mặt quá.

Cô vào nhà nghỉ một lúc nhé ? Phục nói, một tay choàng nang lưng dìu Hồng bước vào nhà, chàng lớn tiếng gọi bà cô lấy nước đem vào thư phòng cho chàng, vì nơi này có chiếc ghế dài để Hồng nằm nghỉ. Bà cô mang nước vào, Phục đỡ lấy kê môi Hồng nói:

- Uống chút nước sẽ khỏe ngay Hồng à!

Bà cô đứng cạnh lo lắng nhìn Hồng:

- Tốt nhất cho cô ấy dùng tí rượu, rượu làm tỉnh người nhanh hơn nước.

- Thôi được rồi, Hồng đáp thật khẽ, nàng thở dài nhìn Phục với ánh mắt hối tiếc, miệng lắp bắp - Thật làm phiền...

- Đừng nói vậy, Phục đặt tay lên vai Hồng, nói trấn an - Cô nằm nghỉ một tí nhé!

Hồng định mỉm cười, nhưng nụ cười không thoát ra được khỏi môi, quay đầu đi, nhắm mắt rồi lại thở dài, Phục ra dấu cho bà cô và bé

Nhụy bước ra, chàng nói:

- Cô ấy yếu quá, chúng ta cần phải để cho cô ta nghỉ yên một lúc.
- Có cần để cô ấy ngủ đêm ở đây không ? bà cô lo lắng.
- Để xem, Phục trả lời - Nếu không có gì lại thì con sẽ đưa cô ấy về bằng ngược lại, ta sẽ đến Vườn Sa Mù thông báo cho họ hay.

Một lúc sau, bà cô đã cho bé Nhụy ngủ yên. Phục trở về thư phòng, chàng thật ngạc nhiên khi thấy Hồng bình tĩnh như không có việc gì xảy ra, không có một vết tích gì là cô bé vừa mất bình tĩnh. Nhìn cảnh trên, Phục không hài lòng lắm, chàng nói:

- Sao cô không nằm nghỉ một tí đi ?
- Tôi khỏe lắm rồi, bệnh này cũ rồi, đến nhanh mà hết cũng nhanh lắm. Giọng nói của cô bé thật êm đềm.

Phục bước tới, ngồi xuống ghế, lặng lẽ nhìn Hồng:

- Thế chứng bệnh này bắt đầu từ bao giờ ?
- Hơn nửa năm rồi, lúc ấy tôi ngã bệnh thật nặng, sau đó cái tật này lại đến, theo lời bác sĩ, từ từ rồi bệnh sẽ hết.

Phục đã nghe Hà nói đến bệnh của Hồng, chàng nói:

- Cô không thích chiếc lan can màu đỏ ư ? Tôi sẽ mua màu sơn lại nhé!
- Chiếc lan can à ? Lan can nào ? Hồng chau mày, nàng có vẻ không để ý đến. Rồi sực nhớ, Hồng tiếp - Thôi kệ nó, cha tôi bảo màu đỏ dễ đập vào mắt hơn, như vậy trẻ con sẽ lánh xa; không sợ bị té.

. Định thần một lúc như suy nghĩ, Hồng lắc đầu rồi nhắm mắt lại, một

cái gì phiền nhiễu lần quần trong đầu. Mở mắt ra, nhìn Phục nàng cười nói - Lúc này tôi vừa mới xem bản thảo của anh.

- Cô đã có đọc tiểu thuyết của tôi chứ ?

- Vâng hầu như tất cả?

- Thế cô thích quyển nào nhất ?

- Quyển Hai Hạt Cát

Phục hơi bàng hoàng, đây không phải là quyển hay nhất của chàng, nhưng nói là một quyển sách tình cảm gần như là lời tự thuật Trong đó có tình yêu, có niềm đau, nỗi sung sướng và tiếng gọi u hoài của con tim chàng. Lúc Phục viết quyển tiểu thuyết thì cũng là lúc Mỹ Như bỏ chàng ra đi. Phục đã từng hy vọng mơ hồ là quyển tiểu thuyết này sẽ mang Như trở về, nhưng rồi nàng đã đi mãi không bao giờ trở lại.

- Tại sao cô thích ? Phục hỏi

- Điều này hẳn anh đã biết. Hồng nói, giọng nói thật nhỏ nhẹ, - Đây là tác phẩm sống, trong đó chứa đựng tâm hồn của chính anh.

- Quyển sách nào tôi lại không có những ý nghĩ của con tim tôi trong đấy ? Phục nói như biện hộ.

Hồng mỉm cười, tay đùa nghịch cây thước trên bàn.

- Nhất định là có rồi, nhưng Hai hạt cát là một sáng tác tâm hồn, một tả thực tình cảm.

Phục trở mắt nhìn Hồng, bỗng nhiên chàng cảm thấy bức mình làm sao! Con bé này có vẻ hiểu biết nhiều quá. Nhảy nhót rằng cô không có quyền khai quật những uẩn khuất của người khác nhé, làm như thế tráo tráo và bức mình người ta. Quay lưng lại, Phục tiến về phía

về cửa sổ, tựa lưng vào thành, chàng ngắm cánh đồng trải dài dưới ánh trăng và những vì sao lấp lánh trên cao.

Hồng rón rén bước tới, cô bé có vẻ buồn:

- Tôi đã nói điều không phải phải không ? Đây có thực sự là quyển sách tự thuật cuộc đời ông không ?

Phục quay nhanh lại nhìn Hồng, sự đau khổ làm chàng giận dữ. Chau mày, chàng nói nhanh một cách không thân thiện:

- Vâng, đây là quyển sách tự thuật của tôi, đây đã đủ thỏa mãn tánh tò mò của cô chưa ?

Hàng mi Hồng chớp nhanh nhìn xuống, gương mặt vừa khởi sắc hồng ban nãy đã trắng bệnh ra. Cô bé sợ sệt bước lui về sau một bước như muốn tìm nơi trốn lánh, dáng dấp như một đứa bé vừa phạm tội. Lấy vội chiếc khăn choàng trên bàn Hồng nói:

- xin lỗi ông, tôi về.

Phục vội đưa tay chặn lại, gương mặt chàng đã trở lại vẻ bình thường. Mặc cảm về tính nóng nảy làm chàng ngượng ngùng, nhất là điều chàng làm cho một cô gái khó chịu vừa qua. Phục nói một cách khó khăn:

- cho tôi xin lỗi, đừng giận tôi Hồng nhé!

Hồng đứng lại, chăm chú nhìn Phục rồi lắc đầu:

- Tôi không giận ông, ông là người lạ mặt đầu tiên mà tôi quen biết sau hơn một năm trời, vì vậy tôi nghĩ rằng có lẽ lỗi tại tôi không biết cách ăn nói.... Đôi mi dài của Hồng phủ kín đôi mắt đẹp, một lúc cô bé lại mở mắt ra với lời nói đầy vẻ hành khẩn - Không phải tôi tò mò, nhưng... tôi nhận thức được tình cảm đó của ông trong sách... và tôi chỉ muốn nói lại cho ông nghe. Ngưng lại một chút, Hồng tiếp - Nếu

ông nghĩ rằng ông viết sách ra là để cho độc giả thưởng thức thì... có lẽ truyện "hai hạt cát" là quyển sách thành công nhất của ông, nhất là đối với tôi.

Phục ngậy người ra vì ngạc nhiên, nhìn gương mặt dễ thương trước mặt, chàng áp úng. Cô bé còn quá trẻ, chưa nhuốm bụi trần, một cô gái suốt cuộc đời giam mình trong khu núi rừng như thế này, đối với cuộc sống, với xã hội bên ngoài, kiến thức của cô đã đến đâu ?

Hồng lo lắng trước cái nhìn của Phục, cúi đầu nhìn xuống, nàng khoác nhanh chiếc áo:

- Tôi phải về nhà ngay, nếu không cha tôi sẽ cho ông Cao làm ồn cả rừng núi. Hình như ai cũng sợ ma quỷ? trong vùng này ăn thịt tôi mất không bằng! Quay ra nhìn khung trời ngoài cửa, Hồng tiếp - Thật ra rừng núi, bóng tối... tôi đều không sợ, mà tôi chỉ sợ có...

Cố bé rùng mình, ngưng ngay câu nói, Phục không buông tha

- Cô sợ gì ?

Hồng chậm rãi lắc đầu:

- nếu tôi biết được thì còn gì bằng, nhưng không hiểu sao tôi lại không biết, hình như đó là bóng đen trầm lặng, lúc nào cũng hiện đến đe dọa tôi. Ngoài ra còn có cả nỗi buồn, không hiểu tại sao cứ quanh quẩn mãi không buông tha... Nàng thở dài nhìn Phục - Thật lạ hôm nay không hiểu sao tôi lại lấm mồm thế này. Thôi chào ông tôi về đây.

Phục chậm rãi:

- Tôi sẽ đưa cô về nhé ?

- Không sao đâu ông Phục Tôi không sợ núi rừng cũng như bóng tối, vì con đường này tôi qua lại đã vạn lần rồi.

- Nhưng tôi thích được đưa cô đi. Phục nói - Tôi thích được đi dạo trong thung lũng khi trăng sáng thế này. Và tôi cũng muốn nhân cơ hội này đến thăm cha cô một lúc.

Hồng không nói gì cả, Phục mở cửa thư phòng. Bà cô đang ngồi trong phòng khách may áo, chàng dận dò vài câu xong cùng Hồng bước ra khỏi nông trại. Ánh trăng phủ kín cả hai người.

Chương 7

Trên cao, ánh trăng mờ màng. Trên đường mòn, bóng cây thấp thoáng Phục và Hồng chậm rãi bước đi suốt quãng đường mà không ai nói với nhau một lời. Cảnh vật thật yên lặng, chỉ có tiếng gió vi vu qua hàng cây trong cánh đồng cỏ.

Đạp trên ánh trăng, bước qua bóng tối, những hạt sương đêm thấm lạnh vai áo, cổ gai nứa kéo không để người đi. Phục và Hồng bước thật chậm vì trong rừng thẳm như thế này, ánh trăng trong như thế kia, sự gợi ý cho một câu chuyện bỗng trở nên khó khăn vô cùng, họ như sợ bầu không khí yên im lặng bị phá vỡ. Ánh sao lấp lánh, lúc tỏ lúc mờ những giọt nước long lanh. Hồng nhìn lên cao, ngàn vạn vì sao nằm rải rác đó đây, như bị thu hút vào dòng sông đó, Hồng nói:

- Ông nhìn ánh sao xem, nó giống như một dòng sông dòng sông sao đó!

- Vâng, con sông do không biết bao nhiêu vì sao tại thành kia lớn thật, không ai biết được nó rộng bao nhiêu. Cô có thấy rằng tổ tiên chúng ta đã để cho Ngưu Lang và Chức Nữ phải chịu cảnh ngăn cách nhau bởi một con sông như vậy có tàn nhẫn lắm không ?

Hồng lắc đầu:

- Thật cũng không có gì tàn nhẫn lắm, vì chính con người hình cũng đều bị cách ngăn bởi một dòng sông. Khác có một điều là Ngưu Lang và Chức Nữ tuy cách nhau bởi giòng Ngân Hà, nhưng vẫn còn có chiếc cầu Ô Thước để gặp nhau. Còn chúng ta thì không.

Phục nhìn vào mắt Hồng, chàng mỉm cười hỏi;

- Thế cô có bị con sông như thế không ?

Hồng quay lại nhìn Phục, đôi mắt nàng long lanh sáng như hai vì sao:

- Cũng có thể lắm, vì tôi thấy hình như giữa tôi và mọi người lúc nào cũng có sự cách biệt, tôi bước không đến và họ cũng không qua được

- Kể cả cha mẹ và em gái cô ư ?

- Vâng.

- Tại sao ?

- Vì họ yêu tôi nhưng không hiểu được tôi. Giữa con người với con người thường có một khoảng cách, chỉ có sự cảm thông làm họ đến gần nhau. Yêu thương không chưa đủ, nếu không có cảm thông thì cũng chỉ là tòa lâu đài xây trên cát mà thôi, giống như là... Hồng do dự một chút đoạn tiếp - Như là hai hạt cát không bao giờ dính vào nhau được

Phục bàng hoàng, chàng không ngờ câu chuyện lại dẫn về hai hạt cát. Khẽ liếc những cánh sao trên trời lòng chợt ngẩn ngơ. Phải rồi!! Bây giờ đã cách nhau bằng một giải ngân hà tuyệt vọng. Tiếng Hồng vang lên:

- Ông Phục sao ông không nói gì cả vậy ? Không hiểu sao tôi lại lẩn quẩn đề tài mà ông không ưa thích.

- Không hẳn thế, Phục cắt ngang - Mà là cô đã chạm vào vết thương lòng của tôi.

Hồng ngược nhanh nhìn Phục, ánh mắt chớp nhanh rồi bối rối khép lại, nàng nhìn xuống đăm cổ rối dưới chân, không nói một lời. Sự im lặng lại vây kín cả hai.

Bước vào thung lũng sa mù, những tảng đá to rải rác in bóng khắp

nơi, những tàn cây phong to lớn càng làm cho khung cảnh thêm âm u. Ánh trăng bị che khuất, sự tĩnh mịch lạnh lùng vây quanh họ. Bước qua khỏi những tảng đá, những lùm cây, sương đã ướt vai, sự yên lặng vây phủ, chỉ có gió đêm rì rào.

Hồng bắt chợt bước nhanh, thung lũng lúc bàn ngày đẹp bao nhiêu thì ban đêm lại vương vất một bí mật vô cùng. Phục vẫn đi bên cạnh, lúc ra đi chàng đã quên không mang theo chiếc đèn bấm, do đó mỗi lần đến phần tối của một tảng đá chàng lại phải nắm tay Hồng đưa đi, sự va chạm làm cô bé hồi hộp. Phục lo lắng:

- Cô như sợ sệt điều chi.

Hồng lắc đầu:

- Tôi không biết. Bóng tối thung lũng sa mù tôi đều không sợ... nhưng... hôm nay không hiểu sao tôi lại bồn chồn lo lạ lùng. Anh có nhận thấy thung lũng hôm nay có vẻ gì lạ không ?

- Cái gì ? Lạ à ? Phục đảo mắt nhìn quanh, những hàng cây cao, những tảng đá, bóng núi, bóng cây, bóng trăng... hợp thành một nét đặc biệt cho đêm tối. Cảnh vật như thế này đâu có gì lạ đâu, vẫn như những lần trước chàng trông thấy! Bỗng Hồng đứng sững. lại nàng nói:

- Nghe kìa, ông nghe kìa!

Phục đứng lại nghe ngóng, tiếng xào xạc của lá trúc, lá tòng, tiếng côn trùng rên rỉ, tiếng gió vi vu, xa xa trong tận cùng núi thẳm, là tiếng quạ đau thương... Ngoài ra Phục không còn nghe một tiếng nào là của rừng núi.

- Có gì lạ đâu ? Có gì đâu ?

Hồng quay sang nhìn Phục, đôi mắt sợ hãi:

- Có tiếng thở.

Phục cảm thấy lạnh cả xương sống. Chàng chợt mỉm cười để phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

- Nếu có tiếng thở thật sự nếu không phải của cô thì cũng là của tôi chứ còn ai vào đây ?

- Không phải của ông và cũng không phải của tôi. Hồng khẳng định, bất giác nàng nắm chặt tay Phục - Tôi biết chắc như vậy, chắc chắn có kẻ thứ ba, vì thung lũng này quá quen thuộc với tôi mà.

- Hay là tiếng là rơi ?

Hồng nắm cứng tay Phục:

- Lá đâu biết đi, anh nghe kìa có cả tiếng chân di chuyển, nghe kìa!

Phục lắng nghe. Thật vậy, trong bóng tối hình như có một cái gì, chàng lơ mơ nghe thấy. Đưa mắt dò xét từng cây cỏ, từng vách đá chung quanh, chàng cũng không thấy gì ngoài cảnh vật lơ mơ yên lặng.

- Thôi mặc nó, chúng ta đi nào! Phục nói. Sự sợ hãi của Hồng bắt đầu lan truyền sang Phục, chàng chợt nhớ tới chiếc bóng mà đêm đầu tiên cùng bé Nhụy đến nông trại dùng cơm tối. Tại sao nơi đây lại có những đôi mắt tò mò dò xét như vậy ?

Tiếng Hồng càng có vẻ sợ hãi:

- Ông nghe kìa!

Phục đẩy Hồng sang một bên, chạy nhanh về phía có tiếng động gọi lớn:

- Ai đó ?

Hồng chạy theo nắm chặt vạt áo Phục thét:

- Đừng ông, đừng bỏ tôi, chúng ta đi đi, đi nhanh lên! Hồng nắm tay Phục mãi miết bước nhanh về phía trước.

Ngay lúc đó bên vách đá, một bóng đen nhảy vọt ra, đứng chặn trước mặt hai người. Bóng đen xuất hiện quá đột ngột khiến Hồng sợ hãi hét to, quay lại ôm chầm Phục. Nhưng bóng đen không vừa nhanh như chớp đưa bàn tay khẳng khiu cứng như móng chim, giữ chặt cườm tay Hồng, miệng kêu lên những tiếng rợn người, giống tiếng chim ăn đêm:

- Con quỷ, tao đã bắt được mày rồi, mày là con ma, con yêu! Tao phải giết mày! tao phải giết mày... giết mày!

Tất cả sự kiện xảy ra nhanh ngoài sức tưởng tượng của Phục, chàng ngẩn ngơ một lúc rồi chợt tỉnh nhanh chóng. Trong sự giằng co với Hồng, bóng đen đã lộ rõ nguyên hình. Đây là một bà già gầy yếu, mặc quần áo đen, tóc bạc rối bời, mắt long lanh, hung dữ lạ lùng. Đôi má hóp cao càng khiến người già tưởng tượng nghĩ giống như một loại quỷ dữ vừa đội mồ sống dậy. Giọng nói của của bà lão lạnh lạnh:

- Mấy đêm liền tao đợi mày nơi đây. Tao muốn ăn tươi nuốt sống mày, đồ yêu tinh! Tao muốn báo thù, muốn giết chết mày! Hãy trả con lại cho tao! Trả con lại cho tao! Tao phải lột da, phải uống máu, phải nhai xương, phải rút gân mày! Đồ quỷ dữ

Hồng gượng đỡ, la hét dữ dội! Phục xông tới, nắm cườm tay bà lão để bà buông tay Hồng ra, chàng hỏi:

- Bà là ai ? Bà làm gì vậy ? Buông tay cô ấy ra mau, buông ra!

Bà lão mạnh mẽ sợ. Không những không buông tay Hồng ra, mà còn chồm tới mình cô bé, vừa đánh vừa xé quần áo. Hồng khiếp đảm,

hét to:

- Buông tôi ra! Buông tôi ra! Bà là ai vậy ? Đừng đánh tôi nữa, đừng đánh tôi nữa

Phục thấy mình không xử dụng sức mạnh không được, chàng lớn tiếng:

- Ngưng tay lại! Vừa nói, chàng vừa dùng sức bẻ quặt tay bà lão ra phía sau. Sức lực của bà lão làm sao có thể chống lại nổi sức của một thanh niên cường tráng ? Buông tay Hồng ra, bà quay sang đánh Phục. Vừa đánh bà vừa la, vừa hét giống như một con thú điên lồng lộn, Phục phải dùng hết sức mình ra ứng phó, nhưng chàng không muốn bà lão bị thương vì vậy thật khó khăn. Chàng bị bà lão cắn hết mấy miếng, vết cắn sâu vào tận thịt. Riêng Hồng, sau khi được buông ra nổi kinh hoàng khiến cô bé đưa tay ôm mặt, vừa khóc vừa chạy nhưng vừa chạy được mấy bước nàng lại va vào một người khác, sự hoảng hốt càng gia tăng, chỉ hét to một tiếng rồi loạng choạng ngã dài trên cỏ. Người đó bỏ mặc Hồng nằm đấy, bước nhanh về phía Phục, hét to:

- Buông tay ra!

Phục ngẩng lên, chàng thấy một thanh niên cao lớn trẻ tuổi. Dưới ánh trăng, gương mặt thanh niên xanh xao, nhưng rạng rỡ. Gã bước tới, xô Phục qua một bên, kéo bà lão về phía mình. Lão bà vẫn còn đánh đấm, gào hét. Người thanh niên nói với giọng đau khổ:

- Mẹ, con đây này mẹ, con đây mà, Vân Dương đây! Mẹ xem, con đây này!

Bà lão có vẻ tỉnh lại, bà trở nhanh về trạng thái yên lặng, quay đầu nhìn sang con trai, một lúc thật lâu rồi như tỉnh hẳn. Ôm chầm người thanh niên, bà thét lớn rồi khóc to:

- Dương con! Mẹ bắt được nó rồi, mẹ bắt được nó rồi.

Gương mặt gã thanh niên càng hiện rõ nét đau thương, chàng xoa nhẹ vai mẹ, như vỗ về một đứa trẻ thơ:

- Vâng, thôi bây giờ mình về nhé mẹ. Con đi tìm mẹ suốt đêm.

Phục kinh ngạc nhìn hai mẹ con bà lão. Người thanh niên ngược mắt nhìn lên, bốn tia mắt chạm nhau, Phục buột miệng:

- Thưa ông, tôi nhận thấy tốt hơn ông nên đưa bác vào nhà thương, đừng để bác lang thang trong rừng nguy hiểm. Chút nữa cô này đã bị bác ấy đả thương.

Gương mặt gã thanh niên hằn lên nét giận dữ, đôi mắt thật bén, thiếu vẻ thân thiện:

- Tôi biết, ông là một nhà văn vừa dọn đến nông trại. Tôi khuyên ông, trước một vấn đề mình chưa hoàn toàn hiểu rõ thì không nên can thiệp vào. Mẹ tôi, tuy không được bình thường, nhưng chưa hề hại một ai.

- Không lẽ tôi nói láo với ông à ? Thiếu nữ này thiếu tí nữa là bị bà đánh chết rồi còn gì ?

Phục chột giận dữ

- Thiếu nữ này à ? Đôi mắt gã thanh niên ngừng lại trên cơ thể đang co rúm của Hồng dưới gốc cây, cô bé vẫn còn khóc ngất - Anh biết gì về thiếu nữ này ? Anh hiểu được chuyện của chúng tôi bao nhiêu mà đòi can thiệp vào chứ ?

- Nghe giọng nói của ông, tôi nghĩ ông có lẽ muốn để mẹ Ông đập chết con người ta phải không ? Phục giận dữ thật sự.

Gã thanh niên cũng lớn tiếng, giọng nói tuy giận dữ nhưng không

kém phần thống khổ.

- Thế tôi đến đây không phải để ngăn chặn chuyện ấy xảy ra thì là gì đây ? Ông muốn gì nữa chứ, nói đi! Rồi gã thanh niên quay sang bà lão, vừa dìu mẹ chàng vừa nói - Thôi chúng ta đi mẹ, chúng ta hãy đi khỏi nơi quỷ quái này đừng đến nữa mẹ nhé!

Bà lão không chống đối, cũng không nói lời nào, chỉ tấm tức khóc. Bây giờ trước mắt Phục chỉ còn là một người đàn bà uất ức và yếu đuối cùng con trai đi dần xuống núi. Phục bước đến bên Hồng, chàng vịn lấy vai cô gái an ủi:

- Thôi đừng khóc nữa. Cô Hồng, bà ấy không được bình thường, chứ không có gì đâu.

Tâm Hồng lớn tiếng khóc to, đôi vai gầy run rẩy:

- Tại sao bà ấy lại đến tìm tôi, trong khi cả không quen biết nhau ? Tại sao ? Tại sao bà ấy lại chửi mắng, lại đánh đập tôi? ? Con trai bà ấy là ai ? Sao lạ vậy ?

Phục vỗ nhẹ vai Hồng.

- Cô phải biết bà ấy điên rồi làm gì còn lý trí để phân biệt phải trái ? Thôi chúng ta đi nào, đi về cho nhanh. Ồ mà kìa, cô xem lão Cao và em gái cô cũng đến nữa kìa, có lẽ họ đi tìm cô đấy.

Thật vậy, lão Cao và Tâm Hà đang dục đã bước tới, suýt tí họ đã chạm vào bà lão. Tâm Hà vụt kêu lên:

- Ủa anh Lư Vân Dương!

Gã thanh niên nhìn Hà với đôi mắt đau đớn rồi dìu mẹ đi nhanh. Mặt Hà trắng xanh nàng bước nhanh đến Hồng, vừa ôm chị vừa hỏi;

- Sao thế hở chỉ họ đã làm gì, có làm chị bị thương không ? Em với

ông Cao đi tìm chị, vừa đến đầu núi nghe tiếng hét làm tụi em hết hồn. Có sao không chị ?

Nỗi sợ hãi vẫn còn trong lòng, Hồng run rẩy bước đi cùng em.

- Chị đâu biết họ là ai ? Hà ơi! Tại sao họ lại mắng chị là ma, là quỷ, họ lại muốn giết chị nữa hở em ?

Tâm Hà rùng mình:

- Chúng ta đi về nhanh đi, chị Hồng. Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Ông Cao ơi! Làm ơn giúp tôi dìu chị Hồng đi.

Với sự dìu dắt của ông Cao và Tâm Hà, đoàn người bước nhanh về phía Vườn Sa Màu. Phục định cáo từ nhưng Hà vồn vã:

- Đừng đi vội ông Phục, đến Vườn Sa Mù ngồi nghỉ một lúc đi, tay ông hình như đang còn chảy máu kia.

Rút chiếc khăn ra cột tạm, Phục theo Hà và đám người dìu Hồng về Vườn Sa Mù.

Vừa đến nơi, cả khu vườn bị quấy động lên, mọi người lảng xảng lui tới. Bà Cao vừa nhìn thấy Hồng là la hét to rồi ôm nàng, miệng gọi to vào trong.

Ông Châu và Linh Phương chạy ra, lấy khăn lấy nước lau rửa cho con gái. Đứng trong đám hỗn loạn và huyên náo, Phục đem thă cả sự việc xảy thuật lại cho ông Châu nghe, xong định cáo từ thì ông Châu bảo:

- Anh Phục, anh ngồi xuống đây, tôi có việc muốn nói với anh.

Sau khi Hồng được bà Linh Phương, bà Cao và Tâm Hà đưa lên lầu, gian phòng khách mới trở lại về yên tĩnh. Phục ngồi yên lặng trên ghế nệm, chàng nghe, vắng vắng tiếng khóc thút thít của Tâm

Hồng. Ông Châu trở lại gương mặt buồn bã và mệt mỏi, nhìn Phục với sự thành khẩn ông nói:

- Ông Phục, tôi thành thật cảm ơn ông. Nếu không có ông thì không biết chuyện gì đã xảy ra đến thế nào. Sao tay ông có năng lấm không ?

- Dạ cũng không có chi. Phục vội đáp: - Đây không phải là lần đầu tiên tôi thấy bà ấy trong thung lũng này. Theo tôi nghĩ tốt nhất là đưa bà ta vào nhà thương điên, bằng không để vậy nguy hiểm lắm.

- Thế à. Nhưng đôi với những người khác thì bà ta không có vẻ nguy hiểm gì cả.

- Sao lạ vậy ?

- Bà ấy không hại ai ngoài Tâm Hồng.

- Tôi không hiểu gì cả. Phục thắc mắc.

Gương mặt ông Châu trầm hẳn xuống, thở hơi dài thườn thượt ông nói:

- Chuyện dài lắm, trước đây tôi đã định nói với ông. À nếu có rảnh, mời ông vào thui phòng với tôi một lúc được chứ ?

Phục không ngăn được lòng hiếu kỳ, vả lại, người ta muốn thối lộ một câu chuyện với mình thì làm sao có thể chối từ được ? Thế là Phục theo ông Châu bước vào phòng khách.

Chương 8

Thư phòng không rộng lắm, chỉ đủ đặt một bàn viết, một bộ ghế salon và một tủ sách tựa vào tường. Sự đơn sơ làm cho gian phòng sáng sủa. Những quyển sách ngăn nắp nằm thành hàng tạo cho người ta cái ấn tượng chủ nhân nó phải là người thích chơi sách.

Sách nhiều thật, Phục ngồi xuống ghế. Bà Cao sau khi mang trà vào đã bước ra ngoài khelp cửa lại. Gian phòng rơi vào yên lặng. Bên ngoài khung kính, dưới ánh trăng, lung linh những bóng cây. Ông Châu đi lại trong phòng không yên, rồi đứng lại trước mặt Phục, kéo quyển An-na-si xuống, ngồi xuống ghế, lấy hộp thuốc ra mời Phục. Phục rút một điếu, không khí như cô đọng. Hai người chìm lặng trong khói thuốc. Phục chờ đợi trong khi ông Châu không biết phải bắt đầu câu chuyện từ đâu. Một lúc, sau khi hít một hơi thuốc dài ông bắt đầu:

- Ông Phục, ông là người thích đo, thích viết lách thế ông có nhận thấy sách vở thường có ảnh hưởng tại hại cho người đọc hay không?

- Vâng, Phục khẽ cười, - lâu lắm rồi tôi có xem một cuốn phim giả tưởng, trong đó diễn tả cảnh sách vở được coi như những vật nguy hiểm cấm lưu hành sau này và nhiệm vụ của đội cứu hỏa không còn là để chữa cháy mà là để đốt sách. Sách là độc dược làm phiền nhiễu mê hoặc trí não con người.

Ông Châu có vẻ tươi tỉnh trở lại:

- Thật vậy, sách vở là vật lạ lùng, không có nó, loài người ngu xuẩn cuộc sống vô vị. Khi có nó mằm mống kiến thức, tư tưởng phát triển, nhưng đồng thời những phiền nhiễu và lo âu cũng bắt đầu được cấy vào óc.

Phục nhả một làn khói thuốc tư lự nhìn ông Châu:

- Nó mâu thuẫn như vậy. Gần như vậy. Gần như bất cứ một sự vật gì do loài người sáng tạo ra đều chứa đựng mâu thuẫn. Có bề tốt phải có bề xấu, không nhất thiết ở sách vở mà tất cả những vật chất văn minh hiện nay đều như vậy cả. Ngừng lại một lúc, Phục tiếp - Nếu sách mà ông chỉ đây là sách văn học thì tôi nghĩ rằng quả thật đấy là xa xỉ phẩm của con người.

- Tại sao vậy?

- Vì phải rảnh rỗi ăn không ngồi rồi. Phải có cả một thời gian dài trống rỗng để suy nghĩ và lục lọi thì ta mới bước vào lãnh vực văn học được. Nhưng thử hỏi có bao nhiêu người làm vậy được? Rồi Phục lắc đầu - Nói là vậy, nhưng thế giới bên trong quyển sách nó cũng có đủ mùi chua cay của nó, đọc nó anh như bước qua được bao nhiêu cuộc đời.

- Nhưng kinh nghiệm thu được từ sách có tốt hay không chứ?

Phục mỉm cười chăm chú nhìn ông Châu:

- Giống như quyển sách nó cũng có tốt mà cũng xấu tùy người đọc cảm nhận.

- Điều anh vừa nêu ra có vẻ mâu thuẫn đấy!

- À! Phục ngừng lại, chàng vụt cười xòa - Vâng, nhưng chúng ta vẫn còn thảo luận về sách cơ mà!

- Đúng vậy! Ông Châu thở dài - Tôi nghĩ rằng con Hồng nhà tôi đã bị sách vở làm hại.

- Sao lạ vậy? tôi thấy cô ấy hay lắm chứ? Cô ấy đã thu thập được những tinh hoa của sách vở. Đời sống có chiều sâu và hiểu biết như vậy thì có gì đâu là hại.

- Anh chỉ nhìn được mặt tốt còn mặt kia? Suốt cuộc đời con Hồng nhà tôi nó yêu thơ, yêu những ảo tưởng lúc nào cũng ưa mộng vẫn vợ đa cảm đa sầu.

- Nhưng đó đâu hẳn hoàn toàn lỗi tại sách? Ông quên rằng cô ấy là con gái, mà đã làm con gái làm sao tránh được những bệnh trên?

- Ông có thấy Tâm Hà không? có bao giờ nó làm cho tôi phải khổ tâm như vậy đâu?

- Nhưng ông đừng đòi hỏi tất cả con cái mình phải cùng cá tính.

- Thôi được rồi, xếp chuyện ấy sang bên đi, chúng ta hãy bước vào vấn đề chính. Ông Châu bối rối, hít một hơi thuốc - Nãy giờ chúng ta đã đi lạc đề hơi xa.

Phục tựa lưng vào ghế chàng không nói gì, yên lặng hút thuốc đợi ông Châu bắt đầu.

- Tối này, anh đã nhìn thấy bà lão trong núi. giọng ông Châu trầm và nặng - Anh biết không bà ấy rất bình thường, bình thường như bao nhiêu người đàn bà khác chứ không điên như anh tưởng.

Tuy không hấp thụ nền giáo dục của bậc cao đẳng, nhưng thuở trước bà đẹp và biết trọng lễ nghi. Bà sống với hai người con trai ở ngoại ô từ sau ngày chồng chết. Với một nông trại, vài công đất ruộng, bà ta đã ở vậy mười mấy năm, và sống bằng nghề may mướn để kiếm tiền nuôi con lên đại học. Đất ruộng lần lượt bán đi chỉ vì con, kết quả là gia đình càng lúc càng túng quẫn. Hai đức con trai đó, đứa lớn tên là Lư Vân Phi và đứa nhỏ là Lư Vân Dương. Chúng rất đẹp trai và học giỏi. Vì ở cách Vườn Sa Mù của chúng tôi không xa, nên đôi lúc gặp nhau chúng tôi cũng thường chào hỏi. Mỗi lần lạc mặt thiết giữa hai gia đình chỉ mới bắt đầu từ bốn năm nay thôi.

Ông Châu ngưng lại một lúc, búng tàn thuốc vào gạt tàn, rồi lại châm thêm một điếu khác. Đôi mắt khắc khổ buồn bã ông tiếp:

- Bốn năm trước, khi Phi vừa tốt nghiệp huấn luyện quân sự xong, hấn đến đây thăm tôi. Ông cũng biết lúc đó công ty thực phẩm của chúng tôi đang hồi phát đạt, năng suất thương mại càng lúc càng gia tăng. Phi đến đây với thái độ từ tốn, lễ phép và hiền hòa, hấn yêu cầu tôi giúp đỡ cho hấn được vào công ty làm việc. Phi thành thật trình bày với tôi hoàn cảnh gia đình và mong mỗi được một khoản lương bổng khá giả hầu đền đáp ơn sâu của mẹ.

Dáng dấp cậu trai trẻ làm tôi xúc động. Anh cũng hiểu tôi là người nhiều tình cảm nên chấp nhận ngay. Biết được Phi học môn ngoại ngữ, tôi cho ngay chức bí thư phòng mại dịch. Lúc đầu nấn rất siêng năng chỉ ba tháng sau tôi nâng ngay Phi lên chức chủ sự ban nghiệp vụ. Nửa năm sau, lại cho thăng lên chức phó giám đốc mại dịch quốc ngoại. Tất cả những việc giao dịch với nước ngoài hầu như đều trong tay Phi.

Như vậy hai cậu con trai nhà họ Lư đã có dịp ra vô thường trực Vườn Sa Mù của chúng tôi.

- Nhưng... Phục tặc chủ không được cắt ngang lời ông Châu - Tâm Hồng bảo là không hề quen biết mẹ con cậu Dương kia mà...

Ông Châu đưa tay lên ngăn lại:

- Đừng gấp, từ từ tôi sẽ nói rõ cho nghe. Uống một ngụm trà, đôi mắt ông Châu trở lại mơ màng - Vâng từ đó anh em nhà họ Lư trở thành khách thường xuyên của Vườn Sa Mù. Lúc đầu tôi cũng quên việc mình có hai đứa con gái đang lớn. Hà bấy giờ con nhỏ, nhưng Tâm Hồng thì đang học năm thứ ba đại học. Tuổi trẻ thường dễ mồi nôi tình cảm, nên Phi và Hồng chẳng bao lâu đã khăng khít. Chúng nó thường rủ nhau rong chơi trong thung lũng, trên núi hay vùng nông trại; mỗi lần đi suốt mấy tiếng đồng hồ. Thái độ tôi, anh biết rất tự nhiên vì tôi nghĩ Phi ngoài một gia thế kém cỏi, còn các phương diện khác đều hơn người, đúng là mẫu thanh niên lý tưởng.

Nhưng tôi cũng trong lúc ấy, trong công ty của tôi xảy ra một trục trặc nhỏ ở tại phòng mại dịch ngoại thương. Tôi phát giác có sự thâm thủng tại phòng này, cũng chưa biết ai là thủ phạm. Thế là tôi cho điều tra và kết quả thật không ngờ là Lư Vân Phi chính là thủ phạm. Và tôi bắt đầu rút bớt quyền lực của Phi, ngầm cho hắn biết là tôi đã bắt đầu lưu ý đến việc làm của hắn. Thế mà hắn chẳng chút sửa đổi. Nhận hối lộ, thao túng, ăn cắp ngân quỹ... Và sau cùng tôi lại khám phá ra là hắn sửa đổi hóa đơn, chương mục để lấy tiền công ty tiêu xài.

Sự kiện trên làm tôi giận dữ. Tôi cho gọi Phi đến trách cứ. Hắn hoảng sợ chối biến tất cả những hành động phạm pháp và bảo rằng ơn tôi đối với gia đình hắn cao tựa núi, làm sao hắn dám có hành động bội phản như thế được? Điều hắn nói, tôi nghĩ cũng có lý. Và lại, tổ chức của công ty rộng lớn như vậy, biết đâu tôi chẳng làm lẫn nghi oan hắn? Vì vậy một mặt tiếp tục để hắn giữ chức vụ cũ, một mặt cho người bám sát dò la, kể cả đời sống riêng tư của Phi.

Ngay lúc đó, tình cảm giữa Phi và Tâm Hồng đột nhiên tiến mạnh. Hồng là đứa con gái sống nhiều cho ảo tưởng, thích đọc tiểu thuyết ngâm thơ. Đối với nó tình yêu là một cái gì cao cả, vì vậy vừa ngã vào vũng yêu là nó yêu nhiệt thành, say đắm. Đến lúc tôi hay định ngăn chặn thì chẳng kịp rồi. Hồng hoàn toàn tin tưởng và say đắm Phi. Nếu đuổi Phi là đánh mất đi đời sống của nó. Ngay khi tôi tỏ ý không tán thành mối tình cảm của chúng thì Tâm Hồng đau khổ vô cùng. Nó cho rằng tôi là người chỉ nghĩ đến lợi lộc, thực tế chẳng bao giờ chịu tìm hiểu con cái là con người không tình cảm... Nói lại còn dọa tôi là nó thà chết chứ không bao giờ chịu xa Phi.

Đã vậy hành động của Phi càng ngày càng tỏ ra lăm thủ đoạn, dần dần bộ mặt thật của nó lộ ra. Nó chỉ là một thanh niên tham vọng, không từ nan bất cứ một thủ đoạn nào để đạt mục đích. Tôi không dám tin tình yêu của hắn đối với con gái tôi là thật lòng và nghi ngờ hết mọi việc nó làm. Thế là tôi bắt đầu ngăn chặn mối tình thủ đoạn, vì tôi muốn cứu con Hồng.

Những ngày tháng đó thật đen tối với gia đình tôi. Hồng lúc nào cũng muốn trốn lánh, cha con cả tuần không nói chuyện nhau. Tôi đã ngăn cấm không cho Phi vào Vườn Sa Mù nên nó vẫn tiếp tục gặp Phi ở nông trại hay trên núi. Tôi nhất định chấm dứt công việc của Phi tại công ty và bảo hấn nếu thật tình yêu Hồng thì hãy tự tìm lấy một tương lai mới dâng cho nàng, chớ đừng có lợi dụng công ty của tôi mà làm những điều xằng bậy. Chính câu nói này đã đánh trúng nhược điểm của Phi, thế là hấn nổi nóng trả treo những lời thô lỗ không có vẻ gì là một người có giáo dục Rồi nó phui áo đi ra và trước khi hấn còn dọa là sẽ dẫn theo cả Tâm Hồng.

Thế là tôi bắt nhốt Tâm Hồng lại. Câu chuyện này xảy ra trước đây một năm, lúc đó con gái tôi đã ra trường và đang đảm nhận chức vụ giáo sư tại một trường trung học. Vì muốn cứu con, tôi mới cấm không cho Hồng bước ra khỏi cửa, và cho người luân phiên canh chừng nó. Nhưng rồi một đêm nọ, nó vẫn thoát thân.

Nó trốn đi đâu tôi không biết, đến tìm Phi thì Phi cũng biệt tăm, chỉ mẹ của Phi và Vân Dương cũng đang tìm kiếm chúng. Tôi cho người đi khắp nơi dò la cũng không gặp. Trong phút tuyệt vọng thì thật lạ lòng Tâm Hồng lại đột ngột trở về sau mười mấy ngày mất tích. Trông nó tiều tụy, mệt mỏi, xanh mét. Khi bước vào nhà, nó chỉ nói với tôi một câu:

- Cha ơi, con về đây rồi, cha có còn cho con vào nhà chăng?

Tôi xúc động ôm chầm lấy nó:

- Lúc nào cha cũng thương con, con ạ.

Nó khóc lớn chạy vội vào phòng và tự giam mình trong ấy không muốn nhìn thấy mặt ai nữa. Đến bây giờ, tôi cũng không biết mười mấy ngày, con tôi gặp chuyện gì nhưng nhìn vẻ tủi nhục, buồn bã gần như tuyệt vọng của nó chúng tôi ai cũng không muốn khơi hỏi một điều gì chỉ mong rằng thời gian sẽ dịu vơi tâm hồn nó.

Sau ba ngày tự nhốt mình trong phòng chỉ có bà Cao và Tâm Hà liên lạc được. Cũng cần nói rõ anh biết, bà Cao đây là người giúp việc trong gia đình chúng tôi từ lúc Tâm Hồng con nhỏ, vì vậy đối với bà ta, Hồng khắng khít hơn cả mẹ Còn Tâm Hà là em ruột nên tình cảm giữa hai đứa dễ cảm thông. Chúng tôi vui mừng vì Hồng không còn vẻ khô héo như ngày mới trở về. Nhưng rồi tới đêm thứ ba, hôm ấy một chuyện kinh hoàng lại xảy ra.

Ông Châu ngưng lại, mắt đăm đăm nhìn tàu thuốc cháy đỏ. Điều thuốc đã cháy đến tận tay cà. m. Ông dụi tắt rồi ngẩng đầu lên, hướng về phía Phục. Phục vẫn tựa lưng vào ghế nệm, nét mặt xúc động đang lắng nghe.

- Tối thứ ba ấy, trong lúc tôi đang ngồi trong thư phòng thì Tâm Hà và bà Cao với nét mặt kinh hoàng bước vào. Hà lắp bắp:

- Thưa cha, chị Hồng đi bốn tiếng đồng hồ rồi mà chưa thấy về. chúng ta đi tìm đi!

Tôi hoảng hốt đứng bật lên, Hà và Bà Cao cho biết là Tâm Hồng đi cách đây bốn tiếng. Trước khi đi nó có bảo cho cả hai biết là nó phải đến nông trại bây giờ anh ở đó, để gặp Phi lần cuối và hai giờ sau sẽ trở lại ngay. Nghe xong tôi đoán ngay là có lẽ Hà cũng như bà Cao đã giúp Phi chuyện thơ hẹn Tâm Hồng. Tôi có trực giác không hay xảy đến cho con gái tôi. Tuy thế nhưng cũng không ngờ chuyện không lành đó lại có thể ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Ngay khi đó, tôi gọi ông Cao lấy áo mưa - vì lúc đó mưa lâm râm. Chúng tôi vội chạy ngay đến nông trại tìm Tâm Hồng. Hà và Bà Cao cũng theo sau. Lúc bấy giờ ai cũng đoán chắc rằng mình sẽ không thể gặp được Hồng nữa, vì có lẽ nó lại theo thằng lưu manh đó đi mất rồi.

Đến nông trại, bước vào nhà trong, nhà ngoài gọi to tên Tâm Hồng nhưng không có tiếng đáp lại. Lục lọi khắp nơi cũng không có dấu dấp của nó. Thời tiết lúc bấy giờ cũng tương tự như hiện nay, trận

mưa to liên miên gió thổi mạnh, rừng núi ảm thấp... Xách đèn bấm xục xạo khắp nơi, bỗng chúng tôi nghe tiếng thét to vọng lại từ khu rừng phong. Chúng tôi chạy ngay đến và thấy Tâm Hồng nằm sóng xoài trong bùn cạnh hàng lan can, hàng lan can sau mấy năm không sửa chữa đã gãy một khúc. Vừa chạy đến, tôi vội bế Tâm Hồng lên. Lúc đầu tôi tưởng nó đã chết, vì dáng dấp nó thật thảm hại. Trên mặt trên tay đầy những vết bầm, quần áo tả tơi, thân thể lạnh ngắt. Tôi dùng áo mưa choàng lên người nó và đưa ngay về Vườn Sa Mù. Nhưng cái lỗ hồng của lan can làm tôi lo lắng, tôi bảo ông Cao đi theo dốc đá xem bên dưới có chi lạ không vì tôi không trông thấy Phi đâu cả. Khi ông Cao chạy đi, chúng tôi đem Tâm Hồng về nhà, xoa bóp, sưởi ấm... cho nó, nhưng thật lâu vẫn không thấy nó tỉnh.

Điều tôi lo lắng đã thành sự thật. Ông Cao trở về thở hổn hển cho hay tử thi của Vân Phi nằm vắt giữa đám cỏ rối và đá tảng bên đáy vực.

Ông Châu ngừng lại để thở, rồi ông kết luận:

- Đây là tất cả câu chuyện về Tâm Hồng, cũng như tất cả thảm kịch đã xảy ra tại nông trại. Sau khi Tâm Hồng trở về nhà, nó lâm vào trạng thái mê man suốt ba tháng. Chúng tôi đưa nó vào bệnh viện nhưng nhiệt độ vẫn không giảm.

Có lúc chúng tôi tưởng nó đã chết. Nhưng sau cùng nó vẫn sống được, vẫn ăn nói và nhìn được mọi người. Nhưng khi chúng tôi muốn tìm hiểu câu chuyện xảy ra trong đêm kinh hoàng đó thì chúng tôi mới biết nó đã mất tất cả ký ức về quá khứ. Nó không nhớ Lưu Vân Phi là ai? Kể cả mối tình đầu sóng gió cũng tiêu tan. Lúc đầu tôi còn nghĩ là nó thất tình, nhưng sau đó càng lúc càng thấy Tâm Hồng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, dễ bị xúc động và hay xa lánh người lạ mặt. Thế là chúng tôi đem Tâm Hồng đến vị bác sĩ y khoa chuyên về thần kinh điều trị. Cả nửa năm dài mới ra khỏi dưỡng đường. Theo lời y sĩ thì nó bị xúc động quá mạnh nên mất cả trí nhớ. Vân Phi hay Vân Dương gì cũng không còn nhớ là ai, ngay chính tiềm thức của Hồng cũng không muốn ghi lấy câu chuyện đau thương đó. Vì vậy, trạng

thái mất trí kia chẳng qua chỉ là một hình thức tạm thời, rồi có ngày Hồng sẽ khôi phục lại được ký ức, cho nên hãy để tự nhiên như thế, đừng gây thêm xúc động có hại.

Phục ngồi xích qua một bên, nhả khói:

- Nhưng tại sao cô ấy vẫn ghi nhớ được những sự việc xảy ra thuở bé, vẫn nhớ được nông trại đã trồng hoa cỏ gì... Cũng như nhớ hết cả sách đọc.

- Vâng, ngoài câu chuyện thương tâm có liên hệ đến Phi, cái gì Hồng cũng nhớ. Đây là chứng bệnh mất trí định kỳ. Mẹ của Phi nó cũng không nhớ, nhưng với những người khác thì nó đều nhớ tên rõ kể cả bác nông phu ngoài nông ruộng... có lẽ... thật ra thì... Ông Châu dẫn đo một lúc rồi thở dài - Trạng thái của con Hồng thật đáng thương, thật chua xót. Vì vậy chúng tôi phải xóa mất đi nhiều vết tích liên hệ đến Phi, gồm cả thư từ, hình ảnh mà Phi viết hay gửi tặng nó. Nói ra thật mâu thuẫn chúng tôi vừa muốn Hồng khôi phục trí nhớ để trở lại bình thường, nhưng cũng lại sợ khi nó hồi phục được ký ức nó sẽ đau khổ.

- Thế chính cô Hồng có biết mình đã mất một phần trí nhớ không?

- Chắc nó biết, nên lúc nào cũng cố gắng tìm tòi quá khứ của mình, nhưng mỗi khi bắt gặp hoàn cảnh gần gũi thì lại ngất xỉu. Sự ngất xỉu đó, ánh có biết chẳng, nó biểu thị sự đối kháng của tiềm thức và ký ức.

Phục suy nghĩ một lúc rồi:

- Thế đến bây giờ ông cũng chưa biết sự thật câu chuyện xảy ra ở rừng phong hôm đó ra sao à?

- Chúng tôi không ai biết được bi kịch xảy ra thế nào. Cảnh sát đến điều tra mười mấy lần, thế mà vẫn không tìm ra. Lan can bằng gỗ, bao năm mưa gió nên đã mục. Lời kết luận sau cùng của cảnh sát là

sự vô ý té ngã. Vụ án đã được dẹp qua một bên nhưng... Ông Châu lắc đầu, hớp một ngụm trà, xong thở dài - Trên phương diện pháp lý, vụ án được xếp lại. Còn ở đây, ai cũng biết tôi là người đã cản ngăn mối tình của Tâm Hồng và Phi. Ai cũng biết chính tôi là người đuổi Phi ra khỏi công ty và cũng biết chuyện Phi và Hồng bỏ trốn. Vì vậy, người xung quanh đây họ rỉ tai với nhau những điều thật hàm hồ. Người cho chính tôi giết Phi, người bảo Hồng giết và đôi lúc họ còn đồn rầm lên cả là nhà tôi xúm nhau lại giết rồi đẩy xuống vực phi tang. Suốt một năm nay, gia đình chúng tôi như bị cô lập hẳn với chợ quận... Thêm bà mẹ của Phi, một con người đáng thương, ở vậy nuôi con suốt mười mấy năm trời để rồi gặp xúc động mạnh như vậy hóa điên. Tôi xuất tiền cho bà ấy nằm bệnh viện gần một năm trời, và mới xuất viện tháng vừa qua. Không phải bà ấy lúc nào cũng hung dữ đâu. Bình thường bà ta rất ôn hòa, nhỏ nhẹ nhưng khi bệnh phát ra là lại la lối bảo Tâm Hồng chính là thủ phạm giết con bà, nên lúc nào bà cũng muốn báo thù. Với Phi tôi không thương xót, nhưng với lão bà tôi không khỏi xót thương. Không phải đối với lão bà thôi, ngay cả với Vân Dương cũng vậy. Cậu này quả thật là người có tư cách, từ khi thảm kịch xảy ra xong, nhiều lần tôi gọi đến cho tiền nhưng vẫn cự tuyệt. Nó chỉ nhận món tiền tài trợ cho bà mẹ nằm bệnh viện mà thôi. Không hiểu Dương nghĩ thế nào, nhưng tôi biết bản tính nó hoàn toàn khác anh nó. Đôi lần tôi có đề cập đến việc đưa nó vào công ty làm nhưng nó trả lời là:

- Nếu tôi muốn làm việc gì, muốn gầy dựng tương lai của tôi, tôi sẽ xử dụng đôi bàn tay trắng gầy, chứ không cần ai cứu giúp. Cái gương sáng của anh tôi vẫn còn trước mắt làm sao tôi quên được

Tôi không hiểu nó có dụng ý gì, nhưng tôi biết nó rất hận tôi. Dương học kiến trúc, bây giờ đang làm cho hãng thầu. Nghe nói nó cũng siêng năng lắm.

- Tôi hiểu, ông đã ngầm giúp hẳn. Phục nói.

Ông Châu thành thật nhìn Phục:

- Không, tôi phục ý chí của nó nên không chen vào. Dưới đôi mắt hận thù của Dương, nếu tôi có ngầm giúp mà vỡ ra nó hiểu lầm là tôi vạ nhục nó thì sao?

Phục gật gù. Ông Châu hít mạnh một hơi dài:

- Bây giờ anh đã biết rõ câu chuyện rồi chứ? Cái chết của một gã con trai làm hai người đàn bà điên loạn. Cái chết này vẫn còn bí mật. Anh là một nhà văn, vậy anh thử tìm cái gút của câu chuyện xem có gì lạ không?

- Ông có thật tình muốn vén màn bí mật không? Phục hỏi ngược lại.

- Anh hỏi tôi nói thật, tôi nửa muốn vén lên nhưng nửa muốn dấu kín đi. Hồng là đứa con gái quá khích, nó vui nhanh nhưng giận cũng dễ dàng.

- Tôi đoán chắc với ông là Hồng chẳng hại ai được

- Mong rằng điều anh vừa nghĩ là đúng, có lẽ đây là trường hợp ngoại lệ. Ông Châu đứng lên bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài khung kính, gió lay bóng cây chập chờn. - Ông lặp lại - Có lẽ là trường hợp ngoại lệ.

- Thế ông không nghĩ là bà lão cần phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian ở bệnh viện à? Để bà ấy đi lung tung trong sơn cốc, không sợ có hại cho Tâm Hồng sao? Phục hỏi.

- Cũng sợ chứ. Nhưng lúc bình thường bà ấy cũng không có gì đáng ngại, nếu gặp anh sẽ thấy, vì vậy không ai nỡ để bà ấy ở mãi trong nhà thương điên.

- À! Phục mặc nhiên thờ dài. Chàng bước về khung kính lớn, nhìn vườn hoa dưới ánh trăng. Bao câu chuyện của loài người là bấy nhiêu bi kịch!! Phục lẩm bầm, chàng nhớ lại cảnh vừa cầu xé vừa la hét của bà lão, vừa nghĩ lại khuôn mặt chua xót của gã thanh niên,

rồi dánh dấp yếu đuối kinh hoàng của Hồng... Phục nghĩ mình đã từng viết bao nhiêu câu chuyện nhưng chưa hề tưởng tượng ra được hoàn cảnh tương tự. Ngẫm nghĩ lại câu chuyện ông Châu vừa kể, chàng thấy câu chuyện thật thâm lương xót xa. Giọng ông Châu lại vang lên nhẹ nhẹ như tự nói với chính mình:

- Hồng là đứa con gái yếu đuối nho nhã, lúc chưa xảy ra câu chuyện này, nếu anh gặp anh sẽ thấy nó dễ thương đến thế nào.

- Tôi cũng nghĩ thế. Phục nói khẽ, chàng định nói thêm: ngay bây giờ vẻ kiêu diễm pha lẫn sợ sệt của Hồng cũng chẳng dễ thương ư? Sự hốt hoảng và lo lắng lúc nào cũng như hằn lên khuôn mặt khiến người trông thấy là phải tội nghiệp.

- Đêm khuya rồi! Ông Châu nói

Đêm đã khuya, gió rút rít trong màu sương đục, vây lấy thung lũng buồn. Tiếng chim cô độc kêu than. Loài chim gì đây? Từ phương nào đến đây? Than thở điều chi? Hay là oan hồn cô độc đang trở về réo gọi?

Chương 9

Hồng thức giấc sau cơn mê dài, lượng thuốc gấp đôi được xử dụng ngày qua đã mang đến cho nàng một giấc ngủ không mộng mi. Mở to mắt ra, màn cửa vẫn còn buông rủ, nhưng ánh dương rực rỡ đã làm nổi bật lên một màu đỏ chói. Xoay người sang bên ôm gối, nàng cảm thấy uể oải. Buổi sáng trời cuối thu lành lạnh. Hồng nằm yên, nàng không muốn rời giường và mong sẽ tìm được một giấc ngủ kế tiếp, vô tư không mộng mi. Mơ màng, từ khe hở của hàng mi rậm Hồng nhìn qua màn cửa đỏ, bóng cây lay động theo gió... Đột nhiên nàng choàng tỉnh... Bóng cây, bóng họ... rồi trắng, rồi núi... Phải rồi! Đêm qua, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Ý thức lần lần hồi phục, Hồng tỉnh hẳn. Nàng ngồi dậy cố moi móc trong đầu, nhớ lại. Những hình ảnh hỗn độn chập lên nhau, lên nhau. Hồng tì mặt vào gối, hình ảnh bà lão, mặt trơ xương miệng méo máo. Nhất là đôi mắt, một đôi mắt hờn căm và giận dữ. Thật khiếp đảm, Hồng rùng mình câu nói bà lão vẫn vang vang:

- Mày là con quỷ, con yêu! Tao phải giết mày... Trả con lại cho tao, trả con lại cho tao

Sao lạ vậy? Sao bà điên ấy tìm đến mình? Phải chăng gương mặt nàng giống quỷ quái yêu ma? Xô lệch chần qua một bên, Hồng bước chân trần xuống nền gạch lạnh, đến bàn trang điểm, nàng nhìn dáng mình trong gương. Chiếc áo ngủ bằng lụa trắng, mái tóc rối chấm vai ôm lấy khuôn mặt trắng xanh và đôi mắt hoảng hốt... Hồng đứng bất động, trố mắt nhìn mình. Rồi bỗng như một tia chớp set ngang đầu, Hồng xúc động mạnh, không hiểu sao... hình như... hình như có người đang thì thầm vào gáy nàng và mơn man mái tóc nàng. Tiếng nói thúc dục bên tai:

- Hồng, hãy theo anh, theo anh em nhé!

Không! không! Hồng nhắm mắt lại khổ sở nàng cố gắng thoát khỏi

sự lôi cuốn của ảo giác. Không, không, tôi không đi đâu! Tôi không muốn đi đâu cả! Ảo giác như mạng nhện rồi rầm vây chặt lấy thân thể nàng.

Tiếng gõ cửa đem Hồng về trạng thái bình thường. Nàng nhìn về hướng phát ra tiếng động một cách e dè, như sợ một loài thú xa lạ xông vào. Cửa mở, Hồng thở dài nhẹ nhõm. Một bóng dáng thật quen thuộc với nức ười trên môi, bà Cao đang bước vào. Vừa nhìn thấy Hồng, nụ cười trên môi bà chợt tắt, bước nhanh tới, bà Cao trách móc:

- Sao cô lại đứng bất động như vậy? Chân tay lạnh hết. Có sao không hờ cô? Ngoan nào, đừng giống như cô bé ba tuổi chứ? Bà mở tủ áo, chọn cho Tâm Hồng một chiếc áo nỉ đen hoa trắng nói - Chiếc áo này cô thấy thế nào?

- Sao cũng được! Tâm Hồng miễn cưỡng đáp. Nàng cởi áo ngủ một cách máy móc và mặc áo mới vào. Tự lự nàng hỏi - Vú ời, lúc con ba tuổi con ra sao vú?

Vừa dọn dẹp bà Cao vừa đáp:

- Giống như con búp bê nhỏ... Không phải, như một thiên sứ mới đúng.

Tâm Hồng vẫn đứng đấy, tay cài nút áo, lo lắng:

- Thế bây giờ trông con đáng ghét không hờ vú?

Sau khi kéo thẳng nệm giường, bà Cao vôi vàng bước tới nắm tay Hồng vồn vã:

- Nào, cô đẹp lắm chứ! Ai nhìn thấy cô là phải yêu mến ngay.

- Nhưng tại sao bà lão hôm qua gọi con là yêu quái?

Bà Cao vội trấn an:

- Bà ta khủng mà cô để ý chi? bà ấy không biết mình nói điều gì nữa...

- Vú à, có phải con được vú nuôi từ nhỏ đến lớn không? Hồng thăm nảo nhìn bà Cao.

- Vâng, khi cô vừa hai tuổi thì tôi đến nhà cô làm. Tôi chưa có chồng, còn Ông Cao làm vườn cho ông nhà. Chúng tôi gặp nhau lấy nhau và không ngờ lại ở luôn trong nhà cô đến nay.

- Vú ơi, vú ở nhà con lâu như vậy mà vú có thích con không vậy vú?

- Sao lại không cô hai?

- Thế vú nói cho con nghe đi. Nói cái chuyện mà cả nhà đang giấu giếm con đó... Hồng nhanh nhẩu:

Bà Cao lo lắng, quay mặt nhìn sang nơi khác;

- Đâu có chuyện gì đâu?

- Vú biết mà, nói cho con nghe đi. Năm rồi con mắc bệnh chi vú? Tâm Hồng cầu khẩn.

Xoa tay trong tay áo, bà Cao đáp:

- Bác sĩ bảo đêm đó cô dầm mưa trong rừng nên bị xưng phổi.

Hồng lắc đầu:

- Tuy con không nhớ việc gì, nhưng con chắc chắn không phải thế. Vì đôi khi, trong óc chợt thoáng qua một số hình ảnh mù mờ, nhưng vừa xuất hiện là biến mất ngay. Con nghĩ có lẽ con bị...

- Đừng nghĩ bậy, cô ạ. Suốt ngày dầm mình trong mưa làm sao không sinh bệnh ư? Bà cao cắt ngang.

Tiếp tục, sắp xếp chăn gối, bà Cao đánh trống lảng:

- Máy giờ rồi cô biết không? Thôi đi rửa mặt đi chứ, có khách đợi cô dưới lầu đấy.

- Ai vậy? Hồng ngạc nhiên

- Ông Phục. Ông ấy dẫn con đi dạo và ghé thăm chúng ta. Thôi cô đừng vào núi ban đêm nữa, đêm qua cô làm tôi sợ quá.

- Bây giờ mấy giờ rồi vú?

- Mười giờ rưỡi rồi cô ạ.

Hồng à lên một tiếng, xong chạy ngay vào phòng rửa mặt.

- Không ngờ tôi ngủ trưa đến thế.

- Sáng nay cô ăn chi, để tôi sửa soạn?

- Tôi không đói, mà cũng gần tới cơm trưa rồi, thôi cho ly sữa cũng được

- Thêm một cái trứng nhé?

- Thôi không thích ăn trứng

- Thôi được, nhưng không ăn để đói rồi bệnh cho xem. Bà Cao bắt mẫn lắc đầu bước đi.

Hồng rửa mặt xong, ngắm mình trong gương. Cũng không đến nỗi nào, mắt chưa hiện quầng đen. Mở cửa, bước xuống lầu. Phục và con gái đang ngồi ở phòng khách. Ông Châu đã đến sở, Tâm Hà đi

học, nên chỉ có bà Linh Phương ngồi tiếp khách. Bà đang nói với Phục về thuở nhỏ của Hà và Hồng. Nỗi khổ tâm của người đàn bà lớn tuổi khiến câu chuyện không tách rời khỏi vấn đề gia đình con cái. Bé Nhựt đang nghịch chiếc gạt tàn cạnh tủ nhạc.

Thấy Tâm Hồng, tim Phục đập nhanh. Bây giờ chàng mới biết rằng lý do đi dạo ghé tạt qua chỉ là một cố phụ. Phục sốt ruột mơ hồ không hiểu lòng mình ra sao? Suốt đêm, câu chuyện của ông Châu như cơn lốc quay cuồng trong óc, Phục cố gắng tự lừa dối lòng mình bằng sự tưởng tượng của một giả thuyết gia.

- Chào ông. Hồng mỉm cười, gật đầu chào Phục, một nụ cười làm say đắm lòng người. - Tôi hết sức cảm ơn ông về chuyện hôm qua

- Có chị Tôi mong cô đã lấy lại được bình tĩnh.

- Dạ cũng không sao. Nhờ hôm qua uống hết hai viên thuốc an thần nên vừa tỉnh dậy. Hồng vừa nói vừa nhìn Phục. Gương mặt xanh xao với đôi mắt sâu tư lự của gã đàn ông, có sức thu hút người đối diện.

Bà Cao đã mang sữa ra. Hồng tựa lưng vào ghế nháp từng hơi như uống thuốc. Bà Linh Phương nhìn con với đôi mắt thương hại, đoạn quay sang cười với Phục:

- Ông xem, nó không chịu ăn uống gì cả, từ lúc bệnh đến nay sức nặng cứ giảm dần.

Tâm Hồng khó chịu, nàng không thích, cha mẹ xem mình như đứa bé lên ba, nàng quay sang bé Nhựt, hỏi han:

- Bé có thích sống ở đây không?

Cô bé suốt buổi không được ai đoái hoài, sung sướng bầu chặt tay Hồng, mang tất cả những gì liên quan đến hoa, đến bướm, chuồn chuồn, cỏ đuôi chồn... rồi loài đom đóm chập chờn ban đêm, những

hạt sương đọng trên cỏ rồi... ngâm thơ kể cho Hồng nghe khiến nàng phải ngạc nhiên:

- Có bé này có lẽ giống cha vì nó kể chuyện nghe như đọc thơ vậy. Hồng nhìn Phục nói.

Phục chăm chú nhìn Hồng, đôi mắt sâu cuốn hút:

- Ngay chính cuộc sống của một đứa bé cũng là một bài thơ rồi.

- Chị Hồng ơi! - Bé Nhụy sung sướng gọi, nắm tay Hồng lay mạnh - Chúng ta đi hái cỏ non đi! Bà em nói, nếu em mà hái được đầy một giỏ cỏ như thế, bà sẽ làm tương cỏ cho em ăn, đi nhé chị?

- Nhưng đợt cỏ non ở đây nhỏ lắm em à!

- Kệ nó, đi hái nhé chị Bé Nhụy nài nỉ, Hồng ngẩng đầu lên nhìn Phục, bắt gặp tia mắt vui tươi đang nhìn mình.

- Cô có thích bắt bọ với chúng tôi ở trong núi không? Bên ngoài khí hậu tốt lắm. Tôi xin bảo đảm với cô là sẽ không gặp bà điên kia nữa đâu!

Tâm Hồng không nín được cười, nàng đứng dậy:

- Vậy sao chúng ta không đi ngay chứ? Quay sang Linh Phương, Hồng nói - Mẹ, con ra ngoài một lát nhé!

- Nhưng nhớ về sớm ăn cơm. Chúng tôi xin mời bé Nhụy với ông Phục. Bà Linh Phương nói với thái độ hân hoan. Vâng ông Phục là người trung hậu, bé Nhụy lại dễ thương, biết đâu chẳng giúp ích được cho Hồng khôi phục nhanh chóng?

- Dạ rất tiếc. Cô tôi ở nhà nấu gà đợi chúng tôi. Nếu chúng tôi không về nhà, bà buồn. Phục từ chối.

Bà Linh Phương cười, không ép. Bà hiểu tâm lý của người cô già của Phục. Bất cứ một người đàn bà nào khi đến tuổi xế chiều, đều tỏ ra ân cần chăm sóc con cái. Không phải vì lũ trẻ cần mình mà chính vì mình cần chúng.

Tâm Hồng nắm tay bé Nhụy theo Phục, bước ra khỏi Vườn Sa Mù. Trời mùa thu ấm áp, rọi những tia nắng vàng xuống đồi khiến lòng người như say như đắm. Dọc theo đường mòn lá rụng đầy, ánh dương xuyên qua cành lá phong nhuộm đỏ cảnh vật. Loài hoa dại màu tím thi nhau phát phơ trong gió sớm hiu hiu, tiếng chim thánh thót dưới bầu trời xanh... Xa xa, trên tận đỉnh đồi, nơi nông trại một làn khói lam lơ lửng. Hồng hít mạnh khí trời vương màu đất.

- Đây chính là vũ trụ của tôi. Cảnh vật trong núi thay đổi một cách kỳ diệu từ sáng sớm cho đến hoàng hôn... Cảnh trăng đêm qua tiếc thay lại bị bà điên đánh tan mất.

Phục không nói gì, hình như chàng không biết nói gì. Dọc theo đường, Hồng ngắt lấy cánh hoa vàng, cọ nhẹ trên môi:

- Ông có ăn cánh hoa và uống sương hạt chưa?

- Chưa tôi chưa nếm thử?

Hồng mỉm cười, đôi mắt mông lung:

- Ông phải biết, khi mặt trời chưa ló dạng, ta phải vào rừng ngay với chiếc cốc nhỏ để thu thập từng hạt sương trên cánh hoa. Đến lúc đầy ly, uống vào ta sẽ cảm thấy nước sương vừa thanh khiết vừa thơm tho. Ta sẽ say và sẽ rơi vào mộng cảnh. Đôi mắt Hồng vẫn mơ màng như còn đắm chìm trong mộng tưởng, một lúc như choàng tỉnh, Hồng bỗng lên - Xin lỗi ông, có nhiều lúc tôi thấy mình điên làm sao ấy!

- Không, đẹp lắm. Phục nhìn Hồng xúc động:

- Ông nói gì thế? Hồng ngạc nhiên

- Tôi nói rất đẹp, từ giấc mộng, giọng nói, thể giới riêng rẽ và cả con người cô đều đẹp. Phục lập lại,

Hồng liếc nhanh về phía Phục, đôi má đỏ hồng:

- Ông đang chế tôi đấy ư?

- Tôi có thể làm thế được sao?

Hồng ngẩng đầu lên, lần này nàng nhìn thẳng vào Phục và dò xét. Nụ cười trên môi Hồng không còn và đôi má càng lúc càng đỏ:

- Thế tại sao họ lại bảo tôi ngu ngờ...

- Họ là ai vậy?

Hồng yên lặng một lúc, đôi mi chớp nhanh như đang lục lọi:

- Cha tôi, mẹ tôi, em tôi... ngoài ra còn hấn nữa...

- Hấn là ai?

Màu hồng trên má đã mất, đôi mày Hồng chau lại như cố gọi lại ký ức. Đôi môi run run. Hồng biết rằng mình đã đánh mất đi một phần quá khứ của mình nên cố gắng lục lọi, cố gắng tìm trở về. Như một hòn đá rơi vào cơn xoáy nước, Hồng thấy càng lúc mình càng xoay nhanh, xoay nhanh tận cùng. Hơi thở nàng dồn dập, cảnh vật chung quanh lay chuyển... Phục vội đỡ Hồng, gương mặt người con gái trắng bệnh:

- Hồng này! Hồng...

Rùng mình, Hồng chợt tỉnh, nàng như vừa vượt khỏi hố thẳm. Đôi mắt lạc thần trừng trừng nhìn về phía trước. Một khuôn mặt ưu tư lo

lắng đầy vẻ thương hại nhìn nàng. Ai vậy? Ai mà vừa thân thiết vừa lạnh lùng, vừa quen thuộc vừa xa lạ thế kia? Nhắm mắt Hồng thở dài. Phục lắc mạnh vai Hồng, chàng hỏi:

- Hồng, cô thấy khỏe không?

Hồng lại mở to mắt, đám mây đen đã tan mất, nàng thấy tỉnh hẳn. Trước mặt nàng là gương mặt lo lắng của Phục.

- Dạ không sao cả anh ạ, tôi thường hay gặp tình trạng như thế.

- Theo tôi nghĩ, mỗi khi cô cảm thấy sắp ngất xỉu đi thì cô hãy tự chủ, đừng sợ hãi. Cô hãy nhìn thẳng vào sự thật. Cô nghe chưa? Tâm Hồng.

Đôi mắt của Phục sâu vô cùng, Hồng có cảm tưởng như mình bị thu hút, thu hút bởi ánh mắt đầm ấm ôn hòa:

- Anh biết tôi đang lo sợ phải không?

- Vâng.

- Thế anh biết tôi đang lo sợ cái gì?

- Điều đó tôi không biết.

- Vậy anh hãy giúp tôi, giúp tôi tìm ra xem tại sao tôi mãi linh cảm có một hình bóng nào đó, lúc nào cũng ám ảnh tôi. Tôi sợ quá! Vâng tôi sợ thật. Ánh lệ rung rung trong mắt Hồng.

- Tôi sẽ cố giúp cô. Phục nói. Chàng giúp Hồng kéo áo khoác ngoài lại cài bộ nút. Mặt trời tuy đã lên cao, nhưng gió trong thung lũng vẫn còn rất mạnh - Tôi sẽ cố hết sức giúp cô.

Dáng Phục cao lớn với lồng ngực rộng ấm áp. Trong một phút Hồng có ý muốn tựa đầu vào lồng ngực đó để tìm phút giây an ủi. Nhưng

bé Nhựt đã chạy đến, con bé bị bỏ quên đã trở về với nắm cỏ non trên tay và gương mặt hí hửng.

- Chị Oì, sao chị đứng đấy không đến với hái cỏ non với em? Em hái được nhiều ghê này.

Nắm tay Hồng, bé Nhựt trao bó cỏ vào tay nàng, rồi vụt chạy vào đồng cỏ. Hồng nhìn Phục cười nói:

- Nào chúng ta đi nào, đi hái cỏ non đi! Nói xong, nàng bỏ chạy theo bé Nhựt. Mái tóc dài tung bay theo gió ngược hẳn với đôi bím nhỏ của Nhựt. Phục không tự chủ được, chạy theo. Len qua vách đá, rừng phong. Trước mặt hiện ra cánh đồng cỏ non xanh rì với những cỏ màu đỏ dưới ánh sáng như những hạt ngọc màu hổ phách. Hồng nói to:

- Nhiều quá, bé Nhựt hay thật. Khám phá được cả kho tàng! Bây giờ chúng ta đua xem ai hái được nhiều hơn ai? Nhựt sung sướng.

- Cho cha em đua nữa nhé! Hồng bảo.

- Cha ơi! Nhựt quay lại gọi Phục.

- Vâng cha phải đua chứ. Một mình tôi hái nhiều gấp đôi mấy cô đấy, tin không? Phục vui lây.

- Cha nói dối! bé Nhựt hét.

- Vậy thử xem nào.

Bà người bắt đầu thi đua hái cỏ, Hồng sung sướng hái thật nhiều, chưa bao giờ nàng thấy vui như thế này. Nhưng cũng vì vậy mà nàng bị cỏ gai làm rách áo. Bé Nhựt nhờ dáng dấp nhỏ bé nên dễ len lỏi, chằng mấy chốc, trên thân áo trước của nó đầy bông hồng. Nó vừa hái vừa nhìn dáng dấp ngượng nghịu của cha nói cười ngạo. Phục không ngờ công việc dễ dàng vậy mà khi đụng vào lại

khó khăn đến thế. Đám cỏ gai cứ bám vào ta làm sướt những lần dài. Chịu không nổi Phục phải thét lên, khiến Hồng và bé Nhụy phải chạy đến.

- Sao đó? có chuyện chi?

- Không biết cái gì đâm tôi đau quá.

- Ông làm gì mà mang một thân đầy gai thế này? Gỡ sợ cả giờ cũng chưa hết. Hồng không khỏi bật cười.

Những cọng gai làm Phục đứng bất động như một tượng gỗ. Hồng vừa gỡ giúp vừa thấy buồn cười trước vẻ nhẫn nhục của Phục. Như phát giác ra điều chi, Hồng nói:

- Ông có nghe thấy không? Tôi đã cười được rồi đó... Lạ thật không ngờ bỗng nhiên tôi lại cười được

- Không, nụ cười của cô đẹp lắm, đẹp vô cùng. Đừng để nó biến mất nhé.

Hồng không đáp. Hai đôi mắt nhìn nhau lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bé Nhụy đứng cạnh reo vang là nó đoạt giải nhất.

Chương 10

Trên bãi biển một hạt cát chạm phải hạt cát khác.

- Mong rằng chúng ta sẽ kết hợp nhau.
- Không thể được, nòi cát chúng ta không bao giờ kết hợp nhau được.
- Anh sẽ tự mài nát chính anh ra thành những hạt bụi nhỏ để ôm chầm lấy lấy em.

Thế là, anh chàng cát lăn mình trên đá sỏi, tự mài nát mình ra thành bụi. Công việc đã hoàn thành. Nhưng một luồng sóng to chồm vào bờ, cuốn đi bao nhiêu bụi cát trên bãi biển ra khơi. Tình yêu của cát đã tan rã, không bao giờ ấp ủ được người mình thương yêu.

Tâm Hồng xếp sách, đặt sang bên. Câu tiểu dẫn của quyển sách mà nàng đọc đã trăm lần bây giờ dù có nhắm mắt lại nàng cũng có thể đọc vanh vách từng chữ một, nhưng mỗi lần cầm sách lên là Hồng không cưỡng được phải đọc lại một lần, và mỗi lần đọc như thế tim nàng lại có dịp đau nhói thêm.

Những hạt bụi nhỏ bị sóng biển đánh giạt ra khơi thì làm sao trùng phùng được người yêu dấu? Vì dầu có được sóng đưa về điểm cũ thì hạt còn lại biết có còn chờ đợi hay đã xa giạt phương nào? Hồng thở dài, lười biếng đứng dậy đến bên song. Bên ngoài mưa bụi làm mờ thiên nhiên. Đám cây thông run rẩy trong gió. Đứng yên lặng một lúc, Hồng lại tú áo lấy một chiếc áo lông và khăn choàng, và bước ra cửa. Nàng hát nho nhỏ một bản nhạc, xuống lầu cha mẹ đang ngồi trong phòng khách. Mẹ đang đan áo, cha bóc dở một phong thư. Nghe tiếng động, người ngược mắt nhìn lên. Hồng nhìn cha mẹ cười:

- Trời lạnh quá phải không cha? Sao không nhóm lò sưởi lên đi.

Bà Linh Phương đưa mắt nhìn chiếc áo lông trên tay Hồng, hỏi dò:

- Trời lạnh thế này con định đi đâu đấy?

Hồng khoác áo lên người, quấn khăn cổ.

- Trời mưa bụi thế này đi dạo mới tuyệt chứ. Ông Phục bảo mưa làm bầu trời trở nên thi vị vì thế trong văn thơ lúc nào cũng phải có hình ảnh của mưa.

- Thế con định đến nông trại à? Bà Phương hỏi.

- Vâng bé Nhựt bị cảm hai ngày nay, con đến xem nó khỏi chưa? Con bé yêu con lắm. Nếu con không đến sợ nó buồn. Hồng đáp, nàng lấy làm ngạc nhiên không hiểu hôm nay tại sao mình lại giải thích vòng vo như vậy. Bước đến cái tủ kê liền vách, nàng lấy chiếc áo mưa;

- Thế con về nhà dùng cơm hay ăn luôn ở nông trại?

- Cũng không nhất định. Hồng vừa cài nút mưa vừa đáp - Nếu tới giờ cơm thấy con chưa về, cha mẹ đừng đợi nhé.

- Thế con có cần bà Cao đến rước không? Ông Châu lên tiếng, đôi mắt dò xét của ông nhìn thẳng vào Hồng.

- Thôi khỏi, con nhờ ông Phục đưa về cũng được Hồng đáp, nàng mở cửa, gió lạnh bên ngoài lùa vào làm nàng co ro. Quay đầu lại, Hồng vẫy tay chào ba mẹ - Thôi con đi nhé! Rồi nắm chặt mép áo, nàng biến mất trong sa mù.

Bà Linh Phương nhìn theo một lúc, mới đóng cửa lại. Quay sang nhìn chồng bà hỏi:

- Ông có thấy gần đây Hồng nó hay đến nông trại hay không?

- Ừ, hình như sức khỏe của nó cũng thấy khá hơn trước. Con bé con ông Phục đã giúp cho Hồng gần trở lại sự bình thường.

- Thôi đừng giả vờ ngây thơ, ông tin là con bé đó giúp Hồng lành bệnh à? Tôi sợ nó không đủ sức lôi cuốn Hồng được đâu ông ạ. Bà Linh Phương cười xòa:

- Em định ám chỉ cái gì? Ông Châu nhìn vợ ngạc nhiên

- Anh Châu, em biết anh biết mà.

- Phục lớn hơn nó nhiều quá làm sao có chuyện đó xảy ra... Ngoài ra bé Nhụy còn gọi Hồng bằng chị, Phục lại là bạn của tôi thì con Hồng chỉ thuộc hàng con cháu. Ông Châu nhún vai lòng thấy bất an.

- Lý lẽ của anh không vững chút nào, thật tình mà nói, một bên là con gái mới lớn sống nhiều bằng ảo tưởng, một bên là nhà văn cô độc, anh làm sao có thể dám nói là mình hiểu được hoàn toàn trái tim người khác? Nếu để một chuyện như... vậy xảy ra thì... Bà Linh Phương thở dài - Anh Châu, bản tính Hồng yếu đuối, tôi sợ... tôi ngại có chuyện không lành...

- Sao em lại dễ dàng quơ như vậy? Anh nghĩ, Phục không đến nỗi như vậy đâu. Dù sao anh ấy cũng...

- Nói vậy anh cũng không ngại trường hợp Hồng nó yêu đơn phương sao?

- Sao có chuyện đó được, em làm như con Hồng gặp bất cứ người đàn ông nào cũng yêu hết vậy. Ông Châu lạnh người.

Bà Linh Phương khó chịu:

- Anh bắt công quá, đàn ông các anh bao giờ cũng chỉ là loại động vật vừa ngu vừa tàn bạo.

- Sao vậy? Sao em lại muốn gây sự với anh? Ông Châu ngần ngại.

- Anh nghĩ xem, Hồng lúc ở đại học, biết bao nhiêu sinh viên đeo đuổi mà nó có thèm lưu ý tới ai đâu. Sao anh lại bảo nó gặp ai cũng yêu? Còn với thằng Phi, anh phải nhận là nó có nhiều nét quyến rũ. Bây giờ Phục cũng đâu có thua gì? Tôi lưu ý anh là con Hồng nó đã quên Phi, nó bây giờ giống như một đứa con gái mới lớn chưa biết yêu là gì, nếu nó yêu ông Phục thì cũng chỉ là chuyện tự nhiên.

Ông Châu đốt một điếu thuốc, ngồi suy nghĩ:

- Lời em vừa nói cũng có lý lắm.

Bà Linh Phương lại tiếp:

- Anh cho em hỏi, nếu Hồng yêu ông Phục anh có cho phép không?

- Nhất định là không

- Tại sao?

- Vì không xứng. Phục đã lớn tuổi, đã một con, ly dị vợ. Ngoài ra vụ ly dị đó đã làm chấn động dư luận một thời. Hấn tốc kê, lúc đeo đuổi người ta như ngây dại. Chừng kết hôn không bao lâu lại để vợ theo người khác mà không lời phản kháng. Với hạng người viết văn, hôn nhân sẽ khó đưa đến hạnh phúc, nếu Hồng lấy hấn thì thật bất hạnh. Đó là chưa nói còn phải làm mẹ ghẻ của đứa con gái sáu tuổi. Tôi không thể tán thành chuyện này được

Giọng nói bà Linh Phương có vẻ nặng nề:

- Vậy thì trước khi trời mưa ông hãy dự phòng. Theo em nghĩ việc cho ông Phục dọn vào nông trại ở lúc này không hợp tình lắm.

- Tôi đâu có ngờ... Con Hồng hình như lúc nào cũng tạo rắc rối, bắt

đầu khi nó chào đời đến giờ...

- Anh Châu, đừng nói vậy không phải. Bà Linh Phương chau mày gặt nhanh.

Thôi được kể như câu vừa rồi của anh là nói vậy.. em không giận chứ? Ông Châu vội nói, bước đến cạnh vợ nắm tay bà:

- Tại sao anh lại thù hằn con mình chứ? Đôi mắt bà Linh Phương nhòa lệ.

- Đâu có? Lúc nào đâu? Ông Châu nói nhanh - Nhưng tại sao em lúc nào cũng có vẻ như bức rức tội lỗi với con thế?

- Anh Châu, chúng ta ai cũng có lỗi. Anh không thấy nó thường nằm mơ luôn mồm gọi mẹ đấy sao? Tiếng kêu của nó làm cho tim em nhức nhối. Đôi khi em có cảm tưởng chính em là thủ phạm đã giết chết...

Bà Linh Phương nghẹn lời, ông Châu ôm vợ ngăn lại:

- Đừng, đừng nói nữa em. Chuyện đã qua rồi nhắc lại chi. Vả lại nó còn nhỏ biết gì...

- Nhưng em biết, cái gì nó cũng biết hết.

- Phương, đừng nói nữa em... nói nữa em càng đau xót chớ có ích gì?

Bà Châu im giọng. Có tiếng chuông reo ngoài cửa, bà đứng lên lau vội dòng nước mắt bước ra ngoài.

- Tâm Hà về rồi.!

Thật vậy, cửa vừa mở, Tâm Hà ôm chồng sách to bước vào mang theo luồng gió mạnh. Mặt trắng xanh, chóp mũi đỏ, run rẩy trong

chiếc áo khoác màu đỏ đầy hạt mưa bụi lóng lánh dưới đèn. Hà co ro, dụi mạnh chân như muốn tống đi cái giá lạnh.

- Xem kìa, đi học chẳng bao giờ mang theo áo mưa, để đến cónh lạnh như thế. Mau lấy khăn lau khô đầu đi.

- Con không thích mặc áo mưa! Hà đáp, nàng ngồi xuống, cởi bao tay và giầy ra.

Ông Châu nhìn con hỏi:

- Thấy có khỏe không con? Ông lạ lùng không hiểu tại sao vừa bước vào cửa là Hà kêu đói và bước tới ôm chầm mẹ, cử chỉ thật lạ so với thường ngày.

- Không sao cả cha ạ, lúc nãy có thấy chị Hồng.

- Ở đâu đấy?

- Ở trên đồi, chị ấy đến nông trại phải không cha?

- Con đến đó làm gì? Bà Linh Phương ngạc nhiên.

Hà lúng túng:

- A mà... dạ không có chi, con định giúp người bạn học môn nghệ thuật làm vườn sưu khảo một số thực vật.

- Nhưng mẹ không thấy con mang một cây cỏ nào về cả thế?

- Dạ tại lạnh quá. Gió trên đồi lạnh như dao cắt. Mẹ phải biết, vả lại con cũng không biết phải sưu khảo loại nào, nên bỏ về. Tâm Hà đáp xong vội vã đứng dậy, ôm chông sách trên bàn lên - Lạnh phát run, trời hôm nay không hiểu sao lạnh quá, con phải đi tắm nước nóng mới được

Vừa định trốn lên lầu, một vật gì bỗng rơi ra, Hà vội nhặt lên đưa mắt thăm dò cha mẹ Bà Linh Phương đã nhìn thấy bức thư, nhưng vờ như chưa hay, Hà vội vã phóng ngay lên lầu. Ông Châu nhìn vợ:

- Em có thấy hôm nay con Hà có vẻ lạ không?

Bà Linh Phương buồn rầu.

- Chuyện này chưa hết lại đến chuyện kia, em thấy có lẽ mình chưa khỏe được. Cúi xuống, bà tiếp tục yên lặng đan áo. Bức thư gửi cho Hà, tại sao trên bao thư không ghi lấy giòng chữ nào cả. Vậy là thư trao tận tay. Phải chăng là bạn đồng học? Nhưng tại sao lại trao thư trên đồi?? Những câu hỏi cứ lẫn lộn trong trí, bà Linh Phương chợt ngược lên nhìn cửa sổ, cảnh vật ảm đạm huyền hoặc.

Đến phòng, Tâm Hà không vội vào phòng tắm ngay, nàng bước vào phòng cài chặt cửa. Đặt chồng sách lên bàn và mở thư. Đứng lặng đưa mắt nhìn một lúc, Hà như sợ hãi một điều gì. Rồi bước tới trước gương, khuôn mặt vô tư, trong sáng hằng ngày nay lại đầy vẻ lo lắng.

- Hà này, mày đã làm lẫn, đúng ra không nên nhận thư, bây giờ giải pháp tốt nhất là mày nên xuống lầu, đem tất cả sự việc trình lại cho cha mẹ rõ... Hà nói thầm nhưng... nhưng... trước mắt nàng, một gương mặt đẹp trai, cương quyết nhưng đau khổ với mái tóc ẩm mưa đứng dưới hàng cây phong u tối lại hiện ra trước mắt Hà.

- Hãy theo tôi! Câu nói đơn giản như một mệnh lệnh, Hà như bị lôi cuốn theo lên đỉnh đồi. Đứng giữa cảnh hoang vu yên lặng, giữa đám núi đá trùng trùng với rừng mưa bụi. Đôi mắt đó, đôi mắt đầy lửa, nhiệt tình đầy đau khổ chua xót... Và trong khi Hà còn đang bị mê hoặc thì hần bước tới ôm chầm lấy nàng với nụ hôn gắn chặt lên môi. Hà chợt tỉnh, vùng vẫy nhưng đôi tay rắn chắc xiết chặt, chiếc mũi nóng bỏng đã đặt lên người, sự tàn bạo đầy nam tính kia đã khiến nàng buông lời, không chống cự, chỉ còn biết mở to mắt nhìn, cho mãi đến lúc hần buông nàng ra, dúm bức thư vào sách nàng, rồi

lặng lẽ quay đầu đi, khuất dần trong sương khói.

Bây giờ cầm phong thơ trên tay Hà vẫn thấy lòng mình rung động, tay chân bải hoải như không còn hơi sức, đưa tay lên sờ môi, nụ hôn như còn gắn chặt. Sau cùng Hà quyết định nàng cúi xuống mở phòng bì ra.

Hà mến,

Tôi gửi bức thư này đến Hà là vì tôi không tin rằng mình có đủ can đảm giữ vẻ trầm tĩnh trước mặt Hà. Vì vậy, nếu Hà thấy rằng mình không nên đọc thì trước khi xem tiếp, Hà cứ xé nát thư đi.

Bốn năm trước, thuở đầu tiên gặp Hà, Hà chỉ là một cô bé mười lăm. Tôi đã gắng chờ gắng đợi đến ngày Hà khôn lớn, nhưng ai có ngờ đâu khi vừa trưởng thành thì cuộc đời đã biến đổi cay nghiệt, gia đình tôi và Hà trở thành thù nghịch, nhất là với Hà. Tôi nhất là... có làm Hà ngạc nhiên không? Tôi biết Hà, tôi hiểu Hà, vì vậy Hà ơi tôi đã đau buồn biết bao, hồi con mèo nhỏ nghịch ngợm ngày nào!

Có lẽ tôi làm lẫn, mong rằng thế? Tôi đã nghĩ đến việc giết em, xé nát em ra từng mảnh, chỉ tại vì tôi lúc nào cũng không thể quên em được, em có tin lời tôi không? Nhiều lần đứng bên ngoài nhìn dáng em đến trường mà tôi ngẩn ngơ? Tôi thấy giận mình và giận Hà vô cùng. Có phải chẳng định mệnh đã an bài để cho anh em tôi đều phải chết dưới tay của chị em Hà? Thế thì cũng được, tôi đã sẵn sàng, hồi loài quỷ dữ.

Ngày mai lúc tám giờ, tôi sẽ đứng trên đỉnh sa mù đợi Hà, nơi hòn đá hình chữ Sơn. Tuy nhiên, tôi cảnh cáo em, em đừng nên đến, vì em đến tôi có thể giết em. Hãy đem thư này cho cha mẹ em xem, để họ đủ thời giờ tìm biện pháp ứng phó với tôi. Còn em, em đừng đến, đừng bao giờ đến. Có lẽ anh sẽ đứng đấy, cho đến lúc sáng trời, em cứ để tôi đợi đừng đến, vì em đến thì cuộc đời của chúng ta sẽ

không còn, chúng ta sẽ bị rơi vào địa ngục, rơi vào vực thẳm khổ đau!

Hãy nghĩ kỹ nghe em, rồi hãy quyết định. Đêm khuya trên đỉnh đồi trời lạnh lắm, nhưng tôi vẫn ngồi đấy để nghe lời sao độc thoại.

Đừng bao giờ đến Hà ạ!

Vân Dương

Hà xem xong thư, nàng ngồi bất động một lúc lâu trước mảnh giấy vô tình. Đám mây mù che phủ đôi mắt, nỗi đau khổ chua xót vây quanh. Đưa lá thư lên môi, nàng hôn nhẹ hai chữ Vân Dương. Hà nói thầm:

- Anh Dương, anh phải biết, em sẽ đến. Hãy để cho chúng ta cũng rơi vào địa ngục.

Chương 11

Suốt mấy ngày mưa ròng rã. Cỏ cây núi rừng, cả lòng người cũng bị mềm ướt thêm. Phục đứng trước cửa sổ nơi thư phòng nhìn những giọt mưa nặng trĩu rơi ngoài mái hiên. Đây là lần đầu tiên, chàng chẳng thấy mưa thú vị tí nào. Nói chi bé Nhụy lại bệnh mấy hôm rày, bệnh suyễn của nó lại tái phát. Mùa đông là mùa xung khắc đối với con bé.

Chiếc lò sưởi trong thư phòng đã sưởi ấm và đuổi đi cơn giá rét mùa đông. Với ly trà nóng trên tay, Phục, đứng bất động đã lâu nơi cửa, trong nỗi băng khuâng như mong đợi một cái gì. Phục đứng đấy, chàng không viết được một chữ. Hơi thở của Phục làm mờ mặt kính, chàng đưa tay vẽ nguệch ngoạc một cách vô ý thức. Bầu trời tối đen bên ngoài bỗng xuất hiện chiếc bóng màu đỏ, tim Phục đập mạnh có khách đến viếng thăm ư?

Thật vậy khách đã đến. Bên ngoài nông trại có tiếng trong trẻo gọi vào:

- Ông nhà văn ời, ông có nhà không, có khách đến viếng!

Phục hơi thất vọng, vì tiếng nói kia không phải của Hồng mà là của Hà. Nhưng dù sao có con gái tràn đầy sinh lực này ít ra cũng mang đến cho chàng niềm vui, phá tan đi suốt một buổi chiều ảm đạm, buồn bã và dai dẳng.

Phục bước ra phòng khách thì Tâm Hà cũng vào đến nơi, cô bé xuyết xoa;

- Trời lạnh quá, lạnh chết được! Tôi nghe mùi than đâu đây, anh có nhóm lửa chẳng?

- Có trong thư phòng này, mời cô vào!

- Thế bé Nhụy đâu?

- Nó không được khỏe, cô tôi cho nó ngủ rồi.

- Trời như thế này dễ bị nhiễm bệnh lắm, ở nhà tôi ai cũng bệnh, ngay đến tôi cũng bị sổ mũi, có lẽ tại ngọn đồi... Hà bỗng ngưng lại, cô bé bước đến lò sưởi khơi những hòn than hồng, rồi lảng sang chuyện khác - Chị tôi bảo tôi đến mượn ông mấy quyển tiểu thuyết, chị ấy nói cho mượn quyển nào cũng được để giải khuây đó mà.

Thế còn nàng đâu? Tại sao lại không đích thân đến... Đã ba ngày rồi không thấy Hồng, nhưng Phục ngại không hỏi. Chàng bước về phía tủ sách lục lạo. Hà cởi áo khoác ngoài ra, ngồi xuống chiếc ghế gần lò sưởi. Cô bé nói huyền thuyên:

- Nhà này thật ấm cúng, mỗi lần đến là tôi không muốn về nữa. Trên này khí hậu dễ chịu hơn ở Vườn Sa Mù. Tôi thấy dây leo ở lan can của ông cao rồi đấy.

- Đó là những dây hoa tím mà theo lời chị cô thì đến mùa hạ sang năm sẽ phủ đầy cả hàng lan can.

Hà cười:

- Chị tôi thì lúc nào cũng thế, chị ấy rất là... là... Cố gắng tìm lời diễn tả, một lúc Hà tiếp - Chị ấy lúc nào cũng thơ với thần, không giống tôi tí nào. Nhưng có lẽ chị giống mẹ chị ấy.

Phục ngạc nhiên quay lại nhìn Hà.

- Hả? Mẹ cô ấy à?

- Thế ông không biết gì cả ư? Chị tôi không kể lại cho ông nghe à? Thế mà tôi cứ tưởng... vì thấy chị Hồng rất thân với ông.

- Kể cho tôi nghe điều gì chứ.

- Chị Hồng với tôi là cùng cha khác mẹ, mẹ của tôi là kế mẫu của Hồng. Mẹ chị ấy chết từ lúc chị còn nhỏ. Sau đó cha tôi mới cưới mẹ tôi về, vì vậy tôi với Hồng cách nhau đến năm tuổi.

- Hèn gì, đây là một tin sốt dẻo. Thảo nào tôi thấy cô với Hồng không giống nhau lắm.

- Chị Hồng giống cha, còn tôi giống mẹ.

- Nhưng tôi không nhìn ra mẹ cô là kế mẫu của Hồng, vì người cũng yêu mến Hồng mà!

- Cha mẹ tôi ai cũng muốn dấu kín chuyện, họ muốn chị Hồng nhận mẹ tôi làm mẹ ruột. Nói thế không có nghĩa là người không thật tâm yêu chị Hồng, mà thật tình mẹ tôi yêu chị lắm. Tình thương có lẽ pha chút tội nghiệp, nhưng đâu dễ dấu sự thật mãi được, nói chi là hai người lão bộc trung thành. Bà vú nuôi chiều chị Hồng hơn cả tôi. Theo lời kể lại thì mẹ chị Hồng lúc xưa là một người đàn bà đẹp nhưng yếu đuối, trong nhà ai cũng mến bà. Nhưng chẳng may trong lúc có mang vì khó sanh nên đã chết, đứa con vừa chào đời cũng chết theo, tôi có cảm tưởng như ảnh hưởng của bà ấy với bà Cao vẫn còn tồn tại đến nay. Ngưng một lúc, Hà lại tiếp - Anh làm ơn đừng đem chuyện này mách lại mẹ cha, bằng không người sẽ giận lắm đấy!

Phục lấy ra thêm ba quyển sách, một quyển là tuyển tập truyền ngữ của Mạc Lý Ai, một quyển của Băng Đảo Ngư Phu và một quyển của Ai Khả Phu. Giao sách cho Hà xong, Phục nói:

- Làm sao tôi mách lại cho được. Chàng ngồi xuống cạnh hỏa lò - Cô đem về trước cho Hồng ba quyển này. Tôi không hiểu Hồng đã xem rồi chưa, tốt nhất là Hồng đến lựa hay hơn.

- Chị ấy bệnh không đến được

- Sao? Phục chăm chú lắng nghe.

- Cơ thể chị Hồng đã yếu sẵn nên dễ bị cảm. Cha nói có lẽ bị gió trên đồi.

Phục im lặng cúi đầu, chàng lấy đũa khơi bếp than hồng, lòng nóng như lửa đốt. Một thứ tình cảm âm u ma quái như những ngọn lửa xanh trong lò sưởi cháy lan lòng chàng. Hà cầm sách, thờ ơ lật mấy trang, nàng cũng có nỗi u hoài, gương mặt trong sáng có vẻ lo lắng. Một lúc, Hà ngẩng lên:

- Ông có biết chuyện của chị Hồng không? Chuyện với gã thanh niên té vực chết đó?

- Vâng tôi biết, cha cô kể cho tôi nghe.

- Ông ấy nhất định bảo tên Vân Phi là đều cằng chứ gì?

- Sao không phải à?

- Đó là thành kiến của chủ quan của cha tôi. Vả lại cha tôi cũng cần bảo vệ chị Hồng, xin anh đừng tin lắm. Vân Phi thật ra cũng không xấu, chẳng qua anh ấy xông xáo, ương ngạnh hơn người. Ngoài ra hoàn cảnh gia đình anh ấy cũng khiến cho Phi có một chút tham vọng muốn đạt được lợi danh. Người trẻ chưa thấu hiểu nhân tình ở đời nên dễ sinh thù. Trong công ty cha tôi, nhiều kẻ hay nịnh bợ, mà Phi thì ưa chế riễu khiến nhiều người ghét, nói xấu. Cha tôi có tiền nhưng lại dễ mềm lòng vì vậy người ngại Phi lợi dụng cơ hội chinh phục Hồng vì tiền chứ không phải vì yêu. Tất cả những nguyên do trên đưa đến cho người một kết luận chủ quan là Vân Phi chỉ là một thằng xảo quyệt. Ông thấy như vậy có tội cho Phi không chứ?

Phục dăm dăm nhìn Hà, những điều con bé vừa phân tích nghe thật có lý, không giống cái vẻ ngây thơ bên ngoài, con bé cũng biết chuyện lắm chứ. Tình cảm giữa chị em thân thiết hơn tình cha mẹ, nói chi bà Linh Phương chỉ là mẹ kế của Hồng? Biết đâu Hà chẳng

biết được nhiều hơn vợ chồng ông Châu? Không nhận được, Phục hỏi:

- Thế cô có nghĩ tai nạn đêm ấy chỉ một sự ngộ nạn tình cờ?

- Nhất định là thế. Hà đáp, đôi mắt bất an, - nhất định là một sự ngộ nạn bất ngờ. Cái lan can như anh biết, đã lâu rồi vì nông trại không ai ở, nên không được sửa sang. Nhưng có ai ngờ đâu họ lại vào rừng phong làm gì.

Phục chăm chú nhìn Hà. Tại sao đôi mắt con bé lại có vẻ ngại ngùng. Có thật Hà tin đó là tai nạn bất ngờ chẳng? Hay chỉ là một sự tin tưởng cưỡng ép? Chắc chắn có điều là cô bé này biết một phần bí mật, nhưng cố dấu không chịu thổ lộ.

- Thế đêm hôm đó cô có giúp Tâm Hồng đưa thư đến cho Hồng không?

- Cái gì? Làm sao có chuyện đó. Tôi nghĩ là bà vú, vì hồi nào tới giờ bà thương chị ấy như con ruột... Nhưng mà... nhưng chuyện đã qua nhắc lại làm gì? Thôi đừng nói nữa, chúng tôi nhiều khi cũng định giúp chị Hồng khôi phục lại trí nhớ và tìm rõ ràng câu chuyện nhưng... Hà ngưng bật, lo lắng nhìn ánh lửa trong lò sưởi.

- Nhưng mà sao? Phục hỏi.

- Thôi, không nói nữa đâu. Hà lắc đầu.

Hà lấy lại bình tĩnh, ngẩng lên nhìn Phục, rồi lại cúi xuống nhìn vào hỏa lò:

- Hôm nay tôi đến đây có chút chuyện riêng muốn hỏi ông, chuyện này không thể nói với chị Hồng cũng như với cha mẹ Ông là nhà văn, ông thấu hiểu tâm lý của người khác, nên tôi muốn nhờ ông giúp.

- Chuyện gì? Phục nhìn Hà, gương mặt trẻ, vô tư ngày nào đã hằn lên nét suy tư trong ánh mắt - Có phải quanh vấn đề tình yêu không

Hà vẫn nhìn vào lò sưởi:

- Cũng gần như thế, ông làm ơn cho biết nếu ông yêu phải một người không thể yêu được thì ông xử trí ra sao?

Phục ngờ ngợ:

- Hờ. Đây là vấn đề mà mấy năm nay bao nhiêu nhà văn đã đặt ra, cô phải biết là sự kiện này không thể giải đáp dễ dàng được Nhưng thế nào là "không thể " chứ?

- Vì người ấy là Lữ Vân Dương

Phục kinh ngạc:

- Sao? Lữ Vân Dương à

- Vâng, Dương em của Phi, anh cũng thấy chúng tôi gặp nhau bao nhiêu trở ngại, bao nhiêu khó khăn rồi chứ.

- Việc này bao lâu rồi?

- Tôi cũng không biết, chỉ biết là chúng tôi quen nhau đã bốn năm. Nhưng tình cảm chỉ phát triển lúc gần đây thôi. Trước đây một tuần, anh ấy đứng ở đầu Vườn Sa Mù chờ tôi và... và rồi chuyện tiếp diễn ra sao, anh cũng có thể đoán được.

Phục chú tâm nhìn Hà, lòng chàng rối loạn, sự rối loạn pha lẫn chút lo lắng. Phục vẫn nhớ đến nét mặt giận dữ, đau xót của gã con trai. Đây là một mối chân tình hay chỉ là một cạm bẫy báo thù? Nếu là cái thứ hai mà nó phát triển sẽ chỉ mang thêm một hậu quả chua xót. Nhưng nếu nó là chân tình? Thì họ sẽ vương lên từ bao nhiêu trở ngại. Hậu quả rồi sẽ ra sao?

- Ông đang nghĩ gì thế? Sao không trả lời?
- Có một điều đúng ra tôi không nên hỏi. Cảm tình của cô đối với hấn ra sao?
- Ông muốn ám chỉ điều gì? Hà xúc động mạnh.
- Tôi không ám chỉ điều gì cả, tôi chỉ muốn hỏi, cô có tin hấn thành thật hay không?

Hàng găm nghĩ một lúc, cắn nhẹ răng đáp:

- Tôi nghĩ, hấn cũng không đến nỗi nào.

Chỉ có tôi nghĩ thôi sao? Như vậy chắc chắn cô bé không nắm vững được tình cảm của mình. Phục đốt điếu thuốc, hít một hơi dài. Đứng dậy đi một vòng trong phòng rồi Phục quyết định.

- Phải tìm cho ra gút mắc của câu chuyện.
- Gút mắc nào đâu.?
- Tại sao Lư Vân Phi lại rơi xuống vực?

Hà rùng mình. Trong khi Phục đưa tia nhìn sắc bén về phía cô bé.

- Cô lạnh ư?
- Không, nhưng tôi không hiểu gút mắc đó sẽ giúp ích gì cho tôi, vả lại vụ án trên đã kết thúc rồi, tôi cũng không muốn gọi lại.
- Cô sợ màn bí mật bị vén lên sao? Cô cũng không tin vụ án trên là một sự ngộ nạn chứ?

Hà đứng dựng lên. Cô bé giận dữ. Đôi mắt tròn xoe nhìn trừng trừng

vào Phục, nàng lớn giọng;

- Tôi hối hận đã đem câu chuyện ra kể cho ông nghe, đúng ra không nên thế. Thôi cảm ơn ông, tôi về đây.

Phục kéo Hà lại:

- Cô phải biết rằng chỉ cần làm sáng tỏ câu chuyện của chị cô, là việc cô với Ông Dương sẽ không còn khó khăn. Con người không nên vì một tai nạn bất ngờ mà thù hận. Do đó tôi không hiểu tại sao những người trong gia đình cô lại chịu che giấu đi sự thật để chị cô phải mất ký ức, để những lời đồn đãi vu vơ lan truyền. Cô phải gọi lại trí của Hồng, để ấy mãi như vậy thì thật là không phải.

- Cảm ơn ông, nhưng tôi cũng mong rằng ông đừng nên xen vào chuyện người, ông muốn đóng vai trò gì nữa đây? Với lấy chiếc áo trên bàn, Hà tiếp - Ông phải nhớ rằng, sự thật chưa chắc có lợi cho chị Hồng. Nếu ông thật tình quan tâm đến chúng tôi, thì tốt nhất ông nên ngồi trong thư phòng này để viết lách còn hơn.

Ôm chồng sách, Hà đi ra cửa. Phục nhìn theo, chàng không giữ con bé lại. Đến cửa Hà do dự một lúc rồi quay đầu lại, đôi mắt dụi bớt:

- Xin lỗi ông, tôi không thật tâm muốn gây sự với ông. Lúc gần đây không hiểu sao tôi khó chịu quá. Chuyện của chị Hồng đã phai mờ trong trí, nay lại đè nặng trong tim tôi, tôi thấy thật ngột thở.

Phục gật gù, đôi mắt chàng dụi hẳn:

- Tôi hiểu...

- Thế... Ông không đem chuyện của tôi với anh Dương mách với bố mẹ tôi biết chứ?

- Cô yên tâm.

Hà gật đầu muốn nói điều gì rồi lại ngưng bật, những quyển sách trong tay, cô bé thay đổi câu chuyện:

- Nếu rảnh rồi mời ông đến Vườn Sa Mù chơi, cả nhà tôi ai cũng mến ông cả.

- Cám ơn tôi sẽ đến.

- Ông không giận tôi chứ? Hà ngập ngừng.

- Sao lại giận?

Hà cười xòa:

- Một ngày nào đó, tôi sẽ kể cho ông nghe, đợi tôi có...

Giọng nói con bé nhỏ hần, những tiếng nói sau cùng chỉ có một mình cô nàng nghe thấy. Đợi tôi có đủ can đảm. Mở rộng cửa, sửa lại mép áo. Hà đi ra ngoài trời mưa bụi.

Phục đóng kín cửa lại, tựa lưng vào tường để cơn gió thổi lạnh thổi phất vào mặt. Chàng nhìn cảnh đời âm u trong mưa, đôi mày Phục chau lại.

Chương 12

Đêm ấy trời mưa thật to.

Sáng hôm sau vừa dùng điểm tâm xong bà cô bảo Phục là suốt đêm qua bà đã bị mất ngủ vì tiếng mưa tí tách trên gác, có lẽ nóc lâu bị dột rồi.

- Nếu con không lên đây xem lại, thì cô sợ nhà này phải bị lụt mất. Ngoài ra đồ đạc của ông Châu còn để trên gác cũng bị mục hư. Con chịu khó lên đây xem sao.

Phục lên gác. Căn gác không lớn lắm. Đồ vật cũ bỏ ngổn ngang. Trên mái ngói có một khung kính nhỏ, nhưng ánh sáng bên trong vẫn lờ mờ. Phục mở đèn lên, chiếc bóng 60 watt không sáng lắm, nhưng cũng đủ thấy mọi vật. Phục tìm ra ngay lỗ hổng. Nhưng điều làm chàng ngạc nhiên là bên dưới lỗ hổng đó lại có chiếc thùng nhôm, nước gần đầy miệng, hèn gì không có đến một giọt thấm xuống lầu. Vậy thì đã có người chuẩn bị sẵn, chắc chắn người đó không phải là ông Châu, vì khi phát giác ra lỗ hổng thế này, nhất định ông sẽ gọi thợ sửa ngay. Vậy trước khi dọn nhà đến, khi nông trại còn bỏ trống nhất định đã có người đến đây, đến thường xuyên nữa là khác. Phục nhớ đến câu chuyện Hồng đã kể chàng nghe - Thuở bé tôi thường hay leo lên gác một mình, núp trong xó kẹt suốt mấy ngày liền.

Vậy có phải Hồng chuẩn bị chiếc thùng này hay không? Trước một số những cái tại sao? Phục không khắc phục nổi tính tò mò và chẳng bắt đầu tìm tòi. Đằng kia có chiếc ghế xoay, Phục bước đến, ngồi xuống ghế còn tốt, chỉ tội bàn tọa chàng lấm đầy bụi. Khi ông Châu giao nhà cho chàng ông có bảo: "Trên gác còn nhiều đồ dùng, nếu cần anh cứ mang xuống dùng". Vì vậy Phục quyết định sẽ mang chiếc ghế này xuống thư phòng. Cạnh chiếc ghế xoay là chiếc bàn với ghế nệm. Phục đứng dậy bước qua. Tất cả những đồ vật này còn tốt cả. Ông Châu không muốn dùng tiện nghi cũ nên cho tất cả

lên trên gác này.

Trên bàn bụi đóng một lớp dày. Phục cúi xuống nhặt cây phát trần rơi bên dưới, phỉ nhẹ, những đám bụi ngủ yên lâu ngày được dịp bay loạn lên, khiến Phục bị ngạt ho liên tục. Dùng phát trần không hợp vệ sinh tí nào cả. Ném chổi sang bên, chàng chợt thấy trên một phần mặt bàn có vết. Đến cạnh Phục thấy hình quả tim có mực nguyên tử đỏ với hai hàng chữ:

Tựa lâu cao đợi chàng

Lòng em sâu vùi vùi

Tim Phục đập nhanh. Chàng hình dung cảnh người đứng đợi. Một thiếu nữ u hoài, vẫn vợ, tiện tay khắc hình quả tim rướm máu này. Phục ngồi bất động. Rồi chàng lại táy máy đưa tay mở các ngăn kéo. Mỗi ngăn đều có mảnh giấy nhàu nát. Phục không ngăn nổi tính tò mò, chàng mở dần từng nùi giấy một xem. Hầu hết đều là những bài thơ đứt đoạn. Có trang lại đầy chữ ký, những nét chữ nguệch ngoạc Tâm Hồng, Tâm Hà, Lư Vân Phi. Lư Vân Dương... Ngoài còn có một số tên mà chàng không biết như Tiêu Nhã Thường, Giang Lý, Hà Tử Phương... Một tấm giấy khác lại vẽ hình hai quả tim, chung quanh hai quả tim đó lại có những quả tim nhỏ, mỗi quả tim nhỏ lại có một số tên như Tâm Hà, Tiêu Nhã Thường, Giang Lý, Nguy. Như Trần... Mỗi một cái tên như thế được lập lại nhiều lần. Tại sao vậy? Phục ném những mảnh rời vào tủ, chàng mở ngăn kéo khác. Bên trong có một vài quyển tiểu thuyết; Tiếng chuông trên chiến địa, Notre Dame de Paris, Bầy từng Trời, Chị em Gali... Sách được bao kỹ lưỡng, sạch sẽ. Mở thêm một ngăn tủ bên trong có quyển nhật ký trên bìa có hình hoa hồng, trên trang đầu chữ ký thật bay bướm:

Lương Tâm Hồng.

Phục xúc động thật sự. Phục lật từng trang một.

Lòng tôi như lửa đốt. Những ngọn lửa bùng cháy trong tim như hỏa sơn sắp nung cháy mọi vật. Đây có phải là tình yêu chẳng? Nếu là tình yêu sao tôi lại đau khổ như thế này? Hay là không phải.

Mấy lúc gần đây tôi không còn tin ở chính mình nữa, vì rất nhiều chuyện tôi có cảm giác như mình làm to. Nhạy cảm đa sầu là chứng bệnh ư? Muốn xóa bỏ bao nhiêu phiền nhiễu trong đầu, nhưng tại sao xóa mãi vẫn không nhòa?

Cha dọa nếu tôi không chấm dứt cái hành động gọi là "trẻ con" thì người bắt buộc dùng biện pháp mạnh. Cha lại còn mắng tôi là hoang đường, vô tri và không chịu hiểu gì cả. Đó phải chăng là cái nhìn của người lớn tuổi với tình yêu? Nhưng có chắc gì người lớn không có tình yêu chẳng? Tình nồng của cha ngày xưa còn hơn ta ngày nay, thế mà sao người lại muốn giết chết mối tình của ta chứ? Họ đã giết chết mẹ, thế sao giết luôn cả ta đi? Trời ơi mẹ con tôi đáng tội biết chừng nào.

Mấy hôm liền anh Phi cộc cằn quá thể. Thôi nghĩ có lẽ bị cha rầy la. Phi tuy dễ quên nhưng cũng dễ giận... Tôi thật khổ sở, cố gắng không làm phiền chàng nhưng chàng vẫn la hét tôi. Chàng bảo nếu tôi không muốn trốn đi với chàng thì chàng sẽ bỏ tôi. Tôi chỉ còn biết khóc, quỳ xuống chân chàng van xin. Trời ơi sao tim tôi tan nát thế này, tôi sẽ phải xử trí sao cho phải đây?

Đứng suốt ngày trên gác đợi Phi, nhưng chàng không đến. Bây giờ trăng đã lên cao, chắc chàng không đến rồi! Suốt ngày không ăn uống, vừa đói, vừa khát lại vừa mệt. Giờ về nhà, có lẽ lại phải bị cha

mắng. Trời ơi! Con đã mệt mỏi lắm rồi!

Lại cãi lý với ba mẹ. Cha bảo cha sẽ sa thải Phi ra khỏi sở của người để tương lai của chàng mù mịt. Hà đứng ra biện hộ cho Phi. Con bé thật lạnh lợi. Tội cho em tôi, nhưng có thật là em ruột tôi không hay chứ?

Đến nhà Phi đựng đồ với Nhã Thường. Chàng không có ở nhà, Dương bảo có lẽ Phi đến sở. Mong rằng vậy?

Cha bảo nếu Phi không đến sở đều đặn, ông sẽ sa thải. Cha lại bảo Phục thật kết. Tôi cho Phi quá nhưng cũng tội cho tôi.

Nhã Thường với Dương thật xứng đôi. Họ sẽ không trở ngại như tôi, cầu mong như thế! Cầu mong tất cả những người yêu nhau trên đời đều được như thế! Anh Phi lúc nào cũng thúc dục tôi:

- Theo anh đi Hồng! Hãy theo anh!

Tôi làm sao có thể bỏ đi theo chàng được? Nhưng cái gì đã ràng buộc tôi phải ở lại chớ? Đạo đức? Gia đình? Nỗi lo sầu về tương lai? Hay là?... Tôi sợ quá, cái bóng đen kia mãi ám ảnh. Chàng giận hờn... chưa bao giờ thấy chàng hung dữ như thế. Tôi vừa khóc vừa kéo chàng đến gần vực thẳm cận rừng phong.

- Giữa hai ta, nếu sau này ai phụ bạc, người ấy sẽ phải chết dưới vực này!

Chàng cảm động ôm tôi hôn lấy hôn để và tự trách mình ngu dại và hứa sẽ tin nơi tôi mãi mãi, chúng tôi ôm nhau khóc òa...

Đọc đến đây, Phục gấp nhanh sách lại chàng vừa cảm động vừa sợ hãi. Quyển sách này còn nói gì đây nữa? Ông Châu đã hủy tất cả những thư từ của Phi gửi cho Hồng, nhưng ông không ngờ trên căn gác nhỏ này lại có một quyển nhật ký quan trọng như thế. Có lẽ ngoài Hồng và kẻ đã chết, không một kẻ thứ ba nào biết nơi này. Do

đó, sau cái chết của Phi, không ai đến đây lục lọi. Có tiếng bà cô từ dưới nhà vọng lên đứt ngang dòng tư tưởng của Phục.

- Phục ơi, có thấy gì không mà ở suốt buổi thế? Lẽ hồng to lắm à?

Phục đóng vội ngăn kéo lại, nhét quyển nhật ký vào túi, hấp tấp bước xuống nói:

- Đâu có gì đâu? Bên dưới đã có chiếc thùng thiếc để sẵn hôm nào nắng lên con leo lên nóc xem sao.

Bà Cô chợt la lên:

- Trời ơi, sao người con đầy bụi thế này, lớn rồi mà chẳng khác gì trẻ con tí nào, thay áo cho cô Liên giặt đi chứ?

Phục nóng lòng muốn đọc hết quyển nhật ký vì vậy chàng thấy tốt nhất mình không nên cãi lại bà Cô và chàng đi thay ngay áo quần. Cầm quyển nhật ký bước ngay vào thư phòng, thì tiếng bà cô từ phòng khách vọng vào:

- Phục ơi, có ông Châu đến chơi nè con!

Ông Châu à? Nhưng ông Châu nào? Phục hấp tấp nhét sách vào ngăn tủ, bước ra phòng khách. Ông Châu tay xách dù còn ẩm nước mưa, dáng dấp thật rồi rãi tươi cười:

- Nghe nói bé Nhụy ngã bệnh hả ông?

- Vâng, bệnh suyễn lại tái phát. nhưng lành rồi, tôi để nó nằm nghỉ hai ngày. Mời, mời ông vào thư phòng, trong này có lò sưởi ấm lắm.

- Vậy thì tốt quá, bên ngoài lạnh quá, lạnh cóng, tôi không hiểu tại sao trời lạnh thế này mà hai cô gái tôi lại thích lẫn quần mãi trong núi làm gì?

- Tuổi trẻ đâu có sợ lạnh hử ông! Chàng nói xong, chợt có cảm giác như vừa đưa mình vào thế giới của tuổi trẻ. Kéo ghế ngồi cạnh lò sưởi. Chàng lại nhẹ hỏi:

- Có phải cô Hồng lại bệnh nữa?

- Không phải thế, nhưng Hà đêm rồi bị sốt, hai cô con gái của tôi yếu đuối làm sao!

Hai người ngồi xuống ghế. Cô Liên đưa trà đến. Ông Châu đốt điều thuốc, mắt liếc vào bản thảo để trên bàn, điệu bộ như đang có gì lo lắng:

- Tôi có làm rộn việc sáng tác của ông không?

- Dạ không đâu, việc sáng tác là tùy hứng chứ không nhất định lúc nào cũng viết. Thế hôm nay ông không đến hăng à?

- Dạ, tại trời lạnh quá tôi lười đến sở.

Trời lạnh không đến sở, thế đến đây làm gì? Có mục đích gì chẳng? Nhứt định ông Châu phải có gì mới đến đây trong lúc trời mưa gió thế này. Phục châm điều thuốc chờ đợi. Quả nhiên một lúc sau, ông Châu nói:

- Anh Phục, hôm nay tôi xin phép làm mất tí thời giờ của anh vì tôi có một vài câu chuyện muốn nói với anh.

- Gì đấy? Phục ngẩng lên.

- Chuyện thế này... Hình như tôi đã kể cho anh nghe chuyện của Hồng rồi chứ? Ông Châu nói như chỉ nhếch môi.

- Vâng.

- Vì thế tôi muốn cảnh giác anh một điều là Tâm Hồng... nó là đứa

con gái thật bình thường, chỉ tại bệnh hoạn và sốn nghiều ảo tưởng quá nên... nên... tôi lo quá. Những tiếng sau cùng, ông Châu nói thật khó khăn.

- Sao?... Phục không ngăn được sự lo lắng. Sao? Hồng đã gặp phải chuyện gì ư? Chàng hỏi hột ngấm ông Châu. Tại sao ông ấy có vẻ ngần ngừ thế? Lửa đốt trong lòng Phục - Sao? Cô ấy trở bệnh nặng rồi ư?

- Không, không sao cả. Ông Châu vội đính chính.

- Thế ông cần tôi giúp chuyện gì?

- Tôi rất cần anh giúp.

- Việc chi?

Ông Châu chậm rãi hít một một hơi thuốc, mắt nhìn Phục với vẻ soi mói giọng nói ông rần cỏi.

- Mong anh đừng gằn gủi nó nhiều.

Phục thót tim, tàn thuốc rơi nhanh vào hỏa lò, máu nóng như dồn lên đầu làm mặt Phục đỏ hồng

- Ông nói sao ông Châu? Xin ông giải thích rõ hơn.

Ông Châu nói với giọng bình tĩnh:

- Xin anh đừng hiểu lầm, tôi không bao giờ có ý nghĩ làm anh đau, chẳng qua tại tôi lo cho con gái tôi, đưa con gái nhiều ảo tưởng. Hồng nó không hề nghĩ rằng ganh lớn tuổi hơn nói nhiều lại là bậc cha chú, đã có vợ có con... Mong rằng những điều tôi nghĩ hơi quá lố, nhưng nếu chẳng may nó sa ngã thật rồi sao? Đã có một thảm kịch xảy ra, nếu tái diễn sợ nó chịu không nổi...

Lần đầu tiên Phục nhìn thấy trên gương mặt tình cảm kia hiện lên vẻ lạnh lùng, cứng rắn một cách tàn nhẫn. Câu nói nghe giản dị như lời trách móc con gái, nhưng lại chứa đựng một lời cảnh tỉnh gớm ghê. Này, ểnh ương đừng mong ăn được thịt thiên nga nhé! Phục ơi! Mi phải nghĩ lại phận mày đi, đừng ngu dại mà trêu vào cô nàng, hãy hiểu rằng mày không xứng tí nào với Hồng cả nhé!

Phục ngớ ngàng nhả vòng khói thuốc, lòng thầm đánh giá con người ngồi trước mặt. Thuở xưa Phi cũng đã phải nhẫn nhịn những lời nay chẳng? Quả thật cáo già, có thể đoán biết được sự thành hình của tình cảm Phục, để kịp thời ngăn ngừa. Thế thì, những ngày qua Hồng có quả thật nàng đã bị bệnh hay là bị ngăn cấm?

Phục lắc đầu. Thôi được! Muốn ẩn cư trong núi để trốn tránh nhân tình thế thái lại vướng phải bao rối rắm khác. Niềm đau cũ chưa nguôi, bây giờ lại thêm phiền muộn mới?? Chấm dứt đi! Bắt đầu từ nay không nên liên hệ gì đến gia đình họ Lương nữa.

- Ông cứ yên tâm, tôi hiểu ý ông muốn nói gì, từ đây tôi sẽ không bao giờ làm phiền ông.

Ông Châu cười đầu dụi:

- Lời nói của ông làm tôi yên tâm, vì tôi tin anh. Anh cũng hiểu cho tôi, khi nào con gái anh lớn lên, rồi bỗng phận làm cha sẽ bắt anh phải làm những chuyện như thế. Ông Châu lại nhìn Phục mỉm cười, nụ cười khô héo đau khổ, vì ông biết rằng mình đang làm chạm tự ái một nhà văn - Anh Phục tôi rất ân hận, nhưng anh phải biết đây là một chuyện bất đắc dĩ...

- Ông không cần giải thích, tôi hiểu. Phục nói nhanh giọng nói của chàng có vẻ mát bình tĩnh và lạnh nhạt. Tình bằng hữu giữa hai người đàn ông hình như đã tàn theo ánh lửa của lò sưởi - Tôi hiểu nỗi khổ tâm của ông. Phục nói một câu thật ngắn nhưng đầy ý nghĩa làm ông Châu ghen lời. Điều thuốc đã tắt lửa, Phục ngẩng lên với cử chỉ như ngầm bảo câu chuyện đã kết thúc. Ông Châu hiểu ý,

miễn cưỡng đứng lên nói:

- Xin chào ông làm phiền ông quá.

Phục chẳng giữ lại, không khách sáo ông đưa khách ra cửa. Ông Châu đứng ở ngạch cửa giương dù lên, khẽ liếc sang Phục, khuôn mặt Phục lạnh lùng khó chịu khiến ông hối hận. Ông định nói một câu gì đó, nhưng lại thôi và quay đầu đi.

Phục đóng cổng, trở về thư phòng, cài chặt cửa phòng, chàng ngồi lặng lẽ bên lò sưởi một lúc, rồi đứng dậy đến trước tủ sách lôi quyển nhật ký kia ra, trở về trước lò sưởi, tự nhủ: Từ nay chuyện ai nấy lo, ta không thèm để ý đến nữa. Tất cả những bí mật của họ Lương ta để mặc họ. Tiện tay, chàng ném quyển sổ vào hỏa lò. Phục yên lặng đứng nhìn. Lửa không lớn ngọn lắm, bìa sách lại dày nên cháy thật chậm. Bìa sách cháy vàng, ngọn lửa liếm dần một góc. Bỗng nhiên Phục nhanh tay, lôi vội quyển sách ra ném xuống đất và dập tắt lửa. May quá lửa chưa tấp đến giấy bên trong, chỉ tội những ngón tay chàng bỏng rát - Mi ở đâu ta trả mi về nơi đó vì ta không có quyền hủy bỏ mi.

Phục leo lên gác, bỏ quyển sách vào ngăn tủ.

Chương 13

Mưa đã tạnh, tia nắng đầu tiên sau chuỗi ngày mưa dầm dể thương vô cùng. Trên nền trời trong xanh, những sắc mây trắng bành bồng. Hạt mưa đọng trên lá lấp lánh như hạt ngọc. Tạo vật như bừng lên sức sống, ngay cả tiếng chim hót cũng có vẻ tươi tắn hơn. Cây trà trước cửa nở đầy hoa sau một đêm dài.

Bé Nhụy vừa khỏi bệnh. Nó trông thấy nắng mai rực rỡ là nhảy hót mừng vui. Suốt ngày nó luôn miệng đòi xuống phố vì mấy tháng liền không có dịp đi. Bà cô cũng nghĩ rằng cần áo thêm cho mùa đông. Thế là sau bữa cơm trưa, Phục tình nguyện coi nhà để bà cô dẫn bé Nhụy và Cô Liên đi Đài Bắc.

Cả một nông trại lớn, chỉ có mình Phục. Vắng tiếng cười nói của bé Nhụy, tiếng căn nhần của bà cô và tiếng dao thớt của cô Liên... Phục cảm thấy cô độc. Ngồi trong thư phòng chàng không thấy hứng thú tí nào. Mọi tư tưởng bay theo ánh nắng ra ngoài khung cửa. Vì vậy, Phục đành bước chân ra ngoài sân.

Dưới ánh nắng trời còn lạnh. Quay nhìn ra ngọn đồi, lá phong hình như đỏ hơn. Trên lan can, đám cây leo xanh ngắt. Từng đám hoa dại vàng, trắng tím bừng nở trong gió lạnh. Phục thả bước đi theo sân rộng, nỗi cô đơn đè nặng tim chàng. Vòng ra sau nông trại, bước vào rừng phong, thơ thần đi về phía hàng lan can sắt, tựa vào rào, nhìn xuống lòng vực ngập cỏ dại và đá tảng. Như thế này nếu có người rơi xuống là chỉ nước chết mà thôi. Lại xoay nhìn về phía thung lũng xa mù xanh ngát, một vài cây phong đứng lẻ loi mà chạnh lòng.

Suốt buổi tư tưởng lòng bông lan man trong đầu, Phục đứng dậy để mặc cho ánh nắng sưởi ấm... Bất chợt chàng rùng mình, hình như giữa biển sa mù có bóng người. Ai thế Bà lão điên cuồng? Đưa mắt nhìn theo, đám cỏ dại bị ngã dạt về hai phía. Ai thế? Trên đường mòn, một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện. Xa quá, Phục không nhìn

rõ là trai hay gái. Bóng người chạy nhanh, một lúc là mất hút trong rừng xanh. Phục vẫn đứng đấy, bóng người không làm cho chàng thắc mắc lắm, nhưng sự tò mò và nỗi nhớ nhung càng lúc càng gia tăng. Chàng nhớ đến Mỹ Như một cách tuyệt vọng, tim Phục nhói đau. Đứng như vậy không biết bao lâu, mãi đến khi nghe tiếng chân bước vào nông trại. Chàng giật mình. Tiếng chân như chạy trong rừng phong. Ai lại vào đó? Tiếng thở hổn hển kia càng lúc càng to và sau cùng ngừng lại ở lan can. Đôi mắt đen và to, mái tóc dài phất phơ. Hơi thở mạnh và dồn dập chứng tỏ cô bé đã chạy đoạn đường dài. Phục ngạc nhiên hỏi:

- Hồng, cô làm sao đấy?

Vừa thở, Hồng vừa đáp một cách khó hiểu.

- Sao? Vậy ra là anh à?

- Tôi chứ còn ai vào đây nữa? Phục thắc mắc.

Câu hỏi thật đần, đôi mắt của Hồng càng lúc càng đen và sâu, cô bé lùi ra sau hai bước, nàng hoảng hốt tựa lưng vào lan can, miệng lẩm bẩm:

- Nơi thung lũng sa mù, tôi nhìn thấy... nơi này có một người đang... tôi chạy đến... tưởng là...

- Cô tưởng là ai? Ai vậy? Phục hỏi tới hình như ký ức hiện lên trong đầu con bé.

- Tôi... tôi cũng không biết... Đôi mắt Hồng bối rối, hình như cô bé đang cố gắng moi móc dĩ vãng - Hình như có một người... một người đang đợi tôi.

- Ai? Người đó là ai?

Hai tay vuốt trán, Hồng cố nhớ. Gương mặt đỏ hồng của nàng giờ

thành trắng bệch. Chiếc thân ốm gầy run run, đôi mắt to đen mở lớn hoảng hốt nhìn qua lùm cây, qua nông trại và ngưng đọng lại trong thế giới kinh hoàng. nhìn qua rừng cây, qua nông trại và ngưng lại trong thế giới kinh hoàng. Phục nắm vai Hồng lắc mạnh. Giọng nói nhẹ nhưng sắc.

- Hãy nhớ là không được ngắt Hồng nhé, đừng nhá Hồng!

- Tôi lạnh quá, tôi thấy lạnh quá! Hồng run rẩy một cách tội nghiệp, đôi mắt nàng vẫn xa vời.

- Hình như cô đã nhớ ra điều gì phải không? Nói cho tôi biết đi nào!

- Tôi thấy một người đàn ông.

Hồng nói như mê, giọng nói nhẹ và thì thầm:

- ... Đó là người con trai, anh ấy đứng đây, bảo tôi. phải trốn đi.

- Nhưng hắn là ai chứ?

- Anh ấy là... Hồng nhắm mắt lại, lão đảo muốn ngã... Anh ấy là...

- Là ai chứ? Phục không buông tha, lắc mạnh vai Hồng.

- Là một người trẻ tuổi... đẹp trai... Anh bảo trốn đi với anh.

- Hắn tên gì?

- Tên là... tên là... Gương mặt Hồng trắng như bạch Lạp. Chiếc chìa khóa mở cửa bí mật bắt đầu lay động - Anh ấy tên là... tên là... Hồng cố gắng một cách tuyệt vọng... Tên anh ấy là... là...

- Nghĩ cho kỹ xem tên gì nào?

- Là... là... như một mảnh băng tan rã, nước mắt tràn ra mi, Hồng

hét to - Tôi không biết, không biết gì cả. Chiếc chìa khóa mở cửa bí mật đã bị gãy ôm đầu Hồng hét - Đừng hỏi tôi nữa, tôi không biết gì cả.

Đôi chân Hồng mềm nhũn, thân ngã về phía trước, Phục vội đỡ Hồng đưa vào thư phòng, đặt nằm cạnh lò sưởi. Thân hình cô bé co rúm lại một cách tội nghiệp. Đôi tay lạnh vẫn ôm đầu như muốn trốn tránh một điều gì. Phục rót chén trà nóng, nâng đầu Hồng lên ép phải uống. Hồng hớp lại hớp lại sặc sụa. Phục bỏ nước trà sang bên, rót cốc rượu đưa đến môi Hồng, cô bé lắc đầu.

Phục phải ép:

- Uống đi, uống cho khỏe.

Hồng uống, nhưng cơ thể vẫn co rúm. Phục lấy một cái chăn lớp đắp cho Hồng và đốt thêm lửa. Chàng hỏi:

- Sao có thấy khỏe tí nào không?

Dần dần, tứ chi của Hồng rời ra, nhưng gương mặt cô bé vẫn còn xanh, trông thật tội, nước mắt long lanh càng làm cho đôi mắt đen lóng lánh, hun hút. Hồng nhìn Phục yên lặng, ánh mắt van xin đau xót. Phục cúi xuống. Bỗng nhiên, Hồng hét lên, rồi chồm tới trước ôm Phục

- Đừng bỏ em, xin anh đừng bỏ em

Phục không hiểu chữ "đừng bỏ" ám chỉ điều gì, nhưng cử động của Hồng đã khiến chàng cảm động. Bất giác Phục đưa tay lên xoa nhẹ đầu Hồng, chàng muốn đặt nụ hôn lên chiếc trán trắng bệch kia, nhưng những tiếng nói của ông Châu như vẫn còn văng vẳng đâu đây. Đứng thẳng người, Phục tránh Hồng, Hồng đến ngồi trên ghế tựa, hổ thẹn vừa khó chịu, gương mặt trắng xanh giờ đã ửng hồng, Hồng lí nhí:

- Xin lỗi.

Phục đã làm cho Hồng hồ thẹn. Cô bé dễ thương và nhỏ nhắn này đã không giận dỗi hành động thẳng lưng bỏ đi của Phục. Phục cảm động, nắm tay cô bé.

- Tay cô ấm rồi, cô có thấy đỡ hơn tí nào không?

Hồng gật đầu, Phục tiếp:

- Tôi rất ân hận, đúng ra không nên ép cô như thế.

- Không có gì cả. Hồng đáp - Đúng ra tôi phải cảm ơn anh, vì anh đã giúp tôi phải không? Tôi van anh, xin anh hãy giúp tôi. Tôi đã biết tôi mắc bệnh gì, có phải là bệnh mất trí nhớ không? Ngoài anh ra hình như không ai muốn giúp tôi hồi phục trí nhớ cả.

- Làm sao cô biết được cô bị bệnh mất trí nhớ?

- Vì lúc nào tôi cũng có cảm giác như có một hình bóng cứ lảng vảng trước mặt, có tiếng gọi thì thào bên tai. Mấy hôm trước, tôi có hạch hỏi bà vú bà ấy có thấy một tí rồi bỏ đi. Tôi biết rằng, trong khoảng không gian bị đánh mất của tôi có bóng dáng một người đàn ông. Chỉ có điều tôi không nhớ ra chàng ta là ai và bây giờ đang ở đâu? Hồng mỉm cười khô héo - Người đàn ông đó là người bạc mệnh, vì tôi nghĩ quá khứ mất đi kia rất đau khổ và buồn bã.

Phục nắm tay Hồng, một bàn tay nhỏ nhắn dễ yêu như thế này sao như không có máu vậy? Có phải nó đã gây nên tội ác không? Chàng vỗ nhẹ trên vai cô bé, an ủi:

- Nay Hồng, tôi sẽ giúp cô. Nhưng bây giờ đừng nghĩ thêm gì cả, để hôm khác nhé!

- Anh biết bao nhiêu điều của tôi? Hồng vụt hỏi.

- Một tí,

- Đem một tí đó nói cho tôi nghe đi. Hồng xúc động vồn vã nắm lấy vai Phục.

Phục suy nghĩ một lúc:

- Đó là cô đã bị một cơn bạo bệnh làm mất đi một phần ký ức. Phục đứng dậy tiến về phía bàn, mang ly trà đến trao cho Hồng. Đừng nghĩ thêm gì nữa cả, hãy uống trà đi. Cô xanh và gầy quá.

- Tôi bệnh mấy ngày nah.

- Bây giờ đã hết chưa? Vậy thì đúng là nàng đã bệnh. Lòng Phục ấm lại.

- Tôi biết là anh chẳng để ý đến tôi, bằng cứ là trong thời gian tôi bệnh, không thấy anh đến Vườn Sa Mù. Hồng nói nhanh.

Tim Phục đập nhanh. Câu nói như lời trách móc. Có chuyện như thế xảy ra ư? Đứng chờ người ra, hai tay cho vào túi quần mà hồn chàng bay bổng. Nhìn ánh lửa trong lò sưởi, Phục mỉm cười vu vơ:

- Lúc gần đây tôi bận quá.

- Khởi phải nói. Giọng nói của Hồng có vẻ chua xót - Tôi biết anh bận viết lách, chắc anh đã viết được nhiều lắm phải không?

- Ờ... Phục đáp, dấu sự thật, mấy hôm rày truyện của Phục viết chưa thêm được một chữ - Tòa soạn cho người hối thúc phải giao bài, khiến tôi không rảnh tay.

Liếc nhìn Phục, Hồng cúi xuống thở dài. Tiếng thở của Hồng làm tim Phục đập nhanh, hồn chàng lơ mơ. Có thể như vậy sao? Chuyện thật đấy à? Những tình cảm đã chết từ đông tro tàn khơi động bay lên. Người con gái thủy mị yếu đuối này cũng có cảm tình với chàng

sao? Đây là thật hay mộng? Tại cảm giác mình quá nhạy chẳng? Phục như loài chim bị đạn, hồn đã lạnh từ lâu, nhưng bây giờ sao tim lại đập mạnh thế này? Từ bên trong vùng sâu thẳm của ý thức như đang chờ đợi, chờ đợi một cách nhiệt thành sự mong mỏi cứu giúp Hồng, cứu giúp người đang đứng trước mặt. Tại sao? Hồng chợt tung chăn ra, định đứng dậy

- Tôi nghĩ rằng tôi đã làm phiền anh quá nhiều.

- Không! không sao cả! Phục vội kéo ghế ngồi xuống trước mặt Hồng, hai tay kéo hai đôi vai của Hồng ngồi xuống - Đừng đi, tôi thích được thấy cô ngồi lại đây, tôi chẳng có việc gì làm cả.

- Có thật không? Còn bà cô và bé Nhụy đâu?

- Đi Đài Bắc rồi.

- À. Hồng yên lặng, ngồi thẳng lưng nhìn Phục. Một lúc nàng nói:

- Ban nãy anh chưa cho tôi biết anh biết những gì về tôi??

- Tôi đã cho cô biết rồi.

- Không phải chỉ có bấy nhiêu. Hồng lắc đầu - Anh bảo anh sẵn sàng giúp tôi phải không?

- Vâng

- Vậy thì hãy cho tôi biết, bóng người đàn ông đó có thật không? Và trong cuộc đời tôi đã có sự hiện diện của người ấy hay chỉ là ảo tưởng.

- Vâng có thật Phục nhìn thẳng vào Hồng chậm rãi nói.

Hồng run lập cập, mắt chớp nhanh:

- Nghĩa là sao? Bây giờ anh ấy ở đâu anh cho tôi biết đi.

Một chút xót xa len vào hồn. Đôi mắt nóng bỏng đầy cuồng nhiệt của Hồng làm Phục ghen tức. Trời ơi! Sao cô ấy lại đẹp thế này? Phục thờ ơ:

- Theo tôi nghĩ có lẽ hắn đã đi rồi.

- Ai?? Hồng nói như thét - Nhưng tại sao? Anh ấy đi đâu chứ? Anh cho tôi biết đi, anh Phục, nói cho tôi biết tất cả đi. Tôi van anh mà... Có phải tại vì anh ấy không còn yêu tôi nên tôi bệnh, nên tôi mất trí, nói cho tôi nghe đi anh?

- Tôi không nói được vì tôi không biết, tôi đang mong cô thuật lại câu chuyện cho tôi nghe đây.

Hồng cúi mặt nhìn xuống, một cách thảm hại. Thời gian như ngưng đọng lại:

- Vậy sao? Những lúc gần đây tôi mãi tìm kiếm, lục lọi, tôi như người lạc giữa rừng sa mù không nhìn ra phương hướng. Óc tôi như một gian phòng tối, trong đó các vật dụng đang xê dịch trong đêm, tôi lúc nào cũng mong mỏi được mở cánh cửa sổ hoặc có ngọn đèn rọi tỏ các đồ vật. nhưng lại bất lực, vì mỗi khi gian phòng chớp lên tia sáng, là nỗi đau xé thịt lại hiện ra và tôi không còn biết gì nữa. Hồng ngược mắt nhìn Phục van xin - Hãy giúp tôi đem gian phòng tăm tối kia ra ánh sáng, thắp ngọn đèn tỏ trong gian phòng dùm tôi nhé? Không hiểu tại sao tôi không thể van xin mẹ cha, không tin tưởng bất cứ người nào ở Vườn Sa Mù kể cả bà vú.

Phục nhìn thẳng gương mặt đối diện. Một gương mặt thành khẩn đau khổ và lo lắng. Chàng đã bị quật ngã. Nắm tay Hồng, tiếng nói không chặn lại được:

- Yên chí đi Hồng, tôi sẽ giúp cô, giúp với tất cả khả năng của tôi có. Chúng ta sẽ hợp sức nhau phá tan cánh cửa bí mật. Tôi nghĩ điều

này không khó lắm đâu Hồng ạ.

- Tôi sẽ cố.

- Nhưng đâu biết đâu bên trong gian phòng tối đen kia có những vật dụng ghê ghớm. Có liệu có dễ can đảm để chịu đựng hay không chứ?

- Nhưng dầu sao vẫn hơn giam mình trong phòng tối, tôi sẽ cố chịu đựng.

- Vậy thì cô sẽ có người giúp đỡ đắc lực, chúng ta sẽ tháo được gút và bước đầu tiên là tìm ra quyển sách.

- Quyển sách gì?

- Đừng gấp, chiều mai cô có đến đây không?

Phục nói, chàng quên mất lời dặn của ông Châu.

- Tôi sẽ đến!

- Được rồi, sẽ có một điều rất hay chờ cô. Hồng ngẩng đầu lên nhìn Phục, đôi mắt to đen nháy kia chứa đựng những tia nhìn thán phục và tin tưởng.

Thế là ngay trong đêm đó, Phục lại leo lên gác tìm lại quyển sổ nhật ký.

Trời đã khuya, nằm dài trên giường chàng lật đến đoạn nối tiếp phần đã đọc trước. Ngọn đèn đầu giường như bóng ma trôi. Bên ngoài bóng trắng trải đầy trên cảnh vật với những bóng cây im lìm. Những trang giấy vô tình phảng phất hương thơm. Phục chăm chú đọc, chàng bắt đầu rơi vào thế giới quên lãng của Tâm Hồng.

... Hôm nay thấy nhớ mẹ kinh khủng, khi hỏi vú Cao những kỷ niệm về mẹ, vú Cao bảo mẹ là người đàn bà đẹp và dễ thương nhất. Mẹ còn coi tôi như hòn ngọc quý giá.

Trời ơi! Nếu người còn sống, người sẽ không bao giờ chịu để cho tôi phải khổ sở như vậy, người sẽ hiểu tôi. Mẹ Ơi! Mẹ bây giờ, mẹ Ở đâu?

Cha bảo Phi tham lam công quỹ; biết cha lại định giở thủ đoạn, tôi bảo người nói dối, vu oan và cảnh cáo người làm một điều gì bất lợi cho Phi, tôi sẽ bỏ nhà đi ngay! Cha giận run, người bảo tôi đã mất hết lý trí. Phi yêu tôi chẳng qua là vì tiền của người. Tôi giận dữ hét to. Mẹ trách tôi vô lễ với cha. Tôi khóc và nói:

- Mặc kệ tôi, bà đâu phải là mẹ tôi mà dạy bảo tôi chứ!

Mẹ thất sắc, hai tay ôm mặt khóc nức nở. Tôi đã biết mình làm điều không phải, vì dù sao bà đối với tôi đâu đến nỗi nào? Thế là tôi chạy đến ôm mẹ khóc òa. Vừa ôm chăm lấy tôi người vừa nói:

- Con là con của mẹ đây mà! Trời ơi, sao tình cảm con người sao phức tạp đến thế này?

Phi lại yêu cầu tôi bỏ trốn đi với chàng. Chàng bảo áp lực của cha to quá gáp ghép tất cả tôi ời không có trên đầu chàng khiến Phi xấu hổ đối với mọi người trong công ty. Nếu không vì tôi, Phi đã bỏ đi từ lâu. Bây giờ chàng không biết làm thế nào. Chàng bảo nếu bây giờ cha sa thải chàng thì có lẽ chàng không còn làm ở đâu được nữa. Trời ơi! Phi ơi, người tôi yêu lại khổ thế này.

Đau khổ, đau khổ vô cùng! Tương lại mịt mờ. Tôi như rơi vào vùng sa mù dày đặc nơi thung lũng. Không nhìn ra phương hướng. Dù cố gắng chạy thoát nhưng chỉ va vào vách đá lạnh căm. Tôi đã mệt mỏi, mệt mỏi lắm rồi! Tôi nói với cha con đã đến tuổi trưởng thành, con có quyền tự định đoạt đời con. Người bảo người không chèn ép,

không còn thẩm quyền cưỡng ép tôi việc gì cả. Nhưng cha muốn bảo vệ tôi, nếu tôi không muốn tôi có quyền khước từ, có quyền trách móc người cha bất hạnh. Nhưng cha không thể không lo lắng cho tôi, không thể không thương tôi được

Hoang mang nhìn cha, tôi chợt hiểu tại sao tôi không đủ can đảm bỏ đi với Phi. Vì giữa cha và tôi còn thứ tình cảm máu mủ quán quít.

Người ta bảo: "làm hay không làm đều là những vấn đề nan giải. Do dự là kẻ thù lớn nhất của tôi".

Phi lại đến, khi cãi vã, trong cơn giận chàng nói những lời thô lỗ. Cha lớn tiếng:

- Tao nói với mày phải buông tha con gái tao, nếu không tao giết mày. Tao nói là tao làm, mày liệu hồn.

Tôi rùng mình, tôi có cảm giác như cha sắp hành động.

Phi gây sự với tôi, chàng bảo nếu tôi không quyết định chàng sẽ bỏ tôi. Tôi chết mất và trăm lần định nhảy xuống vực cho rồi!

Đến tìm Phi, chỉ gặp mẹ chàng và Tiêu Nhã Thường. Nhã Thường bảo tôi:

- Chị còn đến gặp Phi làm gì? Con trai họ Lư không dễ gì bị chị phối đầu. Chỉ khi nào anh ấy tìm chị thì anh ấy vẫn còn là của chị, bằng ngược lại tìm chỉ vô ích.

Sao lạ vậy? Tại sao Nhã Thường lại nói được những lời có vẻ khiêu khích như vậy? Hay là lại gây với Dương? Trời ơi! Tình yêu có phải chẳng chỉ là ly thuốc đắng? Tôi đau khổ quá, mấy ngày nay Phi đi đâu mất. Ngày tháng như kéo dài ra. Phi ơi! Đến anh mà cũng hành hạ, cũng bắt chẹt cũng không hiểu em nữa sao? Tôi như kẻ sống bơ vơ, chết không mồ mả.

Trời ơi! Những hình ảnh trước mắt tôi có thật không? Sau tảng đá to ở Vườn Sa Mù... Trời ơi! Tôi chết mất. Thế gian này còn có những điều gọi là tình nghĩa, là đạo lý nữa chẳng? Tại sao tôi không chết đi! Sự thật tàn nhẫn quá, tàn nhẫn vô cùng, xã hội loài người là một vùng bóng tối tôi không dám tin ở lòng người nữa. Tôi giận chàng, giận vô cùng, tôi muốn giết chàng. Nhưng còn nó? Đứa em gái thân yêu của tôi?? Trời ơi! Điều tôi linh cảm chẳng sai, Hà ơi Hà, trên đời này có biết bao gã đàn ông mà sao em không chọn, lại chọn nhầm người yêu của chị chứ?

Lòng tôi toi bời, tim tôi tan nát. Tôi chỉ muốn chết mà thôi. Tôi định sẽ giết chàng, không phải định mà là muốn. Trời ơi xin cho con một lối thoát! Mẹ Ơi! Mẹ Ở nơi nào xin hãy đến giúp con.

Như những lời thơ trong Hồng Lâu mộng:

- Trên đời này nếu không có em thì cũng mong rằng không có anh, nhưng kể từ khi ngộ nhận, dù buồn dù vui tình thân yêu đã lạt. Tất cả những chuyện xưa giờ đã vô duyên nhạt nhẽo.

Phi đến gác tìm tôi, chàng tiêu tụy xanh xao như con chó hoang. Ôm chặt tôi chàng kêu trong nỗi thống khổ:

- Sao em không nghe lời anh giải thích? Em còn muốn anh phải làm thế nào nữa chứ? Yêu em là chấp nhận cả một đời đau khổ, em không biết sao? Tôi chịu hết nỗi rồi. Phải tôi đã hôn Hà đấy nhưng đó chỉ là vì thân thể kia là hình bóng của em, em có hiểu không? Bây giờ, tùy ý em nếu em không yêu anh nữa thì anh nhất định sẽ chọn Hà. Anh chắc Hà không làm cao như em và sẵn sàng theo anh. Rồi Phi khóc to mà quỳ xuống ôm chân tôi nghẹn ngào, tha thứ cho anh em nhé! Nhiều lúc anh không còn biết mình ra sao nữa... Anh xin em, em hãy bỏ đi với anh không anh chết mất!

Vuốt mái tóc bồng của Phi, tôi khóc ngất. Vâng, tôi sẵn sàng tha thứ. Trời ơi! Sao đời chúng tôi khổ thế này? Tôi đã quyết định, tôi sẽ bỏ đi với chàng dù phải phiêu dạt chân trời góc bể, tôi vẫn không than

van.

Cha sa thải Phi thật rồi, Phi giận dữ la hét. Đừng làm thế anh, em sẽ bị cha cho người canh giữ bây giờ. Phi bảo:

- Đi tìm kẻ sanh nhai với anh em nhé?

- Vâng, em sẵn sàng.

Tôi sắp đi rồi, cùng chàng ra đi. Xin tạm biệt cha em, em gái (chị không còn giận em nữa). Tạm biệt nông trại, căn gác, thung lũng sa mù và khoảng trời quen thuộc của tôi.

Cùng chàng ra đi, phiêu bạt đến góc biển chân trời nào tôi vẫn không than van.

Quyển sách ghi đến đây là hết. Có lẽ sau khoảng thời gian này Hồng đã bị gia đình canh giữ và cho đến lúc thoát ra được Hồng đã không còn dịp để lên căn gác này thu dọn đồ đạc. Vì vậy khi Phi chết đi thì bao nhiêu ký ức của Hồng cũng trôi đi mất.

Phục đốt thuốc, ngã lưng trên giường vẫn không ngủ được Trong đầu chàng bao nhiêu là hình ảnh cứ xoay quanh như chiếc đèn kéo quân. Nhìn ra khung cửa, đám sao trời lấp lánh như con sông dài - Đúng là giải ngân hà. Một con sông sao vô tận như dòng sông ngăn cách. Phi với Hồng "Tiếng chuông vang vọng đêm dài, sông sao lấp lánh một trời nhớ thương, uyên ương gãy cánh đoạn trường, sương đêm ướt lạnh vai mềm quạnh hiu". Bây giờ Phục mới hiểu được Hồng, người con gái có trái tim mềm yếu, dễ xúc cảm như tờ trời ươm thơ. Phi thật tốt phúc, gặp người con gái như thế có chết đi cũng mãn nguyện. Chàng tin rằng dù Hồng có mất trí nhớ, nhưng hình bóng của Phi chắc chắn vẫn còn nằm trong tiềm thức của nàng.

Hút hết một điều thuốc, Phục mới sắp xếp lại bao nhiêu ý tưởng mà chàng có sau khi đọc hết quyển nhật ký. Chàng có cảm giác xót thương pha lẫn một ít ghen tức với Phi, gã con trai bạc mệnh hào hoa. Và Phục cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao Phi không cố gắng tự tạo lấy tương lai của mình mà lại ru? Hồng đi trốn?

Những câu hỏi lẫn lẫn trong đầu lần lần được Phục phân tích và sau cùng chàng có những nhận xét sau:

Có thể Hồng có mặc cảm không phải là con ruột của bà Linh Phương nên đối với cha mẹ, ngay từ tiềm thức nàng đã có một thứ tình cảm vừa thương vừa hận và nghĩ rằng việc ra đi của nàng sẽ không liên hệ gì với người thân trong gia đình.

Ông Châu giận Phi và hăm dọa sẽ giết anh chàng này.

Hồng đã thề nếu ai phụ ai thì kẻ phụ bạc sẽ phải rơi xuống vực mà chết. Khi bắt gặp Phi ngoại tình với Hà nàng cũng dọa sẽ giết Phi.

Em trai của Phi là Dương có người bạn gái tên là Tiêu Nhã Thường thế mà bây giờ Dương lại theo đuổi Hà, vậy là phải có uẩn khúc bên trong.

Hà có vẻ là một cô gái ngây thơ, trong trắng, thế mà lại dan díu với người của chị rồi bây giờ lại yêu Dương, thế là thế nào?

Phi là một gã con trai như thế nào? Tốt? Xấu? Thử lợi?? si tình? Vô tình? Đa tình? Những lời trách cứ của ông Châu có thật hay không? Hay là sự cố tình sỉ nhục.

Càng nghĩ, Phục càng thấy rối trí, chàng thấy rằng câu kết luận của chàng không hẳn là sự thật, nó chỉ là nghi vấn mà thôi.

Phục trần trọc không ngủ được, trong đầu chàng tràn ngập những cái tên của Hồng, của Hà, Phi, Dương, ông Châu... Các hàng chữ cứ nhảy múa trong óc chàng làm chàng lảo đảo, Phục không có khả

năng tự kiềm chế tư tưởng mình. Hình ảnh Hồng với đôi mắt to đầy van lơn, với khuôn mặt sầu thảm cô độc với lời cầu khẩn:

- Hãy giúp tôi mở rộng căn phòng tối trong trí não, hãy thắp cho nơi ấy một ngọn đèn đi anh.

Ta có thể tắt lò không? Hay ta sẽ thắp sáng ngọn đuốc soi tỏ sự mờ ám của một vụ án? Thật khó quá! Thế mà lại thêm một thắc mắc về vai trò của Hà trong vụ án nữa! Rắc rối thật.

Bên ngoài ánh sáng lò mờ xuất hiện, giải ngăn hà mờ dần.

Chương 14

Sáng hôm sau Phục thức dậy thật sớm. Dừng điểm tâm xong Phục rời nông trại. Mặt trời mọc dưới tầm mắt, những giọt sương còn đọng trên cành long lanh dưới bầu trời tím nhạt ban mai. Dọc theo đường lớn Phục xuống núi đi về phía thị trấn. Trời vẫn còn lạnh, gió bắc thổi như cắt, chàng kéo cao cổ áo và lăm lăm bước đi.

Tìm được nông trại một cách dễ dàng, ngôi nhà gạch cô độc nằm giữa đám ruộng lúa và trúc. Dương đang đẩy chiếc xe gắn máy trên sân phơi lúa, có lẽ sắp sửa đến sở làm. Thấy Phục, hắn đứng lại, đôi mắt sáng ươn ngạnh đó dò xét người đối diện.

- Tôi biết ông là văn sĩ, ông đến đây làm gì?

- Tôi có thể nói chuyện với anh được chứ?

- Được

Dương đáp, hắn không mời Phục vào nhà, mở hộc xe lấy chiếc giẻ lau ra chùi xe. Phục không biết nên mở đầu bằng cách nào, chàng hỏi:

- Mẹ anh... khỏe chưa?

- Cám ơn ông, mẹ tôi chẳng sao cả. Dương vẫn tiếp tục lau xe.

- Tôi định đến đây để xin anh cho biết một vài điều về ông anh của anh.

- Anh ấy chết rồi.

Phục đốt điều thuốc, chàng nói:

- Vâng, tôi đã biết, nhưng tôi muốn hỏi anh... theo anh thì cái chết

của ông Phi ra sao?

- Rơi từ trên vực!

Phục không biết diễn tả ra sao, chàng nói:

- Ý tôi muốn hỏi, anh có thấy đó chỉ là một tai nạn bình thường không?

Lần này, Dương ngẩng lên thật nhanh, đôi mắt đen và sáng của hắn nhìn thẳng vào Phục. Đôi mắt tóe lửa:

- Anh là ai? Anh muốn biết điều đó để làm gì? Anh đâu có quyền hỏi như vậy mà đòi tôi phải trả lời anh chứ?

- Không nhất thiết anh phải trả lời cho tôi biết. Phục nói với đôi mắt thành khẩn - Tôi đến đây chỉ vì cái chết của ông Phi đã làm cho hai người con gái tại Vườn Sa Mù đau khổ. Một người bị mất một phần ký ức, một người thì cứ mãi bị cái chết kia ám ảnh. Tôi là kẻ bàng quan, đứng ra tôi phải đứng một bên không nên xen vào. Nhưng tại sao chúng ta không tìm cách cứu họ thoát khỏi những đau khổ kia? Tôi nói chúng ta ở đây là chỉ tôi và ông đấy. Ông có bằng lòng giúp họ không?

Phục vừa nói vừa chăm chú nhìn Dương, chàng muốn thấy một vài biến đổi trên gương mặt đẹp trai kia để xác định lòng Dương đối với Hà là một thứ chân tình hay chỉ là một vỏ tuồng mới.

Dương ngần ngừ. Tiếng nói của Phục làm chàng xúc động, nét mặt thay đổi với ánh mắt đau thương. Mím chặt môi một lúc, chàng nói:

- Anh định nói gì? Hà đã cho anh biết điều gì? Có phải nàng không được vui phải không?

Phục nắm lấy cơ hội, nhìn thẳng vào mắt Dương:

- Máy hôm trước Hà có đến thăm tôi, nàng có bảo là lúc gần đây nàng khổ sở quá. Đúng ra một cô gái như Hà phải có quyền sung sướng, anh hiểu chứ?

Dương xúc động, đôi mày chau, môi mím chặt, mắt xa vắng. Phục nhận ra ngay vẻ thành thật trên mắt của Dương. Chàng cảm động, chàng hiểu Dương thật tình yêu Hà, yêu cuồng nhiệt, yêu say đắm trong đau khổ, và chàng cảm thấy hối hận về cái nhìn sai lệch của mình về Dương. Sau cùng, Dương đáp, chậm rãi với đôi mắt mờ lung:

- Hà không vui vì nàng và tôi là hai kẻ trong cuộc biết quá nhiều về án mạng.

- Việc xảy ra thế nào? Phục hỏi nhanh.

- Chính Hồng giết Phi.

- Sao? Phục kinh ngạc - Làm sao anh có thể quyết chắc như vậy?

- Anh Phi và chị Hồng thường hay đến bờ vực, thì việc xô xuống vực không phải là không thể xảy ra. Tôi biết đây không phải là một tai nạn thường, mà là chính chị Hồng đã mưu sát anh Phi.

- Với lý do nào mà anh kết luận như thế? Bằng chứng đâu?

- Lý do à? Dương lạnh lùng - Sự hiện diện của Hà, cũng có thể là vì một lý do khác. Anh không hiểu được Hồng đâu. Chị ấy yêu ai thì yêu say đắm mà khi đã ghét ai thì ghét vô cùng.

Phục lẩm bẩm:

- Vì Hà? Thế anh cũng biết chuyện giữa Phi và Hà à?

Dương xúc động:

- Sao lại không? Tôi biết tất cả những cái gì xảy ra ở Hà. Lần đầu tiên khi Hà vừa mười lăm tuổi, vừa nhìn thấy Hà là tôi không thể nghĩ đến một người con gái khác, nói chi là đến lúc nàng mười bảy. Anh tưởng tôi không biết? Làm sao tôi không biết được khi tôi vẫn chờ đợi ngày Hà lớn, đợi chờ đôi mắt của nàng lướt khỏi dáng dấp anh Phi để nhìn tôi. Anh hiểu không?

Phục không suy nghĩ, buột miệng nói ngay:

- Nhưng trong khoảng thời gian chờ đợi kia, anh đã có Tiêu Nhã Thường (Nhã Thường) rồi còn gì nữa?

Dương kinh ngạc nhìn Phục. Đôi mắt buồn bã chen lẫn giận dữ. Anh yên lặng cho giẻ lau vào trong yên xe, xoay người lại chậm rãi hỏi:

- Anh cũng biết ít nhiều về chuyện này, phải không? - Thôi được nếu anh muốn biết tất cả câu chuyện thì... Dương làm ra vẻ miễn cưỡng, xoay người lại nói nhanh - Anh hãy xuống chợ, đến nhà số 11 ở hẻm số 8 đường Thành Công tìm Tiêu Nhã Thường người anh cần hỏi. Đi đi! đến đó cô ta sẽ nói hết sự thật cho anh biết!

- Nhà số 11 hẻm 8 Đường Thành công. à?

- Vâng từ đây đến đó khoảng 8 phút thôi. Xem cô ta có giúp ích gì cho anh không?

- Vâng, cảm ơn anh. Phục ném tàn thuốc trên tay.

Phục quay người muốn đi, nhưng bỗng có tiếng nói khàn khàn đầy thiện cảm của lão bà khiến chàng dừng chân lại.

- Ai đây hờ Dương?

Phục quay đầu lại, chàng giật mình ngay vì đây là bà lão đêm nọ mà! Bà đứng ở ngoài cửa, mỉm cười dịu dàng thân thiện nhìn hai người. Mái tóc chải gọn ghẽ trên gương mặt tươi tắn, tuy vẫn gầy

còn nhưng so với đêm hôm trước là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau. Phục không tin rằng đây là người đàn bà muốn giết Hồng, chàng đứng ngẩn ngơ. Dương vừa nhìn thấy mẹ là gương mặt của chàng tươi lại ngay, chàng nói:

- Thừa mẹ, đây là anh Định Quân Phục là một nhà văn, mà cũng là bạn của con đó.

Bà lão gật đầu:

- Chào anh, mời anh vào nhà chơi. Dương mời anh ấy vào nhà uống nước đi con!

- Dạ thưa bác con có việc cần phải đi ngay bây giờ.

- Không có chi mà! Bà lão cười giữ khách, đoạn quay sang Dương nói - Dương con, con đối mẹ chi vậy? Anh con đêm rồi có về đâu, mềm mừng nó vẫn còn thẳng nếp kia mà.

Dương cười với mẹ, và đưa mắt khẽ liếc Phục nói:

- Mẹ, con có nói anh con về nhà đâu.

Dương tỏ ra đau khổ muốn trốn tránh vấn đề gì, bà lão trách yêu:

- Đừng nói nữa, mày thì lúc nào cũng hùa theo anh mày dối mẹ sợ mẹ buồn ư? Suốt cả một ngày không về nhà, anh mày càng lúc càng hư đốn đó mày thấy không? Nụ cười bà lão chợt tắt, nét lo lắng hiện ra mặt

Bà nhìn sang phía Phục - Anh Phục, anh có quen với thằng Phi nhà tôi không

Phục luống cuống:

- Dạ... dạ... vâng ạ.

Bà lão sung sướng:

- Đó anh thấy không hai anh em chúng nó không giống nhau tí nào cả. Thằng em tuy nóng tính nhưng lúc nào cũng đàng hoàng, còn thằng Phi thì lúc nào cũng nói với tôi sống trên đời này mà làm con người đàng hoàng cũng không ích gì. Sống là phải có thủ đoạn chứ không tin cậy ai được. Chỉ có tiền tài, thế lực là trên hết. Anh thấy nó nói chẳng ra gì. Thật tôi lo quá, lo rồi đây có ngày nó sẽ sa đọa.

Phục miễn cưỡng cười, chàng không biết phải trả lời ra sao, nhưng bà lão có vẻ không để ý đến việc đó, quay sang nhìn Dương bà nói:

- Dương à, sao lâu quá không thấy con gái ông Châu đến chơi vậy? Thằng Phi có làm điều gì không phải với người ta không?

- Cô ấy sẽ đến thăm chúng ta đó mẹ Dương cố gắng che dấu sự đau khổ.

- Còn Nhã Thường?

- Chị ấy về nhà rồi.

- À cái thằng này thật là... bà lão chợt ngưng lời hình như vừa phát giác ra điều gì, bà lớn tiếng - Tại sao cứ đứng mãi ngoài gió lạnh thế này không vào nhà dùng ly trà nóng đi? Quay người gọi to vào trong - Ánh ơi, nước sôi chưa con?

- Thưa bác, cháu cảm ơn lắm, nhưng khi khác, hôm nay cháu cần đi công chuyện gấp. Phục vội chen vào.

Dương cũng vội nói:

- Con phải đến sớm ngay bây giờ, mẹ bảo cô Ánh làm một vài món vừa miệng cho bữa cơm tối con về ăn, bây giờ con xin phép mẹ chúng con đi. Con đi mẹ nhé.

Nắm tay Phục, Dương kể tai nói nhỏ:

- Để tôi đưa anh xuống chợ, bằng không mẹ tôi sẽ không bao giờ để anh đi dễ dàng đâu.

Thế là Phục ngồi lên xe của Dương, đưa tay vẫy chào. Bà lão đứng nơi bậc cửa mặt rạng rỡ và lớn tiếng mời Phục hôm khác ghé chơi rồi bảo Dương nhớ về sớm để đi tìm anh.

Xe nổ máy, Phục và Dương rời khỏi ngôi nhà. Suốt khoảng đường đi Dương giữ yên lặng, Phục thấy nổi chua xót như ngập đầy hồn. Những câu nói ban nãy của bà lão làm chàng biết thêm được nhiều chuyện, chàng hiểu Dương và cũng hiểu cả Phi.

Dương yên lặng như tượng đá núi. Khi đến chợ, ngừng xe lại, Dương lên tiếng:

- Từ đây anh có thể tìm nhà của chị Nhã Thường một cách dễ dàng. Tôi không thể đưa anh đến nơi được.

Phục xuống xe, chàng nói:

- Theo tôi nghĩ, tôi...

Rồi chợt ngưng, chàng có rất nhiều chuyện muốn nói với Dương, nhưng không biết phải mở đầu bằng cách nào và chỉ còn biết đứng sững đấy. Người trai trẻ cũng quay lại nhìn chàng với đôi mắt đầy thiện cảm. Phục biết rằng, không cần phải nói thêm một lời nào nữa, sự thù nghịch giữa hai người đã biến mất và bây giờ chỉ còn là tình bạn, một tình bạn thân thiết giữa hai đồng đội, cần thiết có nhau trong cuộc chiến dài. Phục cười tươi:

- Chào anh! Mình sẽ gặp lại nhé Dương.

Lần đầu tiên Phục gọi tên gã con trai. Đưa mắt nhìn theo bóng xe

khuất dần trong phố, Phục quay lưng lại, chàng bắt đầu đi tìm nhà Nhã Thường.

Nhà Nhã Thường là một ngôi nhà gỗ đơn giản có lầu. Bên dưới mở tiệm may một người đàn bà tóc rối đang chăm chỉ may vá, bên cạnh là người mẫu với những sấp vải mới. Người đàn bà vừa thấy Phục bước vào vội ngẩng đầu lên, đưa mắt dò hỏi:

- Ông muốn tìm ai?

- Dạ Ở đây có cô Tiêu Nhã Thường không?

- Ở trên lầu đấy.

Người đàn bà đưa tay chỉ lên gác, xong lại cúi xuống công việc. Phục leo lên gác, trước mắt Phục là phòng khách với một vài chiếc ghế mây và một chiếc võng tre của trẻ con. Nghe tiếng chân bước lên, người đàn bà bỗng đưa con độ năm sáu tháng vội quay đầu sang hỏi:

- Ai đó?

Phục tự giới thiệu:

- Tôi là Phục, tôi muốn tìm cô Thường.

Người đàn bà trẻ tuổi đứng bật dậy, đặt con vào võng nói:

- Tôi là Thường đây, có chuyện chi không ông.

Vừa nhìn thấy Nhã Thường. Phục ngạc nhiên tột độ. Từ lúc đến nông trại, chàng nghĩ rằng ngoài chị em Hồng không còn ai đẹp hơn nữa. Thế mà không ngờ Nhã Thường còn sắc nét hơn. Nhã Thường mặc chiếc áo lông vàng. Tuy không trang điểm nhưng nét mặt thanh tú, chiếc mũi dọc dừa, đôi mắt sáng kết hợp cùng thân hình cân đối khiến Phục ngẩn ngơ. Rồi chàng giải thích:

- Tôi tên là Định Quân Phục, cách đây vài tháng tôi mới dọn đến nông trại. Tôi có nghe kể lại thảm kịch ở vực sa mù và tôi có gặp Dương, anh ấy bảo đến đây gặp cô.

Phục nói một cách khó khăn, chàng thấy hôm nay mình ngu đần làm sao.

Sau lời giới thiệu của Phục, gương mặt Nhã Thường biến dạng ngay. Nàng hoảng hốt, mở mắt to nhìn Phục:

- Ông không có quyền hỏi chuyện đó. Tôi không muốn nhắc đến.

- Vâng, cô có quyền từ chối, và nếu cô nhận thấy không thể cho tôi biết được thì tôi cũng thật hối hận vì đã làm rộn cô.

Phục tò mò nhìn đứa bé mũm mĩm, chàng buột miệng khen:

- Cô bé dễ thương quá, em cô đấy à?

Nhã Thường cúi xuống nói thật nhỏ:

- Không phải cháu gái mà là cháu trai.

- Xin lỗi vì đã làm phiền cô, khi nào rảnh rồi mời cô đến nông trại chơi. Phục quay lưng.

Nhã Thường trừng mắt:

- Tôi không bao giờ đến nơi đó.

Phục bối rối không biết nói sao, chàng thấy lần này mình thất bại hoàn toàn và bức rút bước ra về. Vừa đến cầu thang, chợt nghe tiếng người thiếu phục gọi giật lại:

- Ông Phục, xin ông nán lại tí.

Phục đứng lại, quay đầu nhìn Nhã Thường đang đưa đôi mắt dò xét chàng. Gương mặt người đàn bà trở từ trạng thái nghi ngờ biến dần sang bình thường:

- Anh Dương bảo ông đến đây ư?

- Vâng.

- Thế ông muốn biết điều gì?

Phục sung sướng bước vào phòng khách:

- Tôi muốn biết sự thật của thảm kịch kia. và tôi biết cô là người biết rõ nhất, cô có thể kể lại cho tôi nghe được không?

Điều Phục nói hình như ngoài sự tưởng tượng của Nhã Thường, nàng đứng lặng người một lúc, xong trả lời:

- Vâng.

- Sao cô? Phục khuyến khích.

Nhã Thường lại nhìn Phục dò xét:

- Ông là người của sở cảnh sát ư?

- Cô yên tâm. Tôi là bạn của gia đình ông Châu, tôi nghe kể lại nhưng câu chuyện còn có vài điểm không rõ ràng, và tôi muốn gặp cô để hiểu cho rành mạch thôi.

- Ông muốn biết sự thật của câu chuyện à? Nhã Thường nhấn mạnh hai tiếng sự thật.

- Vâng,

- Vậy thì, chính cô ấy đã giết anh Phi.

- Cô nói sao? Phục kinh ngạc.

Nhã Thường yên lặng nàng thần thờ nói nhỏ:

- Tôi biết, Hồng nhất định giết anh Phi, cô ấy đã xô Phi rơi xuống vực. Đó là một trong những cách giết người đơn giản nhất.

- Nhưng Hồng rất yếu đuối cơ mà, thế thì làm thế nào lại nhẫn tâm giết người mình yêu được chứ?

- Vì cô ấy giận Phi.

- Sao cô biết.

Nhã Thường cắn môi, mắt vừa lộ vẻ đau khổ vừa giận dữ:

- Vì Phi là quỷ chớ không phải là người. Con gái ông Châu can đảm lắm, tôi rất phục chị ấy vì chị ấy dám làm một chuyện phải làm... Nếu Hồng không giết Phi, có lẽ tôi cũng giết chết chàng sở khanh đó.

Phục ngạc nhiên:

- Thế là thế nào? Cô là bạn gái của Dương, cô đâu có liên hệ gì mà sao cô hận thù Phi?

Nhã Thường cười buồn:

- Dương à? Tôi cho ông biết rõ, với Dương thì lúc nào trong tim anh ấy chỉ có một hình bóng duy nhất đó là Hà thôi.

- Tôi không hiểu gì hết? Phục lắc đầu.

- Phi nói với Hồng tôi là bạn gái của Dương. Đó chỉ là một sự láo khoét, vậy mà Hồng cũng tin. Nhưng cả hai chúng tôi ai lại không tin

Phi? Đôi mắt Nhã Thường xa vời, hàng lông mi dày phủ lấp đôi tròng đen nháy. Hơi thở dập dồn trong lồng ngực. Không một tiếng động, một thứ yên lặng nặng nề đè nặng trên vai. Hình như còn tiếng dội xa vời từ thung lũng - Chúng tôi ai lại chẳng tin Phi? Chàng có một ma lực lôi cuốn, không chế ý thức và tư tưởng chúng tôi, chàng muốn chúng tôi sống, thì chúng tôi sẽ sống, muốn chúng tôi chết, chúng tôi vẫn vui vẻ nghe theo. Có một lần, biết chắc Phi nói dối, nhưng tôi vẫn cứ tự dối lòng mình mà vâng lời chàng!

Nhã Thường thở dài, tay ôm mặt sụt sùi khóc. Một lúc sau nàng ngẩng lên với đôi mắt đầy lệ nhìn Phục:

- Bao nhiêu đó đủ chưa hở ông Phục? Ông nhìn thấy tôi, một người con gái bi. Phi đùa cợt chán chê rồi bỏ rơi, một người con gái sống trong hoàn cảnh sợ hãi và chua xót, yêu Phi nhưng... Đôi mắt Nhã Thường nhìn ra ngoài khung cửa - Nhưng bây giờ Phi đã đi rồi! Không ai có thể đoạt chàng được nữa.

Phục thẳng thốt nhìn Nhã Thường, chàng không nói thành lời trước vẻ trầm lặng như đang sống trong một thế giới khác của người thiếu phụ. Bỗng nhiên có tiếng trẻ con khóc, Nhã Thường choàng tỉnh, nàng chạy ngay đến bồng con lên xiết mạnh vào người, âu ơ đưa con trở về thế giới bình yên. Khuôn mặt nàng hồng hào dịu hiền trở lại:

- Xin lỗi ông, đôi lúc tôi có cảm giác như mình mất trí... Vì ít có người nhắc lại chuyện Phi với tôi.

- Vâng tôi hiểu. Phục gật đầu.

Đứa bé đã nín khóc, Nhã Thường vẫn còn vỗ về:

- Có thật là anh Dương bảo ông đến đây không?

- Vâng.

Nhã Thường đăm đăm nhìn Phục, đây là lần đầu từ khi bước đến đây Phục mới thấy cô ta nhìn mình lâu như thế.

- Vậy chắc chắn anh không phải là người của sở cảnh sát rồi. Vụ án này đã xếp lại từ lâu. Chiếc lan can rất yếu, ai sơ ý một tí là có thể rơi ngay xuống vực.

Không hiểu sao Nhã Thường Lại nói như có vẻ bênh vực cho Hồng, Phục lập lại:

- Tôi không phải là người của cảnh sát cuộc. Tôi là một nhà văn có bút hiệu là Kiều Phong, tôi đến mượn nông trại với mục đích là tìm một nơi yên tĩnh để viết vách.

Phục vừa nói vừa nhìn Nhã Thường, người đàn bà trẻ có dáng dấp của con người lý tưởng, có học thức.

Nhã Thường xúc động:

- Anh chính là nhà văn Kiều Phong, tác giả của quyển Hai Hạt Cát đây sao?

Lại là chuyện Hai Hạt Cát! Đây là lần đầu tiên Phục mới biết quyển tiểu thuyết của mình có nhiều độc giả đến thế. Phục chưa kịp trả lời thì Nhã Thường tiếp:

- Anh viết chuyện của Hai Hạt Cát, nhưng anh có biết trên đời này không hẳn chỉ có bấy nhiêu thôi đâu, mà phải nói là có rất nhiều, rất nhiều... Nhã Thường thở dài - Thế thì anh muốn biết chuyện này, có phải cũng chỉ để viết thành chuyện chăng?

Phục nhìn người thiếu phụ, trẻ, chàng cao giọng:

- Không hẳn chỉ có thế, mà con đề cứu...

Nhã Thường cướp lời:

- Cứu Hồng à.

- Vâng tôi muốn nàng hồi phục ký ức.

- Như thế khổ lắm sao? Với tôi, tôi chỉ mong được như Hồng. Quên được một chuyện, có lẽ tôi sẽ quý xuống tạ Ông Trời. Hồng đã may mắn quên được chuyện xưa thì khôi phục lại trí nhớ cho chị ấy làm gì. Ông Phục, nếu ông muốn cứu chị ấy, thì ông hãy quên đi, hãy để cho chị ấy quên đi. Nhớ lại dĩ vãng chỉ làm cho mình đau khổ thôi, đừng làm thế.

- Nhưng sống mà mãi băn khoăn với điều quên lãng cũng không sung sướng gì. Nếu ta coi đó như là ung nhọt, thì sao ta không giải phẫu để trừ ung nhọt thôi, để cho người lành bệnh. Tuy biết rằng đây là một đau thương, nhưng vẫn con cơ cứu chữa thì chúng ta đừng nên che đậy, để cho sự đau nhức kéo dài, càng kéo dài chỉ càng làm cho vết thương càng lớn mà thôi.

- Anh có biết tham vọng của Phi không? Phi muốn chinh phục cả thế giới, nhưng lại không chịu đi theo con đường chính. Chàng đã bảo tôi. Thường này, anh muốn bước vào thế giới thượng lưu, anh muốn làm chủ hãng thực phẩm kia, em xem! Thế là sau thời gian thi hành quân dịch, Phi đã nhảy vào gia đình ông Châu. Tìm được việc làm, Phi tìm cách để chinh phục Hồng. Và tôi, tôi đã ra sao? Tôi trở thành người tình trong bóng tối. Nhưng Phi vẫn thường ôm tôi vào lòng ve vuốt là người chàng yêu thật tình chính là tôi, còn Hồng chẳng qua chỉ là cái nấc cho chàng tiến thân mà thôi. Phi thề thốt, bảo rằng khi nào có tiền và địa vị chàng sẽ cưới tôi làm vợ. Chàng nói thật cảm động. Và tôi?? tôi rất tin tưởng, hoàn toàn tin tưởng, tin tưởng rằng chàng làm thế chẳng qua vì tôi, chỉ vì muốn tạo cho đời tôi một cuộc sống sung túc và sang trọng. Nhưng tôi cũng khuyên chàng đừng nên đùa với lửa, đừng nên phụ bạc người ta, tôi sẵn sàng chi sẽ cuộc đời nghèo với chàng. Nhưng Phi bảo, đừng ngu như vậy Thường ạ, em đẹp như vậy, phải mặc áo lụa, ăn của quý mới xứng đáng. Anh yêu em, anh không muốn em phải khổ, hãy để anh cố

gắng, để anh có cơ hội mang lại một đời sống huy hoàng cho em. Anh yêu em, mong em đừng khinh bỉ thủ đoạn của anh. Thường ạ! Em phải hiểu rằng, cõi đời này chẳng qua chỉ là một trò bịp lớn, trong đó mỗi người phải là những tay gian lận mới sống được.

Và tôi chỉ biết trả lời thôi được, em tin anh, em sẵn sàng đau khổ, lo lắng chờ đợi anh.

Ông Phục, ông phải biết là tôi đau khổ biết chừng nào, tôi đứng ở nhà chờ đợi để lượm lặt một chút tình yêu thừa thãi của Hồng với Phi. Có khi, Hồng đến tìm Phi, tôi còn phải trốn tránh, giả vờ đóng vai trò là người yêu của Dương. Cứ như thế, kéo dài hai ba năm, và chỉ có Dương là người thông cảm nỗi khổ tâm của tôi mà thôi. Nhiều khi bực tức gây sự với Phi, trách cứ hành động vô lương tâm đó, nhưng có ai là người đủ uy thế kiềm chế được Phi? Và sau đấy một năm, bi kịch trên đã xảy ra như ông biết.

Nhã Thường ngưng lại, nước mắt đã long lanh. Nàng nhìn con buồn bã, Phục đốt điếu thuốc, lặng lẽ nhả khói, chàng kính trọng nét u sầu của người thiếu phụ. Hãy để cho nàng hồi tưởng, tiếc nuối thời xa xưa.

- Trước đó một năm, tính tình Phi thay đổi lớn. Có lẽ ông Châu đã nhìn ra bộ mặt thật của chàng nên không để cho chàng tác quái trong hăng nữa. Mấy tháng liền sau đó, Phi đổi tánh thấy rõ, chàng buồn giận bất chợt. Tôi van xin, mong chàng hãy bỏ tất cả tham vọng. Tôi sẵn sàng sống đời cam khổ, phiêu bạt, sẵn sàng vì chàng tìm kế sinh nhai. Nhưng Phi không chịu, chàng không dễ dàng bỏ rơi tham vọng. Chàng cứ mãi trốn lánh đến lúc tin Phi đã dẫn Hồng trốn đi thì tôi không còn biết gì nữa. Chắc anh cũng hiểu hoàn cảnh của tôi lúc ấy ra sao chứ? Nhã Thường nhìn Phục Phục gật đầu. - Khi anh Phi đưa Hồng đi trốn, tôi cũng cố tìm nhưng biết phương nào mà kiếm với tìm khi bóng chàng đã biệt tăm. Cho đến mười hôm sau, Phi trở về, chàng bảo chàng phải cưới Hồng, vì chỉ có Hồng mới làm chàng thực hiện được tham vọng, chàng mới có thể đoạt được tài sản của nhà họ Lương. Tôi quỳ xuống khóc hết nước mắt

để van xin, nhưng Phi đã xô tôi ra bảo - Đợi khi nào anh đoạt được tài sản nhà họ Lương xong, anh sẽ ly dị với Hồng và trở về với em. Như thế còn gì hơn nữa? Ngoài ra khi anh đã cưới Hồng, em vẫn có thể là người tình của anh, giống như bây giờ vậy có sao đâu? Anh sẽ sắp xếp đâu ra đấy sòng phẳng, em cần chi tiếng vợ vô nghĩa kia?

Cho đến lúc đó, tôi mới nhận ra mình là kẻ thua cuộc, tôi đã bỏ học hành trốn nhà bị cha mẹ anh em từ bỏ chỉ vì chạy theo chàng, và bây giờ bị chàng bỏ rơi luôn. Đêm cuối cùng của Phi tôi nghe lóm được là Phi và Hồng hẹn nhau để đưa nhau đi trốn, và lần này họ sẽ chinh thức thành hôn. Tôi vội tìm cách để ngăn cản. Tôi đứng núp ngoài cổng Vườn Sa Mù từ sáng đến tối, quả nhiên tôi thấy Hồng bước ra, tôi vội kéo Hồng bước vào thung lũng và kể hết mọi chuyện giữa Phi và tôi cho nàng nghe, và mong rằng nàng đừng bỏ theo Phi, đừng bước vào vết chân của tôi mà đi. Lúc đó, thái độ của Hồng thật dễ sợ, nàng nghiêng rằng nói với tôi là Phi là quỷ chó chẳng là người, nàng phải giết hắn mới được, giết để trừ họa cho bao nhiêu người con gái khác. Hồng cảm ơn những điều tôi vừa nói và bỏ đi về nông trại. Tôi trở về nhà và sáng hôm sau nghe tin Phi chết dưới vực sâu.

Nhã Thường ngừng kể, thái độ người thiếu phụ trở lại bình thản, mặc dù lệ vẫn còn đọng mi:

- Đó là cả cuộc tình của đời tôi, cũng là tất cả những điều biết về bi kịch. Sau khi hay tin Phi, chết, tôi đau khổ không thiết sống, đôi lần định tự tử nhưng không đủ can đảm. Nhưng rồi sau đó tôi chợt tỉnh ngộ, dầu Phi có sống đi nữa, chàng cũng sẽ không bao giờ là của tôi và biết đâu chính tay tôi lại phải giết chàng? Sự ra đi của Phi phải chăng là sự may mắn? Tôi đã không chết, cố gắng sống với một trái tim lạnh ửng vì tôi còn lý do... lý do phải sống. Nhã Thường cúi xuống nhìn đứa con trong lòng thấp giọng: - Đó là đứa bé này, nó là kỷ vật cuối cùng của Phi để lại cho tôi, sau khi chàng mất đi sáu tháng. Đứng dậy, bỗng con đến sát Phục - Ông Phục, ông nhìn xem, nó cũng đẹp lắm chứ? Mặt mũi giống cha như đúc, nhưng mong

rằng nó sẽ không giống tính cha nó, nó sẽ có một trái tim lương thiện với một tâm hồn tinh khiết.

Phục ôm đứa bé trong lòng, bất giác nhìn khuôn mặt ngủ say một cách bình yên, thơ ngây vô tội, rồi lại nhìn Nhã Thường, nét mặt đầy thù hận, đau khổ của người thiếu phụ đã biến mất, nhường chỗ cho sự kiêu hãnh, hiền từ của người mẹ. Phục trao trả đứa bé, nhìn Nhã Thường chậm rãi đưa con vào võng, nhẹ nhàng đắp chăn cho con. Chàng cảm động thật sự. Nhã Thường đứng thẳng người lên, đưa mắt hiền hòa nhìn Phục:

- Ông Phục, ông đã thỏa mãn với những điều ông cần biết rồi chứ?

Phục suy nghĩ một lúc:

- Còn một điều, tại sao Hồng đã bỏ nhà ra đi rồi mười mấy hôm sau lại trở về, sao lại trở về? Thế trở về rồi sao lại còn đến hẹn hò với Phi nữa chứ?

- Điều đó tôi không rõ lắm, tôi nghĩ có lẽ Hồng đã nhìn rõ được lòng dạ Phi nên trốn trở về. Nhưng Phi là một tên cáo già, hẳn đã nhất quyết chiếm lấy cho kỳ được Hồng, hẹn gặp mặt lần cuối và tin tưởng rằng lần này mình sẽ thành công trong việc thuyết phục Hồng. Nhưng Phi không ngờ trước đây tôi đã kể hết cho Hồng nghe âm mưu của chàng, khiến cho cuộc hẹn hò biến thành bi kịch.

Sự phân tích của Nhã Thường không phải là hoàn toàn vô lý, trái lại nữa là khác. Người thiếu phụ có học và thông minh này đã mang đến cho Phục nhiều tài liệu cần thiết, đến đây cáo từ là vừa, nhưng Phục nói:

- Còn một câu hỏi mà tôi biết cô biết rất rõ, đó là chắc chắn Hồng đã xô Phi xuống vực chớ chẳng phải là một tai nạn rủi ro?

- Bởi vì giả thuyết về một tai nạn rủi ro không vững lắm, anh phải biết rằng cái lan can mục với hố thẳm nguy hiểm thì ở đây ai cũng

biết, nói chi là Hồng với Phi nhưng thường hẹn hò nhau ở đó, thì đại mà không cẩn thận chứ? Vả lại, dù sao ta cũng không thể trách Hồng được, nếu tôi ở địa vị nàng tôi vẫn làm thế. Với Hồng, tôi giận, tôi ghen nhưng tôi phục nàng. Tôi biết Dương cũng nghĩ như tôi vì thế khi cảnh sát đến điều tra, anh ấy không tiết lộ điều gì cả. Nói chi là sau vụ án xảy ra, nhà họ Lương lại tỏ ra rất biết điều, giúp tiền cho mẹ Dương vào nằm bệnh viện, chôn cất Phi tử tế, lại cho tiền Dương, nhưng Dương đã không nhận, anh ấy nói với tôi rằng cái chết của Phi là một gương sáng, vì vậy dầu cho phải khổ sở như thế nào Dương cũng cố gắng tự lực cánh sinh chứ chẳng thêm nhờ vả ai. Và cái chết của anh Phi một phần cũng do chính anh ấy tạo nên không thể đổ tội cho ai hết. Tuy nói vậy nhưng tôi biết Dương đau khổ lắm vì dầu sao cũng có ruột thịt thâm tình chứ.

Phục chăm chú nhìn Nhã Thường, chàng ngạc nhiên trước dáng dấp thành thật cảm thông của người thiếu phụ. Có lẽ cô nàng đã quên sự đau khổ của mình và hiểu biết niềm đau của kẻ khác. Thật là một người đàn bà đẹp. Phi là người đàn ông thế nào? Đã có được Nhã Thường có được Hồng toàn là những người con gái lý tưởng thế mà không biết giữ còn đòi hỏi gì nữa chứ? Bước về phía thang lầu Phục nói:

- Cám ơn cô đã cho tôi biết được nhiều chuyện, cũng xin lỗi đã làm phiền cô nhiều quá, cô đã đem chuyện này kể cho ai nghe chưa? Chẳng hạn ông Châu hay cô Hà?

- Chưa, chỉ có Dương biết mà thôi, vì tôi không muốn cho người ngoài biết chuyện

- Tôi hiểu.

Phục gật gù, đưa mắt nhìn Nhã Thường, gương mặt thanh tú đẹp đẽ kia thật dễ thương... vậy mà phải sống xa gia đình, tảo tần nuôi con thật đáng khen, Phục chợt buột miệng:

- Cô Thường, cô còn con nhỏ dại, cô nên giữ gìn sức khỏe, đừng

buồn nữa, rồi sẽ có một ngày cô sẽ tìm được đối tượng mới, tìm được tình yêu và hạnh phúc. Xin cô đừng bao giờ chôn vùi cuộc đời tươi vui của mình.

Trên gương mặt trắng chột đỏ hồng. Đôi mắt Nhã Thường sáng long lanh, nàng then thùng:

- Cảm ơn anh, khi nào rảnh rồi mời anh ghé chơi.

Phục nhìn phớt gian phòng:

- Vâng, nhà này mượn à? Rồi ai lo lắng việc ăn mặc của mẹ con cô?

- Dạ anh Dương, anh ấy tuy lương không cao nhưng cũng gắng giúp đỡ mẹ con tôi. Ngoài ra khi rảnh rỗi tôi cũng xuống phụ chủ nhà may áo kiếm thêm ít tiền.

Phục gật đầu, bước xuống cầu thang, chàng ngỏ lời tạm biệt. Đến cuối cầu thang lại quay đầu nhìn lên, dáng dấp Nhã Thường cô độc, can đảm nhưng buồn bã. Phục cảm động, chàng vội vàng lách mình ra khỏi nhà, bước đi dưới ánh nắng chói chan.

Chương 15

Buổi chiều Phục ngồi trong thư phòng nhìn những tia nắng vàng vổ trên cành lá ngoài sân... Hồng sắp đến. Lòng Phục ngổn ngang trăm mối. Suốt một buổi sáng chạy đôn chạy đáo thu thập tài liệu, để đi đến kết luận: Phi là một tên lưu manh và trong cơn giận Hồng đã xô Phi xuống vực, rồi sau đó vì quá xúc động Hồng đã mất trí. Nhưng nếu dùng trực giác và tình cảm nhận định, thì chàng lại nghĩ trái ngược lại. Chàng không tin rằng Hồng có đủ can đảm làm một việc như thế. Một người hiền lành yếu đuối như vậy dù dưới bất cứ trường hợp nào cũng không thể nào hành động như vậy. Do đó, Phục không hiểu khi gặp Hồng, chàng phải ăn nói làm sao!

Càng nghĩ tới, Phục không khỏi xúc động, buồn bực. Kể từ lần đầu gặp Hồng, Phục đã so sánh Hồng như một con thỏ trắng trong sạch, thơ ngây. Bây giờ dù nghĩ rằng nàng đã giết người nhưng cái nhìn kia vẫn không thay đổi. Không phải là chuyện giết người, chỉ là một tai nạn! Phục nhủ thầm, chàng tin như thế. Vì biết đâu người khác đã không hiểu Hồng bằng chàng. Một cô con gái suốt ngày sống trong ảo tưởng, thơ văn, thích trốn trong căn gác hẹp và luôn mơ mộng về con sông sao vô tận thì không thể làm một tội ác như thế. Phục lắc đầu, chàng kết luận. Đây quả thật chỉ là một tai nạn.

Sau khi tìm ra giải đáp Phục thấy nhẹ nhõm như đã trút đi được gánh nặng. Tiếng đá cầu lẫn tiếng hát của bé Nhụy ngoài sân vọng vào.

Một hai ba bốn ba hai một

Ba cô bé đá ba trái cầu

Ba trái cầu cùng vút lên cao

Đá nữa đi, đá đi, đá nữa

Cho đến khi cầu mắt mới thôi

Hai trái cầu mắc trên mái ngói

Một trái cầu rơi xuống bùn hôi

Phục nín cười không được, chàng không hiểu bài này ai dạy cho bé Nhụy, phải chăng cũng có bé Tâm Hà? Chàng đứng dậy, bước ra sân. Bé Nhụy đang tập đá cầu, bà cô ngồi trên ghế dựa mỉm cười nhìn cô bé.

Trên sườn núi thấp thoáng bóng người. Phục nhìn kỹ chiếc áo lạnh trắng, quần trắng với chiếc áo khoác đen hằng ngày. Mắt Phục chợt sáng, chàng ngẩng nhìn hình dáng người thiếu nữ trong nắng vàng với mái tóc tung bay trong gió lộng như một cánh sao sa xuống trần. Thiếu nữ bước đến gần, bé Nhụy reo to:

- Chị Hồng ơi, em biết hát bản nhạc chị dạy cho em rồi.

Nàng dạy à? Lúc nào mà ta chẳng hay? Tâm Hồng đã đứng trước mặt, má ửng hồng, trán lấm tấm mồ hôi. Thời tiết này, chỉ cần nắng vài hôm là nóng hắc lên. Nhất là buổi chiều, mặt trời như hỏa lò thiêu đốt vạn vật. Hồng gật đầu chào Phục và bà cô, xong cuối xuống ôm bé Nhụy vào vòng:

- Coi bé Nhụy này chỉ đâu có mấy hôm mà gầy đi, nhưng cô bé còn đẹp lắm, nhất là đôi mắt to - Quay sang nhìn Phục cô tiếp

- Tôi biết một toa thuốc trị suyễn rất hay, anh thử dùng hoa quỳ mới nở chưng với đường phèn cho nó uống xem sao, ngọt dễ uống lắm.

- Quỳ rất đẹp, rất tiếc chỉ nở có một lần.

- Tất cả những gì đẹp, chỉ xảy ra có một lần thôi.

Phục khẽ liếc Hồng, chưa kịp nói gì, thì bé Nhựt đã kéo áo Hồng, đòi dạy hát. Hồng nắm tay cô bé, dắt đến ngồi trên hòn đá to, bắt đầu hát một bài đồng dao, tiếng hát thanh tao cảm động:

Ngoài song cửa ngay bên bờ giếng ấy

Dưới gốc bồ đề cành lá xanh tươi

Tôi thường nằm nhìn những áng mây trôi

Và buông thả cho lòng mình nhưng nhớ...

Phục tựa cửa nhìn họ, hai mái đầu xanh kề nhau. Chàng xúc động trước bức tranh tuyệt mỹ này. Ánh nắng trong như tiếng hát thủy tinh. Nhưng không biết sao Phục thấy buồn - Đây là bức tranh gia đình tuyệt đẹp, phải chi người đàn bà không là Hồng mà là Mỹ Như thì đẹp biết mấy! Tim Phục nhói đau, chàng xoay người đi bước vội vào nhà.

Ngồi trên ghế, uống hớp trà, chàng rơi vào cơn suy tư. Bên ngoài tiếng ca vẫn vọng lại u hoài. Đầu óc Phục rối tuếch, chàng mơ hồ nhận thấy con người là một sinh vật phức tạp, và chỉ có sinh vật đó tạo ra rắc rối mà thôi.

Chàng ngồi như thế không biết bao lâu, cho đến khi tiếng hát bên ngoài đã ngưng bật. Có tiếng cửa mở và Tâm Hồng bước vào:

- Ủa, sao anh lại trốn trong này?

- Bé Nhựt đâu rồi?

- Bà cô đã đưa bé xuống phố mua chỉ len.

Phục yên lặng, Hồng bước về phía bàn viết kê gần sát Phục hỏi gấp:

- Sao? Anh đã tìm được gì chưa hở anh?

Nhìn gương mặt lo lắng, đợi chờ của Hồng, Phục nghẹn lời, chàng không biết nên trả lời thế nào, vì trong thế giới đánh mất của Hồng không có ngọc quý, không có hoa tươi mà chỉ có những cơn sóng dữ, những bóng ma chập chờn. Làm sao Phục có đủ can đảm nói một sự thật đau khổ cho gương mặt tươi sáng trẻ trung thế này nghe chứ?

Sự yên lặng của Phục khiến Hồng lo lắng, nụ cười trên môi đã mất, nét mặt nàng trở lại vẻ thần thờ:

- Sao anh? Anh đã tìm thấy điều gì? Cho tôi biết, tôi biết, nói ra sao đi!

Phục đẩy chiếc ghế đến trước mặt Hồng, chàng nói như ra lệnh:

- Ngồi xuống đi!

Con người thơ ngây thế này, có thể chịu đựng được những điều ta sắp thổ lộ không?

- Anh đã biết rõ tất cả rồi chứ?

- Không hẳn thế, tôi chỉ biết có một phần,

- Thế thì đừng do dự nữa, anh làm ơn đem phần kia nói cho tôi biết đi.

- Hồng, có thật cô muốn biết lắm không?

- Tôi muốn biết lắm, anh làm ơn giúp tôi, anh đã hứa rồi, anh không thể từ chối được, tôi van anh.

- Hồng biết không, chuyện đó chẳng đẹp để gì đâu.

Mặt Hồng xanh ngắt, nàng run giọng:

- Dầu cho tàn nhẫn thế nào, tôi cũng muốn biết.

Phục yên lặng một khắc, xong quyết định. Nét mặt thành khẩn của Hồng làm cho chàng mềm lòng. Đứng lên Phục bảo:

- Thôi được cô hãy theo tôi!

Hồng ngơ ngợ bước theo Phục ra khỏi phòng sách, leo lên thang gác, Phục mong mỗi đến đây Hồng sẽ hỏi tường được dĩ vãng mà không cần chàng nhắc nhở. Phục đã quét dọn sơ, nhưng vị trí đồ vật chàng vẫn để yên. Hồng có vẻ xúc động ghê ghớm. Ngơ ngác nhìn xung quanh rồi nhìn Phục:

- Tại sao anh đưa tôi đến đây? Ở dưới phòng kia chẳng tốt hơn sao?

- Hồng cô hãy nhìn kỹ, nhớ kỹ xem có một ấn tượng nào về căn gác này hay không

Hồng đưa mắt quan sát, Phục hồi hợp theo dõi. Bàn giấy, ghế xoay tròn, Hồng kêu lên tiếng nhỏ và chạy đến ngồi vào lòng ghế sung sướng:

- Đây là ghế ngồi của tôi.

Ngẩng đầu lên nhìn khung kính trên trần nhà, Hồng lặng người đi. Đến bây giờ Phục mới để đến vị trí của khung kính. Những tia nắng chiếu rọi xuống ngay chỗ Hồng ngồi, cô bé nhắm chặt mắt lại tắm trong nắng chiều.

- Mỗi tối ngồi nơi này, tôi có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao trên cao,

những ánh sao lấp lánh như mắt thiên thần đang đùa giỡn trong giòng sông sao. Trong đó mỗi cánh sao là một giấc mộng, hãy vớt từng cánh một, để cho nó chiếu sáng đời tôi.

Hồng nói như mơ, trên mặt cô bé dâng lên những giấc mộng êm đềm. Phục đứng bất động nghe ngóng. Một lúc Hồng tỉnh mộng:

- Tôi như bà điên phải không anh?

- Không phải thế. Phục đáp - Chuyện xảy ra bao lâu rồi?

Hồng ngạc nhiên, rồi chợt hiểu:

- Chuyện gì? Lúc nào à? Ờ... Ờ lúc nhỏ. Chiếc ghế này đặt trong phòng làm việc của cha tôi. Cho mãi đến lúc rời khỏi nông trại, chúng tôi mới mang nó lên đây, và tôi thường đến nông trại này, lên gác này ngồi ngắm sao.

- Buổi tối một mình cô lên đây ngắm sao ư? Thế cô không sợ à?

Hồng chau mày, nàng cố nhớ:

- À... à... Tôi cũng không biết, tôi nhớ hình như có Hà cùng đi với tôi... Ờ chiếc bàn này. Hồng nhòm người lên, nàng bước ra sau bàn, ngồi xuống ghế. Những hình quả tim đập mắt nàng, nàng cúi xuống đưa tay sờ, đọc từng nét chữ trên ấy, mặt Hồng xanh mét. Và nàng nhìn Phục hoảng hốt:

- Đây là tuồng chữ của tôi mà... tại sao... tại sao... tôi không nhớ gì cả... Tôi viết, tôi khắc đây ư?

Phục chăm chú theo dõi:

- Điều đó cô tự trả lời, có phải của cô không?

Hồng nhìn kỹ quả tim, mắt mở to, hồi hộp nỗi sợ hãi ẩn hiện, hình

như ý thức đang bắt đầu ngoi lên khỏi lòng giếng vô thức. Nàng mò mẫm, mò mẫm... Nàng như chợt nhớ ra điều gì, kéo mạnh học tử ra, những cuộn giấy thảo, giấy vụn ngổn ngang. Mở từng cái ra đọc, sau rốt Hồng tìm thấy mảnh giấy đầy tên. Lư Vân Phi, Giang Lệ, Ngụy Như Trâm, Tiêu Nhã Thường.

- Trời ơi! Những tên thế này, chỉ có Lệ là tôi nhớ, nó là bạn của con Hà thường đến Vườn Sa Mù chơi, và mới đi Mỹ gần đây... Còn Phi, Dương... ai vậy?

Hồng cố gắng moi móc trí nhớ, đắm đắm nhìn vào trang giấy, lần... lần... lần... Hình như có một cái gì quay cuồng trong óc. Bỗng nhiên Hồng xanh mặt, thở hổn hển như muốn ngất đi, Phục vội nói như ra lệnh:

- Đừng ngất nhé! Cô hãy cho tôi biết cô đã thấy gì trong đầu cô?

- Thế... thế người đàn ông ấy là Lư Vân Phi đấy ư? Hồng hoảng hốt.

- Hãy nhìn vào học tử mà xem.

Hồng kéo vội ngăn tử. Bên trong là một đồng tiểu thuyết Notre Dame de Paris, Tiếng Chuông chiến địa, bảy tầng trời, chị em Nhà Gali... Mắt Hồng xoay qua chiếc ghế quay:

- Vâng, tôi thường ngồi trên chiếc ghế này, xem tiểu thuyết, vừa xem vừa đợi... đợi chàng, đợi cho đến khi trời tối hẳn, tôi... Hồng nhìn qua khung kính - Tôi... đã ngồi đêm sao trên trời và mơ mộng

- Nhưng người đó là ai chứ?

- Anh Phi.

- Tiếp tục!

Hồng có vẻ kinh hoàng. Có phải chẳng cái tên kia đã làm nàng lo

sợ? Hồng nhìn Phục, nàng lùi dần, run rẩy:

- Không, không... tôi không còn biết gì nữa. Tôi sợ... tôi không muốn nghĩ gì hết.

- Cô sợ cái gì?

- Tôi không biết!

Giọng nói của Phục thật trầm nhưng sắc:

- Thử nghĩ kỹ xem, nếu cô muốn biết sự thật thì đừng trốn tránh, đừng sợ, hãy nghĩ tiếp đi. Gã đàn ông tên Phi, rồi sao nữa hử Hồng?

Hồng trốn cái nhìn của Phục:

- Không, tôi không muốn nghĩ

Phục lấy trong túi ra quyển nhật ký, chàng để lên bàn trước mặt Hồng:

- Vậy thì để tôi giúp cô.

Hồng trừng mắt nhìn ra quyển sách, chiếc bóng hồng ngoài bìa làm nàng lấp bấp:

- Quyển này của tôi mà, làm sao ông có được?

- Trong ngăn tủ này, bây giờ cô mở ra xem nào?

Hồng e ngại đưa tay lật nhẹ, như sợ tiếng động có thể phá tan nát cả căn gác. Từng hàng chữ, từng nét bút lần lượt trôi qua mắt. Mặt Hồng càng lúc càng xanh. Cánh cửa rỉ sắt đã bắt đầu lay động... Hồng xem hết quyển sách. Mắt mờ lệ, chiếc miệng nhỏ run rẩy như muốn nói một điều gì, một lúc Phục nghe Hồng nói như mơ:

- Hạt cát lẫn mình trên đá, mài mòn dần cơ thể, nhưng rồi cơn sóng ào tới, lôi cuốn những bụi cát ra khơi, bụi cát bị bắn tung ra khắp nơi và không thể kết hợp nhau được.

Đọc lâu một đoạn trong quyển Hai Hạt Cát xong. Hồng khóc không thành tiếng, úp mặt xuống bàn năng không muốn nói gì thêm, vì muốn nói cũng không ra lời. Phục bước tới đặt tay lên vai Hồng:

- Nay Hồng, Hồng hãy nhìn tôi này!

Hồng vẫn gục đầu sụi sụt khóc. Càng khóc lớn, nàng cảm thấy yếu đuối muốn ngất đi. Phục hoảng hốt ôm Hồng vào lòng, tự trách mình đã khổ cô bé, chàng gọi:

- Hồng, xin lỗi Hồng, tại tôi cả, đúng ra tôi không nên cho Hồng thấy quyển nhật ký này, đừng để Hồng hoài tưởng dĩ vãng. Tôi ngu quá, ngu thật ngu. Hồng này, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, Hồng.

Nâng cầm Hồng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt khép kín run rẩy, những giọt nước mắt vẫn không ngớt tuôn trào. Phục vỗ về.

- Đừng khóc Hồng, dù sao chuyện cũng đã qua rồi, có gì đâu mà buồn mà sợ.

Hồng vẫn khóc. Về yếu đuối của người con gái như cọng lá on trong gió lạnh. Phục không kềm chế được lòng, chàng cúi xuống kề sát môi Hồng. Tiếng khóc không còn nữa.

Không ai biết thời gian lặng lẽ trôi qua, cho mãi đến khi môi Phục rời Hồng, thì lạ lùng thay bao nhiêu vết tích đau khổ đã biến mất. Mắt Hồng nhìn Phục sáng ngời long lanh đầy niềm tin. Bên ngoài ánh nắng chiếu rơi lại xuyên qua khung kính chiếu ngời khuôn mặt rạng rỡ của Hồng.

- Hồng này, Phục nói - chàng cố chặn sự xúc động. Hành động quá

khích ban nầy khiến chàng hồi hận - Có sao không hở Hồng?

Hồng yên lặng đưa mắt hiếu kỳ nhìn Phục. Rồi Hồng đưa tay xoa nhẹ môi chàng:

- Anh đã hôn tôi!

Và nàng tựa người vào Phục. Cô bé thở dài, chậm rãi khép nhẹ hàng mi:

- Tôi mệt quá, tôi muốn ngủ một giấc thật bình yên.

- Bây giờ em có thể ngủ được rồi.

Phục bế Hồng trong tay, bước xuống lầu, để cô bé nằm trên ghế dài và lấy chăn đắp nhẹ lên người Hồng.

Cô bé đã ngủ, ngủ thật say.

Hai giờ sau, Hồng thức giấc. Mở đôi mắt ngái ngủ nhìn ngọn đèn bàn. Bên ngoài sáng bóng tối đã làm chủ vạn vật. Gần đấy Phục đang ngồi đọc sách. Vừa thấy Hồng thức giấc, Phục đứng lên bước lại gần mỉm cười:

- Hồng ngủ say như chết, sao bây giờ có khỏe không?

Hồng hơi bàng hoàng, nàng không hiểu tại sao mình lại ngủ yên trong ngôi nhà này, nhưng những hình ảnh ban chiều lại hiện nhanh ra trong óc và Hồng chợt hiểu. Đưa mắt nhìn Phục, tim đập mạnh, ánh mắt nồng nhiệt của chàng, chàng đã hôn ta, có thật như vậy không? Bất giác đưa tay xoa nhẹ môi, nàng vẫn có cảm giác như chính nụ hôn vẫn còn. Nàng đỏ mặt thẹn thùng như thiếu nữ mới biết yêu. Phục hỏi Hồng, giọng thật ấm, thật lo lắng:

- Sao đói chưa? Để anh bảo cô Liên nấu mì nhé.

Hồng chợt giữ Phục lại, nàng thều thào:

- Đừng anh, đừng để em một mình nơi đây.

- Nhưng anh sẽ trở lại ngay mà.

- Đợi tí đi, em chưa thấy đói.

- Thôi được! Phục kéo ghế đến ngồi cạnh vuốt ve bàn tay Hồng - Hồng nằm thêm tí cho khỏe nhé, coi Hồng chưa khỏe lắm.

Hồng ngoan ngoãn nằm yên. Bao nhiêu tư tưởng phiêu diêu trong óc. Hồng lo ngại:

- Tôi đến đây lâu quá, người nhà không ai đến tìm sao?

- Trước giờ cơm bà vú có đến, nhưng bé Nhụy bảo Hồng đùa với nó mệt quá nên ngủ rồi. Tôi cũng nhắn với bà vú là về nói cho ông bà Châu yên tâm, tối nay tôi đưa Hồng về, Hồng cứ nằm nghỉ đi nhé.

Hồng gật đầu, bé Nhụy thật quá quắt dám đặt điều nói dối nữa ư? Rồi nàng có cảm tưởng như mình bay bổng ra khỏi thư phòng, lên gác rồi quỵên nhật ký... Đôi mày Hồng giật mạnh, nàng xoay người lại vùi đầu xuống lòng gối như trốn lánh một cái gì... Phục xoa nhẹ dẫn Hồng, đôi mắt sáng và đầy nghị lực chinh phục kẻ dối thoại:

- Nghe đây Hồng, tôi biết giờ này Hồng đã khôi phục lại trí nhớ, sự đau thương đang dày vò cô. Nhưng những điều đó đã qua rồi, bây giờ có phải can đảm đối diện với sự thật, để không còn đe dọa này. Nghe chưa? Hiểu chưa? Bây giờ còn gì đau khổ nữa? Một đời sống mới đang chờ đón cô kìa!

Hồng đưa mắt ngơ ngác nhìn Phục:

- Nhưng... nhưng mà... quá khứ... thế nào chứ?

Phục trở mắt nhìn Hồng:

- Sao? Thế chẳng phải cô đã nhớ tất cả những gì liên hệ với Phi rồi sao?

Hồng như hiểu ra, nàng nhắm mắt chặt đôi mắt đẹp:

- Vâng, chuyện Phi ấy à? Vâng tôi hiểu, đúng vậy, chàng có tên là Phi. Tôi thường ngồi ở gác đợi chàng để đính sa mù. Suốt một ngày lang thang trong núi, đôi khi ngồi lặng bên nhau không nói một lời... Vâng, Phi là nhân viên của cha tôi, chàng có đứa em trai tên Dương cùng ở trong nông trại, ở ngoại ô thị trấn, sống đời nghèo khó.

Phục sung sướng đáp:

- Đó cô thấy chưa, cô đã nhớ được rất nhiều. Hôm nay bao nhiêu đó kể như đủ rồi. Đợi vài hôm nữa, khi nào Hồng lấy lại được bình tĩnh, hãy kể tiếp tôi nghe nhé!

Hồng như rơi vào trạng thái siêu nhiên, nàng cố gắng lần mò trong bóng tối của ký ức, đưa tay ra chặn Phục:

- Đừng anh, hãy để tôi nghĩ tiếp... Cha tôi không tán thành mối tình giữa Phi và tôi, ông ấy bảo Phi lưu manh, đều cáng... Vì vậy mối tình giữa hai đứa trở nên vô vọng, đau khổ... Cho đến một ngày, tôi khám phá ra Phi ngoại tình, chàng không những không trung thành với tôi lại còn đeo đuổi theo Hà, Giang Lý và bao nhiêu người con gái khác. Tôi không tin tưởng chàng nhưng vẫn yêu chàng tha thiết. Không có Phi, lúc ấy, có lẽ tôi không sống được. Cho đến lúc cha tôi sa thải Phi và hai người cãi lầy nhau kịch liệt. Phi dọa sẽ mang tôi đi. Cha tôi phải nhốt tôi trong nhà... và... và... Hồng hết sức cố gắng để nhớ lại... - Và tôi muốn trốn theo chàng nên đã nhờ vú Cao, người đã nuôi tôi từ sau ngày mẹ tôi mất, năn nỉ giúp... thế là... Hồng mở to mắt ra ngơ ngác - Thế rồi sao hở anh, làm sao mà tôi bị bệnh mất trí? Tôi không nhớ thêm được gì cả.

Phục nhìn thẳng vào mắt Hồng. Tại sao tất cả những đầu mối của vụ án lại nhớ rành rọt thế kia, mà đến gút thắt quan trọng nhất lại quên mất, rõ tiếc! Theo phương pháp phân tích của tâm lý học thì kể từ lúc Hồng bỏ trốn đến lúc Phi rơi hố chết, khoảng thời gian đó nhất định phải đau khổ, bi thảm lắm, nên ý thức chống đối từ tiềm thức đã làm cho Hồng phải quên hết không sao gọi nhớ được. Trầm tư một lúc, Phục gợi ý:

- Hồng có biết Nhã Thường không?

- Nhã Thường? Có, bạn của Dương phải không? Chị ấy đẹp lắm mà...

- Có thật là bạn của Dương không chứ?

- À... ạ. cái đó... chị ấy hình như cũng có liên hệ với anh Phi. Anh Phi bảo trên đời này chỉ yêu có mình tôi. Tôi có thể chết vì anh ấy, thế mà... Trời ơi Phi đã lừa dối, đã lừa gạt tôi nữa chứ. Hồng thở hổn hển: - Anh Phi đều thật, dám lừa tôi chứ.

- Thế tại sao cô biết Phi và Nhã Thường có liên hệ với nhau?

Đôi mắt Hồng bốc lửa:

- Sao lại không? Điều gì tôi nói tôi biết là biết, Phi đã lừa dối tôi, hẳn là quỷ chứ chẳng phải là người. Thế mà tại sao tôi lại yêu hắn, tôi lại có thể quỳ xuống dưới chân hắn như một đứa nô tì chứ? Chẳng có thể tàn nhẫn với tôi như vậy sao.

Phục ngồi xuống ôm cạnh Hồng, vuốt ve mái tóc mềm mại, chàng nói thật dịu. dàng:

- Nay Hồng, đừng giận, đừng nhớ đến chuyện cũ nữa. Nó đã qua rồi còn đâu! Lau mắt mũi đi nào.

Hồng lau mặt, nàng đứng dậy. Mái tóc rối bồng, đôi mắt long lanh

như thủy tinh trong thật tội.

- Hèn gì lúc nào tôi cũng có ảo giác như có người gọi tôi bỏ nhà trốn đi. Tôi buồn bã, u sầu với bóng người đàn ông trong tiềm thức. Bây giờ mới rõ... là như vậy.

- Bỏ quên chuyện đó, đừng nhắc lại nữa Hồng!

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Phục ra mở cửa, bà cô hiền hậu của chàng đang đứng đấy nở nụ cười hiền lành, trên tay bà là một tô mì thịt chà bông nóng hổi.

- Nghe tiếng nói chuyện trong phòng, tao biết cô Hồng đã thức giấc nên nấu mì đem vào đây. Ăn mau đi kẻo nguội. Quay sang Hồng bà nói - Cô Hồng ăn mì nhé, ăn nhiều để mập như người ta chứ.

Hồng do dự xếp chần lại nạng có vẻ thẹn:

- Thật phiền bác quá.

- Đừng khách sáo, mì này tôi nấu đấy, sợ cô ăn không ngon miệng thôi.

Phục mang chiếc bàn nhỏ đến trước mặt Hồng, bà cô đặt tô mì lên, vồn vã:

- Còn nóng ăn nhanh lên, kẻo nguội mất.

Hồng chỉ biết cầm đũa lên. Bà cô đứng bên cạnh nhìn, luôn miệng hỏi mận nhạt thế nào. Hồng khen ngon, vừa miệng, bà cô đắc ý cười tươi. Nhìn Hồng rồi nhìn Phục, bà chợt nghĩ đến thằng cháu suốt mấy năm trời từ lúc Mỹ Như bỏ đi đến giờ, lúc nào cũng buồn bã trầm lặng. Đứa con gái ngồi trước mặt đâu có thua gì Mỹ Như đâu, lại được bé Nhụy yêu mến. Tuy còn quá trẻ nếu so với tuổi Phục, nhưng thời bây giờ chồng có lớn hơn vợ mười tuổi cũng là chuyện thường cơ mà. Nếu... nếu được... Bà cô chợt mỉm cười, thì

tốt biết mấy. Thôi đừng làm kỳ đà cản mũi mãi không được, ta đi nơi khác là tốt hơn. Nghĩ vậy bà cô quay sang Phục nói:

- Phục này, cháu ngồi đây nói chuyện với cô Hồng nhé, tao phải đi công chuyện. Tô ăn xong để đó mai con Liên nó rửa.

Nói xong bà bỏ đi ra khép cửa lại. Nụ cười của bà khiến Hồng đỏ mặt. Phục lắc đầu, chàng hiểu bà cô đã nghĩ gì, vì bà cô cứ thấy cô gái nào trẻ đẹp là cũng muốn Phục cưới làm vợ.

Hồng ăn hết tô mì, Phục thấy vui vui, chàng hỏi:

- Có cần thêm không?

Lấy khăn tay của Phục lau miệng, Hồng lắc đầu:

- Đủ rồi anh ạ.

Nàng định dọn dẹp, Phục vội chân lại:

- Để đó đi, cô Liên dẹp được rồi.

Mang chiếc bàn đặt lại chỗ cũ, Hồng xấp xếp chăn nệm. ngay ngắn lại, rửa mặt rửa tay xong bước trở về phòng, ngồi xuống ghế, lặng lẽ lật vài trang bản thảo của Phục. Không khí yên lặng giăng đầy phòng. Hình như không còn ai nghĩ đến Phi, họ đã quên hết, quên hết tất cả, để chỉ nghĩ đến nụ hôn, tương lai cuộc sống. Gian phòng thật vắng, thật tối, chỉ có bầu trời đen bên ngoài với ánh trăng vàng vọt, với dải sông sao rộng, với tia sáng yếu ớt trong phòng. Hồng ngồi bên đèn, mái tóc dài phủ đầy lưng, đôi mắt mông lung như mơ như ngủ. Phục say sưa nhìn. Lòng chàng vẫn vương nghĩ đến những lời cảnh giác của ông Châu. Tất cả chỉ là cơn gió, luồng khói, nó đã bay mất không để lại một dấu tích trong hồn. Bây giờ trước mặt Phục không còn gì nữa, chỉ có Hồng mà thôi.

Sự yên lặng của gian phòng làm cả hai bối rối, hồi hộp. Nhịp đập

của con tim cơ hồ khiến người mê man bồn chồn. Phục đến gần Hồng, chàng đứng cách nàng một cạnh bàn. Hồng lúng túng bàn tay nhỏ bâng quơ đùa nghịch tờ giấy vụn, Phục đặt tay lên tay Hồng bóp nhẹ. Hồng run rẩy xúc động tựa mặt lên lưng bàn tay cứng cỏi.

Đây là sự thật à? Những hạt cát vụn sau thời gian phiêu bạt đã kết hợp lại?? Nhìn mái tóc đen nhánh xõa vai: hạt cát thứ hai đang chờ kết hợp? Không phải sao? Tim Phục đập mạnh, đưa tay nâng cằm người con gái lên. Đôi mắt đen nháy thu hút đang chờ đợi. Chàng rộ rỡ:

- Hồng này!

Hồng nhìn Phục không chớp mắt:

- Dạ!

- Đây có phải là sự thật không?

Hồng đáp như mơ:

- Em cũng không biết, em đang chờ đợi đây.

- Đây chính là sự thật, vì lần đầu chạm mắt em, anh đã hiểu. Rồi Phục nói như ra lệnh - Lại đây Hồng!

Hồng đứng lên, vòng qua bàn đến cạnh Phục chờ đợi. Gương mặt tươi sáng

ánh mắt nồng nàn như sao hôm, như ráng chiều, như hoa của nàng khiến Phục như bị đốt cháy, chàng không kiềm chế được, chàng cúi xuống, cúi thấp xuống...

- Em rời khỏi đây ngay đi.

- Không em không muốn đi đâu cả.

Phục thở dài, ôm ngang người Hồng, và nụ hôn nóng bỏng trên chiếc môi mềm tươi thắm. Chàng gửi đến Hồng không những chỉ nụ hôn kia mà còn với cả trái tim thương đau. Đây chính là giây phút đẹp nhất của đời người. Con người yêu nhau là để dâng hiến cho nhau chứ không phải để đòi hỏi, để chiếm ngự. Nụ hôn đã làm cho cuộc đời không còn là đồng cỏ hoang, không còn là sa mạc. Thế giới đã nở hoa, trăng đã sáng, sao đã đầy, cỏ cây tươi mát với lời chim ríu rít. Tất cả chỉ vì tình yêu.

Phục đưa tay nâng cằm Hồng lên, gương mặt trinh nguyên mơ màng của người con gái khiến chàng xúc động, nắm chặt tay Hồng, Phục khẽ gọi:

- Hồng này!

- Dạ!

- Em có biết điều gì đang xảy ra không?

- Em không cần biết. Em chỉ buồn là tại sao trước đây bốn năm anh không đến với em để đời em bớt khổ và tất cả những gì em dâng hiến cho anh vẫn còn tinh khiết trinh nguyên.

Bốn năm trước? Nhưng lúc ấy Mỹ Như vẫn chưa rời ta mà, nếu gặp Hồng chuyện sẽ rắc rối đến đâu? Phục hít hơi dài, chàng nói:

- Linh hồn em vẫn trinh nguyên và tinh khiết, Hồng ạ. Em biết không, sống trên đời cả hai ta ai cũng từng vấp ngã trên đường tình, bây giờ gặp nhau đây, chúng ta không cần đến dĩ vãng, chúng ta sẽ bắt đầu lại, bắt đầu tìm lại niềm tin yêu. Bằng lòng không Hồng?

- Nhưng em đâu có hoàn toàn? Em vẫn tiếc nuối sao anh không là kẻ đầu tiên đến với đời em.

- Nhưng em cũng không phải là người đầu tiên của đời anh cơ mà.

Hồng lắc đầu:

- Em chỉ mong mình là người cuối cùng đến với anh thôi.
- Và cũng là người duy nhất. Phục tiếp lời và ôm đầu Hồng vào lồng ngực mình.
- Đến bây giờ em mới biết, gần năm trời nay em mê mải lạc bước trong cõi sa mù. Em gào thét, cô đơn tìm mãi lối ra vẫn không gặp, bây giờ thì cửa đã mở anh có sẵn sàng tiếp nhận chiếc thuyền lên đênh này vào bến?
- Thôi, Hồng nằm nghỉ đi. Em đừng lo sợ gì cả, anh sẵn sàng che chở em bất cứ lúc nào. Phục nhẹ hôn lên mái tóc bông của Hồng, chàng tiếp dù đời có sóng gió thế nào, anh cũng mong rằng chính anh sẽ gánh chịu.

Hồng yên lặng một lúc rồi hỏi:

- Em có thể hỏi anh một điều này không?
- Em muốn hỏi điều gì?
- Nếu có em rồi, anh có quên được người vợ cũ không?

Phục yên lặng một lúc rồi trả lời:

- Thế bây giờ có anh, em có quên được Phi không?
- Bây giờ em đã quên mất Phi rồi, đúng ra bệnh của em đã không muốn em nhớ, chỉ tại anh kéo hấn về thôi.
- Anh ngu thật. Phục đáp - Bây giờ em có thể quên trở lại được không nào?

- Nếu anh muốn...

- Anh mong như vậy.

- Thế thì anh khỏi lo. Hồng cười, nàng ngẩng đầu lên thật thà - Cuộc đời em như trang giấy trên đó bây giờ chỉ có cái tên duy nhất là Định Quân Phục. Ôm ngang cổ Phục, Hồng nói tiếp - Anh là người cứu em, thì anh phải bảo vệ em, đừng để sóng gió vùi dập em nhé.

Phục ôm ngang người Hồng, mắt chàng đắm ướt. Thật vậy, trên đường đời cả hai đã phải vấp ngã, xây xát con tim, thì kể từ nay phải nương nhau tiến bước, dù tương lai bão tố đang chờ đợi.

Bên ngoài, đám sao lấp lánh trên dòng sông sao như bao nhiêu ánh mắt tinh quái dò xét của thiên thần ngây thơ.

Chương 16

Sau một đêm không ngủ, hạnh phúc chợt đến, đến nhanh đến nỗi Phục không dám tin đây là sự thật. Khi những tia nắng đầu tiên ló qua khung kính là báo hiệu bình minh, Phục còn chưa muốn dậy. Suốt đêm hôm qua, từ nụ cười cho đến nước mắt của nàng đều chiếm ngự tim óc chàng. Có phải đây là sự xếp đặt của Thượng Đế chăng? Để quả tim đã chết lâu ngày của Phục bỗng hồi sinh với bóng Hồng nơi nông trại? Phục còn nhớ đã có lần nghe lóm tiếng thơ trầm buồn trong thung lũng sa mù:

Nước sông còn có khi ngăn

Đá con còn có lúc lăn xuống đèo.

Buồn này đã tự hôm nào

Vẫn còn canh cánh làm sao dứt đành.

Giờ đây nỗi buồn đã ra đi. Tình cảm cũng đổi mới. Phục muốn đổi lại câu hát:

Nước sông còn có khi ngăn

Đá cao còn có lúc lăn xuống đèo

Thì buồn cũng chẳng dài lâu...

Phục vùng đứng dậy đi rửa mặt. Những tia nắng ấm làm chàng khoan khoái. Nhớ lại tối hôm qua, Phục không đưa Hồng về, vì khi họ ngồi bên nhau thời gian như ngưng đọng hẳn. Mãi đến khi ông

Cao đến rước Hồng về, thì Phục đành chịu theo, chàng đứng tựa cửa nhìn bóng Hồng khuất dần. Tà áo, mái tóc phất phơ theo gió, Phục không hiểu mình vui hay buồn...

Đêm rồi Hồng có ngủ ngon không? Hay là cũng mất ngủ như chàng? Nàng bây giờ dậy chưa? Nàng ca hát, đi dạo ngang vườn hay đang làm gì? Phục sốt ruột muốn đến gặp Hồng ngay. Nghĩ đến việc tới Vườn Sa Mù thăm Hồng, Phục mới nhớ lại lời ông Châu. Nếu biết được chuyện này thì ông ta sẽ nghĩ sao? Phản đối?? Cứng rắn? Mọi hành động đều bất lợi cho mối tình của hai người. Lời nói của ông Châu còn vang vọng bên tai "Với một đứa con gái không thực tế, sống nhiều cho ảo tưởng như Hồng, khi đã yêu nói sẽ không nghĩ đến điều anh quá lớn so với tuổi của nó, đã có vợ con và là bậc cha chú của nó..."

Hừm! Thế một người có vợ con thì không có quyền yêu à? Ông Châu! Ông thật bất công, tại sao lại coi tình yêu là một ngõ cụt? Chàng thấy giận quá. Không thể được, ta không thể không đến gặp ông Châu. Ta phải đương đầu với mọi khó khăn. Có thể gọi đó là chông gai hay không? Chỉ có trời biết, vì có thể đó là một hòn đá to giữ đường không chùng.

Bước qua phòng khách, Phục đón nhận nụ cười tươi của bà cô.

- Sáng nay con muốn ăn gì hở Phục?

- Thôi con không ăn, con có chuyện phải đi ngay.

Bé Nhựt đứng bên đời:

- Cha cho con đi theo nhé?

Bà cô vội ôm bé Nhựt vào lòng vỗ về.

- Cha con có việc phải cần đi gấp, con theo sao được. Ở nhà chơi với bà nhé. Quay sang Phục bà cô nói - Đi đâu đi ngay đi. Thế trưa

có về dùng cơm không?

- Có thể có, có thể không, cô đừng chờ.

- Một hay hai người.

Phục không hiểu, chàng ngạc nhiên hỏi lại bà cô:

- Cái chi?

- Thế cháu không đưa Hồng về ư? Hôm nay cô sẽ làm gà tiềm cho chúng bay dùng đấy.

Phục thấy khó chịu, chàng vỗ nhẹ vai bà cô và đánh trống lảng:

- Con thích ăn gà nấu tương ớt của cô hơn

Bước ra khỏi cổng nông trại, do dự một lúc, Phục rẽ vào con đường mòn. Hai hàng cây phong bên đường lúc này lá rụng thật nhanh. Những mầm non đỏ chót lú mộng. Đông đã gần tan, xuân lại đến. Lòng Phục chợt ấm lại

- Ồ! Ông Phục tôi định tìm ông đây.

Tiếng gọi thanh tao làm Phục giật mình. A Hà, vẫn với bộ đồ đỏ chói và đôi mắt to nhìn không chớp mi.

- Thì ra là cô, thế hôm nay cô không đến trường ư?

- Ông thật đáng trí, tết đến nơi rồi, trường học nghỉ hết từ lúc nào rồi mà còn hỏi. Tôi còn được nghỉ hai tuần nữa.

- Hèn gì mấy hôm rày thấy bà cô và cô Liên phơi lạp xưởng mà tôi vẫn không để ý.

Lại Tết! Tuổi thêm một, người già đi. Đối với Phục, cái Tết càng lúc

càng mất đi sự nồng nàn.

- Cô bảo cô tìm tôi à?

- Vâng

- Tôi cũng định đến gặp cha cô, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện được chứ?

- Chuyện gì? chuyện của chị tôi à?

Phục giật mình nhìn Hà. Cô bé đến đây nhất định đến đây có chuyện chi.

- Cô muốn nói điều gì?

- Tôi muốn khuyên ông hãy bỏ cuộc.

- Bỏ cuộc? Ý cô muốn nói chi?

- Anh Dương đến gặp tôi nói cho tôi biết việc anh đến viếng anh ấy và chị Nhã Thường, anh định biết điều gì chứ?

- Bây giờ thì tôi không muốn biết điều gì nữa cả. Phục nói thật nhỏ, Hà đứng yên nhìn. Không khí yên lặng bao trùm và ánh mắt thù nghịch của Hà đã biến mất.

- Ông Phục này, tôi mong rằng ông đừng nên biết nhiều quá về chuyện xưa của chị ấy vì nó không có lợi, Tôi thành thật nói cho ông biết chị tôi tuy bề ngoài yếu ớt, nhưng bên trong rất cứng cỏi. Anh Phi... tán tỉnh tôi, theo đuổi tôi... lúc đó tôi còn quá trẻ đâu biết gì? Anh ấy dạy tôi hôn, bảo tôi lấy anh... Thật tôi có lỗi với chị Hồng quá, Hà lắc đầu - Tôi thật ngu thật khờ, chỉ biết tin lời ngọt mật... Cho đến lúc chị Hồng biết chuyện...

- Cô không nói, tôi đã biết chuyện

- Sao? Thế ông định kể hết cho cha tôi nghe ư?

- Cha cô sẽ không biết gì hết.

Hà cuống quýt:

- Mong ông đừng nói lại với cha tôi, vì ông vẫn cho tôi là cô bé ngây thơ, không biết gì, được không ông Phục?

- Vâng, cô cứ yên tâm, tôi với cha cô đâu có liên hệ gì mà tôi đem chuyện đó kể lại cho ông biết làm gì?

Hà thở phào nhẹ nhõm, hai người lại tiếp tục bước đi.

- Nhưng tôi cũng nói rõ cho chị Hồng biết. Ông thử nghĩ xem phản ứng của chị Hồng lúc đó ra sao? Chị ấy ôm chầm lấy tôi khóc ngất và nói lỗi không phải ở tôi hay ở chị ấy mà lỗi là ở Phi. Vì vậy sau cùng chị Hồng đã giận mà xô Phi xuống vực.

Phục bực bội, chàng gặng lại:

- Thế cô cũng nghĩ là chính Hồng giết Phi ư?

Hà lúng túng:

- Ông chưa hiểu hết uẩn khúc đâu. Thôi được để tôi kể hết cho ông nghe. Khi chúng tôi phát hiện ra chị Hồng nằm cạnh bờ vực thẳm thì chị Hồng không còn biết gì nữa. Cha tôi bồng chị ấy lên, lúc ấy tôi đứng bên cạnh và nghe chị Hồng nói "Thưa cha, sau cùng rồi con cũng giết được hấn". Sau đó chị ấy ngất đi và bắt đầu quên hết. Cha tôi và tôi vì muốn bảo toàn sinh mạng của chị Hồng nên dấu kín chuyện đó. Cũng chính vì vậy mà chúng tôi không muốn cho ông biết sự thật.

Phục nhìn Hà, gương mặt cô bé đầy vẻ thành thật. Mặt trời sừng

sững, trên bầu trời không một áng mây, lòng Phục trĩu nặng.

- Thật ra thì Phi là tên đầu cẳng. Trong chuyện này tôi cũng có phần trách nhiệm. Vì vậy đôi lúc tôi có cảm giác như chính mình mới là thủ phạm và chị Hồng hoàn toàn vô tội. Tôi thật có lỗi với chị tôi quá.

Trong đầu Phục bao nhiêu rối rắm. Đứng dừng lại, hơi thở dồn dập, mặt Phục ửng đỏ, chàng nói nhanh:

- Hà này, tôi cũng thú thật một điều với Hà là dầu cho bao nhiêu dữ kiện có chứng minh được Hồng là thủ phạm, cho đến lời thú tội của chính Hồng, tôi vẫn không tin rằng Hồng đã giết người. Vì Hồng dầu có giận dữ đến đâu, với một bản tính yếu đuối không giết được cả con sâu, ngọn cỏ, thì Hồng vẫn không thể làm chuyện đó được, Tôi tin chắc Hồng không xô Phi xuống vực, Hồng không phải là thủ phạm. Khi đau khổ tột cùng, cùng lắm Hồng chỉ biết khóc, tự ngậm lấy khổ đau mà thôi. Tôi biết chắc như vậy, vì tôi hiểu Hồng, hiểu cả từng tế bào của Hồng nữa.

Hà kinh ngạc nhìn Phục, rồi thở dài nàng hỏi:

- Có phải anh đã yêu Hồng rồi không?

- Vâng, Phục đáp không che dấu - Tôi yêu cô ấy, tôi yêu cả chính tôi. Cô biết ý tôi muốn nói gì không? Một thân cây tàn héo đã đâm chồi. cuộc sống đã hồi sinh từ cái chết. Hà ạ. Tôi biết cô thương Hồng, muốn giúp chị, vậy cô hãy ráng giúp chúng tôi. Bây giờ tôi đi gặp cha cô, nhất định người sẽ chống đối, nhưng tôi sẽ cố gắng và cô hãy cố gắng giúp chúng tôi, Hà nhé!

Ánh mắt Hà hiện rõ vẻ ngẩn ngơ. Nàng nhìn Phục xúc động, rồi nàng ngược mặt hất lọn tóc ra sau, sung sướng đưa tay ra. Hà hét:

- Anh Phục, bắt tay mừng đi nào. Anh quả là người kỳ bí. Đến đây! Chúng ta sẽ liên minh với nhau, để làm xiêu lòng cha nào!!

Phục xúc động xiết chặt tay Hà. Con bé dễ thương thành thật, đôi mắt nó mờ lệ. Con gái dễ chảy nước mắt quá.

- Anh gắng bảo vệ chị ấy, chị ấy đã khổ vì tình nhiều rồi.

- Hà cứ yên tâm.

Buông tay ra, họ tiếp tục bước, qua khỏi đỉnh sương mù, Vườn Sa Mù hiện ra trước mắt, Phục như nhớ ra điều gì, chàng hỏi Hà:

- Tôi có vài điều muốn nói với cô.

- Chi anh?

- Hôm qua tôi đã gặp Dương và tôi thấy rằng nếu cô không yêu Dương thì cô quả là người đại nhất đời.

Mắt Hà sáng lên, mặt Hà đỏ thẹn:

- Anh nói thật đó chứ?

- Thật?

- VẬY thì sẽ có ngày chúng tôi cần tới sự giúp đỡ của anh.

Họ nhìn nhau cười xòa. Sự cảm thông bằng bạc và tình bạn bắt đầu thấm thiết. Hà nhìn đồng hồ chợt la hoảng:

- Chết rồi, ta phải đi mau, bằng không cha tôi đi làm mất. Suy nghĩ một lúc Hà tiếp - Tôi sẽ lên lầu với chị Hồng, anh ngồi bên dưới nói chuyện với cha tôi, như thế dầu ông có phản đối chị Hồng cũng không nghe thấy, không bị xúc động mạnh phải không anh.

Cô bé coi thế mà chu toàn quá. Họ đã đến cổng Vườn Sa Mù, Hà đứng lại dằn dò:

- Khi nào ông phản đối cuộc hôn nhân của anh và chị Hồng thì anh hỏi ngược lại xem lúc còn trẻ cha tôi đã yêu mẹ tôi như thế nào nhé.

- Thế là thế nào?

- Tôi đã cho anh biết, mẹ tôi không phải là người yêu đầu tiên của cha tôi. Trước khi mẹ chị Hồng mất, cha tôi yêu mẹ tôi vì vậy có nhiều dự luận cho rằng mẹ chị Hồng ghen mà chết đi. Mẹ chị Hồng chết chưa đầy ba tháng, cha tôi đã cho người đến rước mẹ tôi về. Điều này chứng tỏ cha tôi phải biết tình yêu có mãnh lực kỳ bí ra sao.

Phục liên tưởng những điều Hồng nói trong nhật ký, chàng gật đầu:

- Cám ơn điều cô vừa cho tôi biết nhưng mong rằng tôi sẽ không phải xử dụng đến vũ khí đó.

- Nói như anh là không hiểu cha tôi chút nào cả. Anh chỉ thấy được cái vẻ ôn hòa bên ngoài của người chớ không thấy rõ bản tính của người. Điều cần thiết nhất là anh phải làm sao thuyết phục được người nhé.

- Tôi không tin mình sẽ bị thảm hại.

Sau khi dọn dò xong, họ mới bước vào trong vườn. Ông Châu đang đứng trước hoa viên đợi lão Cao đánh xe ra. Hà vội bước tới nói:

- Thưa cha, có ông Phục đến thăm.

Ông Châu ngạc nhiên nhìn Phục, gương mặt trịnh trọng của chàng khiến ông nghi ngờ, nhất là suốt ngày qua Hồng ở nhà Phục. Gật đầu chào Phục xong, ông Châu lặng lẽ quay lưng bước vào phòng khách, Phục theo sau. Hà đưa mắt nhìn theo, nàng ra dấu chúc Phục thắng cha, xong chạy lên lầu. Tiếng hát của Hồng vọng lại với bản nhạc: Bảo tôi sao không nhớ chàng.

Đây là lần thứ hai, Phục ngồi trong thư phòng này nói chuyện với ông Châu. Lần đầu là một đêm thật khuya, bây giờ là buổi sáng sớm. Vậy thì hai cuộc nói chuyện này, trên bất cứ phương diện gì, từ hình thức đến nội dung đều có hoàn cảnh khác biệt hẳn nhau.

Đốt một điếu thuốc, ngồi trầm lặng chờ đợi, thái độ Ông Châu có vẻ chuẩn bị ứng chiến hoàn toàn. Không khí gian phòng ngọt ngào, Phục cũng đốt điếu thuốc, hít một hơi dài, xong nói một cách từ tốn:

- Thưa ông, hôm nay tôi đến đây có một chuyện muốn thưa lại với ông là xin ông cho tôi cưới Hồng làm vợ.

Ông Châu trở mắt nhìn Phục. Tuy biết Phục đến đây là có chuyện liên quan đến Hồng, nhưng không ngờ Phục vào đề một câu chối tai như vậy. Cố nén cơn giận, hít một hơi thuốc, nhả làn khói đục, ông nhìn thẳng Phục:

- Anh Phục, có lẽ anh làm việc quá độ, mệt rồi chăng?

Thật ra ông Châu muốn nói - Này anh Phục, anh có điên không? Phục biết chàng khế chau mày, chàng cố gắng giữ vẻ cả quyết:

- Thưa ông, tôi không hề mệt mỏi, tôi cũng không đánh mất lý trí. Tôi biết tôi đang nói gì, và điều tôi nói sẽ bị Ông phản đối. Những lời hôm trước ông cảnh giác tôi chưa quên, nhưng tôi vẫn yêu cầu ông cho tôi cưới Hồng.

Ông Châu giận điên người trước thái độ điềm tĩnh của Phục. Lúc cho Phục đến nông trại, ông có ngờ đâu chuyện xảy ra thế này.

- Ông tưởng rằng ông xứng đáng với con tôi lắm ư?

Ông Châu có cảm giác như mình là kẻ "dẫn sói vào nhà". Ông không những giận Phục mà giận cả chính mình. Phải chi đốt luôn nông trại đó ra thành than cho xong, tham một mớ tiền còm để gập bao nhiêu phiền muộn. Không thể thế này được Phục nghĩ, ta không

thể chịu thua!

- Thưa ông, tôi nghĩ rằng tôi có thể mang lại hạnh phúc cho Hồng.

- Anh đã không trả lời đúng ý tôi hỏi, tôi lặp lại anh có nhận thấy anh đủ điều kiện để kết hôn với con gái tôi không chứ?

- Ông muốn bảo tôi không đủ điều kiện ư? Tôi nghĩ rằng quan niệm của ông về tình yêu chắc chắn không giống như của bất cứ một người tầm thường nào. Vì vậy, thưa ông xin ông thành thật cho tôi biết, điều kiện mà ông muốn là điều kiện nào, thú thật lúc mới đến tôi cũng không ngờ mình lại yêu Hồng, vì vậy trong lần nói chuyện trước với ông tôi đã cự tuyệt những điều ông tiên đoán. Nhưng... Phục thở dài - Có phải chẳng định mệnh đã an bài như vậy?

Ông Châu nhướn mày, hỏi gặng:

- Định mệnh à? Ông Phục, ông dùng hai tiếng thật khó nghe. Mối tình giữa ông và công Hồng tôi là định mệnh đó ư? Đừng quên một điều là ông lớn hơn những mười mấy tuổi, ông lại là một nhà văn, kinh nghiệm về cuộc sống và tình ái bao giờ cũng hơn người, còn Hồng nhà tôi?? Nó bệnh hoạn thể này lại sống quanh quẩn giữa rừng núi sa mù, nó yếu đuối dường nào. Nếu ông chinh phục nó tôi thấy chẳng quân tử tí nào cả.

Những lời mạt sát của ông Châu làm Phục bực bội. Lời dằn dò của Hà thật chẳng sai. Chàng cố gắng đè nén, vì sự giận dữ ở đây chỉ mang đến thất bại.

- Vâng, tôi lớn hơn Hồng mười mấy tuổi, tôi là nhà văn, một nhà văn từng có vợ, có kinh nghiệm về đời sống tình ái... Nhưng tất cả những điều đó đâu đủ lý do bắt tôi không được yêu Hồng, hay Hồng không yêu tôi?? Tình yêu không cần một lý do gì để giải thích. Khi nó đến là đến, mọi điều kiện đều trở thành thứ yếu.

Ông Châu cắt ngang:

- Ông Phục, tôi không cần ông giảng bài về tình ái, vì điều đó đối với tôi không cần thiết. Vậy thì có phải anh đến đây để hỏi ý tôi về việc cưới Hồng chứ gì?

- Vâng.

- Tôi có thể trả lời vắn tắt với anh là tôi không đồng ý, vì anh Phục ạ, anh mà làm rể tôi thì e lớn quá.

Phục đỏ mặt trước lời châm biếm, chàng không đếm xỉa được nữa:

- Thưa ông, Hồng đã 24 tuổi, trên tuổi vị thành niên rồi ạ.

- Vâng nhưng ông quên một điều là Hồng nó bị bệnh thần kinh, tôi có giấy chứng nhận của bác sĩ, nên quyền quyết định không phải là ở Hồng.

Phục nhìn ông Châu. Người đàn ông này có vẻ mưu mô quá!

- Có lẽ lúc xưa Phi cũng gặp những khó khăn như tôi hôm nay vậy. Phục lỡ miệng khiến ông Châu giận dữ, chồm người lên ông chỉ vào mặt Phục hét lớn:

- Anh đừng nhắc đến tên lưu manh đó. Nếu muốn, anh đợi con gái anh lớn rồi gả cho hạng đó, chứ còn tôi thì không bao giờ tôi có quyền lo bảo vệ hạnh phúc cho con tôi.

Phục nói nhanh:

- Vậy thì nếu ông vì hạnh phúc của con ông, nếu ông thật tình thương con gái ông, xin ông đừng can thiệp vào tình yêu của tôi với Hồng, Hồng khổ lắm, cứ sống mãi trong bóng tối của đáy giếng, trần trọc với tiếng nấc trong đêm. Hồng khổ như thế mà ông nào có biết, ông không giúp đỡ gì được cho nàng lại ngăn cấm tình yêu của

nàng. Ông Châu, ông làm rồi. Những gì ông nghĩ là bảo vệ chính là điều hại con ông đấy. Tôi đã giúp nàng mang lại tiếng hát, sự yêu đời cho nàng. trong khi ông, ông làm cho nàng càng lúc càng héo hon hơn.

Phục nói không nghĩ suy, trong cơn giận dữ chàng trút tất cả những gì mình đang muốn nói, đến khi nói xong Phục mới thấy hối hận. Ông Châu ngồi yên lặng nghe, hai huyết thái dương trên trán đập nhanh:

- Anh bảo sao? Anh làm ơn nói rõ điều mà anh bảo tôi làm con tôi héo hon.

Phục hít một hơi dài, điều thuốc trên tay run run. Không ngờ gần 40 năm trời mà chàng vẫn xúc động dễ dàng. Phục cố gắng trấn tĩnh:

- Ông Châu, những điều nói ban nãy chỉ có mục đích thừa với ông là Hồng có thể chất yếu đuối, mỗi tình đầu khiến nàng thất điên bát đảo, nếu bây giờ để nàng đau khổ nữa, tôi sợ. Hồng khó sống nổi.

- Anh tưởng rằng bị kịch trước kia là do tôi dàn cảnh ư?

- Tôi không nghĩ như vậy. Tôi biết Phi là thằng lưu manh, đều cáng, vì vậy bị kịch kia không thể không xảy ra được, nhưng tôi muốn tránh cho Hồng một thảm kịch thứ nhì.

- Đúng, thảm kịch thứ hai có thể tránh được, nếu lúc đầu tôi đừng quá tử tế, đừng cho anh đến ở nông trại thì đâu có việc gì xảy ra. Anh Phục, tôi cứ tưởng anh là người đứng đắn chớ đâu ngờ anh cũng chỉ là hạng sở Khanh?

Phục nhảy nhồm, lần đầu tiên trong đời chàng thấy nhục nhã như vậy:

- Ông Châu, vì thương con gái ông mà ông nổi xúc phạm nhân cách tôi. Ông nghĩ kỹ lại đi, vì việc xúc phạm ở đây cũng không thể giải

quyết được gì cả.

Ông Châu cương quyết:

- Tôi có cách giải quyết. Tốt nhất anh nên dọn ra khỏi nông trại, đừng ở gần gia đình chúng tôi, đi đi, thật xa và tôi sẽ đốt tất cả là xong.

- Thưa ông, ông có nghĩ đến hậu quả không? Ông có biết làm vậy là ông sẽ giết Hồng không?

Ông Châu giận dữ quát:

- A, ông đem sinh mệnh của Hồng ra dọa tôi ư? Hồng là con của tôi, tôi quyền nghĩ đến quyền lợi của con tôi, đến đời sống của nó. Lần đầu, nó yêu nhầm thằng lưu manh, lần thứ hai lại gặp một thằng già lão khoét.

- Ông Châu! Phục đứng bật dậy, cắt đứt những lời giận dữ của ông Châu, chàng gằn giọng - Ông Châu, tôi biết không còn gì để nói với ông nữa. Có một điều, tôi lấy làm lạ là không hiểu tại sao nhiều người đến năm sáu mươi tuổi, sống tới nửa đời người kinh nghiệm lại không biết xử thế. Những kinh nghiệm về tình ái, họ cũng đã sống, đã trải qua, thế mà chỉ trong vài năm sau là quên hết. Đến khi sự đau khổ hằn lên đời sống con cháu họ thì họ làm ra vẻ bàng quan như không thềm để ý đến như vậy có đáng nực cười không? Ông Châu, Khi mới quen ông, tôi vẫn tưởng ông là một người biết suy tư, thông cảm, có linh tính, thế mà giờ đây tôi mới thấy là mình lầm, ông chỉ người thô lỗ. Ông Châu, tôi không nói chuyện với ông nữa, và xin thưa cùng ông, tôi không đi đâu hết, ông muốn làm gì thì làm nhưng nếu ông phá vỡ tình yêu của tôi với Hồng thì ông sẽ hối hận. Ông có vợ đẹp con ngoan, nhưng nếu ông muốn, hạnh phúc sẽ mất ngay.

Khoác áo lên vai, Phục định bước ra cửa. Tiếng ông Châu vọng theo:

- Anh Phục khoan đã!

Phục quay đầu lại:

- Anh Phục, anh đừng lăm mồm, ở đây không ai nghe đâu. Ngày mai ông hãy dọn khỏi nông trại này ngay cho tôi.

Phục đáp thật bình tĩnh:

- Ông không có quyền đuổi, vì khi dọn vào nông trại tôi có ký giao kèo với ông rồi cơ mà. Bây giờ chưa đến nửa năm, mà tôi cũng không thiếu tiền phở, ông không có quyền đuổi nhà tôi vậy.

- Phục anh là thằng tòi, từ đây tôi cấm anh không được vào Vườn Sa Mù này nữa.

- Ông Châu, ông đã từng yêu chưa?

Ông Châu sững sờ:

- Điều đó không liên hệ gì tới anh, anh đừng lợi dụng tiếng yêu để che dấu hành động mờ ám của mình. Khi yêu người phải cân nhắc xem mình và người mình yêu có tương xứng nhau không, như thế mới đẹp chứ? Còn anh, anh thử nhìn lại mình xem có đủ tư cách để gọi đó là tình yêu hay không? Anh nên nhớ một điều là mối tình đầu của anh với bà vợ đã ly dị đã làm chấn động mọi giới. Anh đã từng có vợ anh cũng biết là với những mối tình bất chính thì không ai có thể gọi đó là tình yêu mà phải coi đó là một thứ tội lỗi.

Phục cắn răng:

- Cám ơn lời chỉ dẫn quý báu của ông. Tôi nhận thấy rằng những sự lạm dụng tình yêu đều là tội lỗi. Nhưng thưa ông, tôi xin mạn phép hỏi, có phải mối tình đầu của ông cũng hoàn toàn là mối tình đứng đắn chăng?

Nói xong, Phục bỏ đi, chàng muốn rời khỏi căn nhà này để đến ngay nông trại hít thở khí trời tươi mát. Vừa mở cửa, Phục chạm ngay bà Linh Phương. Nhìn bà, Phục biết bà Châu đã đứng đây lâu, lâu lắm rồi, tất cả những điều gì vừa nói với nhau, nhất định bà đã nghe hết. Ấm ức còn lại Phục trút luôn lên người bà Châu bằng cách trừng mắt ra nhìn bà, xong bước thẳng. Nhưng bà Linh Phương, lúng túng đưa tay ra:

- Anh Phục!

Nhưng Phục không nghe thấy, chàng bước ngay ra cổng. Bà Châu thở dài quay bước vào phòng. Ông Châu như con thú dữ, tới lui mãi trong phòng khách:

- Em biết vừa xảy ra chuyện động trời gì không?

Bà Linh Phương gật gù:

- Biết, em biết cả rồi, Em đứng bên ngoài đã nghe hết.

- Em thấy đó, những điều em tiên đoán đều đúng. Hồng chỉ là con khùng mơ mộng. Còn thằng Phục nó là một thằng điên không biết nhục.

Bà Châu nhìn chồng không nói, đôi mắt u sầu. Bà đến bên cạnh Ông Châu nhỏ nhẹ:

- Ngồi xuống đi anh.

Ông Châu vẫn còn giận nhưng cũng ngồi xuống, lấy thuốc ra bật lửa đốt. Bàn tay ông run nên lửa không bắt được, ông chửi đồng. Bà Châu vội đưa bật lửa tới gần môi ông đốt xong điếu thuốc, ông hít hơi dài, xong liệng bật lửa lên bàn:

- Rồi em xem anh làm nó nhục nhã ê chề cho em xem!

- Có phải chẳng vì Phục đã khơi vết thương lòng của anh.

- Em nói thế là sao?

Bà Linh Phương vuốt nhẹ mái tóc ông, nói:

- Anh Châu, thật ra những điều anh Phục vừa nói cũng không hoàn toàn vô ý.

- Sao? Em cũng cho là nó có lý sao? Không lẽ em...

- Đừng nóng anh, anh cũng biết em đâu có đồng ý mối tình đó. Hơn nữa, ngay lúc đầu em khuyên anh nên ngăn chặn cho kịp thời kia mà. Nhưng anh Châu ạ, nhân định làm sao qua được thiên định. Chúng ta ngăn chặn mối tình của Hồng để kết quả đi đến thảm kịch bi đát. Vì vậy, hôm nay em nghĩ rằng đừng nên dồn Hồng vào chân tường mà chúng ta nên cho nó một lối thoát. Dây đàn căng quá sẽ đứt. Phi là một thằng đểu cáng, chúng ta không chấp nhận được. Trái lại Phục thì...

- Sao? Em cho nó là người đứng đắn ư?

Bà Châu xoa dịu ngay cơn giận của chồng:

- Ông sao nóng nảy quá, em nói chưa hết câu mà... em cũng biết Phục không xứng với Hồng. Nhưng ở những phương diện khác như học thức, tư tưởng, danh vọng xã hội.... thì em thấy hắn cũng không đến nỗi nào. Theo trực giác em, mối tình của Hồng với Phục cũng có vẻ thật tình lắm.

Ông Châu chau mày, xoay người lại nhìn vợ:

- Coi bộ bà có ý định làm mẹ vợ lắm rồi...

- Anh! Bà Châu đặt tay lên đùi chồng - Anh đừng ngăn cách họ, em

sợ Hồng sống không nổi - Anh biết không, Hồng ca hát suốt sáng nay, đó là hiện tượng mà từ lâu rồi em không hề trông thấy. Nó còn thay áo mới, anh hiểu điều đó có ý nghĩa gì không? Kẻ sĩ có thể chết vì đại kỹ, con gái thì chỉ sung sướng khi biết có kẻ hiểu được mình. Ông Châu vẫn yên lặng. Bà Châu tiếp - Nếu anh nhìn nó, anh sẽ thấy sắc mặt tươi hồng của nó. Anh Châu, đúng như lời Phục vừa bảo, con nói giống như kẻ chết đi vừa sống lại.

Ông Châu suy nghĩ một lúc lắc đầu:

- Không được, anh không chấp nhận, anh không thể đồng lõa cho mối tình không chính đáng đó được

- Sao, anh lại bảo đó là mối tình không chính đáng? Anh thử so sánh với hình ảnh lúc trước của mình xem sao?

Ông Châu đứng bật dậy:

- Tại sao em lại so sánh như thế. Hoàn cảnh lúc trước với bây giờ hoàn toàn khác nhau mà.

- Anh ạ tình yêu thì bao giờ cũng thế.

- Bà có điên không? Lúc nào mặc cảm tội lỗi cũng đầy có bà làm bà không sáng suốt được. Với một nhà văn bà dám tin rằng đó là tình cảm thật của họ à? Quá khứ chứng minh hiện tại, nếu sau này Phục lại bỏ rơi con Hồng, thì con nhỏ sống sao nổi? Bà nghĩ sao nổi? Bà nghĩ sao thì nghĩ, tôi vẫn cương quyết không chấp thuận.

- Sao anh không để từ từ nghĩ suy cho chín chắn rồi hãy kết luận?

- Không cần, không có gì phải suy nghĩ cả.

Bà Linh Phương buồn bã:

- Vậy thì, anh hãy chấp nhận cho em một điều, là đừng nên mạnh

tay cảm đoán Hồng quá. Chúng ta cứ giả vờ như chẳng biết gì cả, nhưng chúng ta sẽ tìm cho Hồng một bạn trai mới, Hồng đã 24 tuổi rồi. Sao, anh thấy sao?

- Thế cũng được. Nếu tính trước như vậy thì khỏe biết chừng nào. Bây giờ trước mặt Hồng chỉ có Phục. Ta cố gắng để một đám thanh niên trẻ tuổi vây quanh con bé, chắc chắn Phục sẽ bị rơi ngay. Được rồi, bà giúp tôi một tay nhé?

- Giúp điều chi?

- Thì chúng ta tổ chức một buổi tiếp tân, rồi cho mời đám thanh niên trẻ tuổi có danh vọng đến dự, được không?

- Anh nhắm có kết quả không chứ?

- Nhứt định rồi.

Bà Linh Phương không nói gì cả lẳng lặng đứng dậy. Trong đáy mắt bà vẻ tin tưởng mãnh liệt của chồng không làm bà vững lòng cho lắm.

Chương 17

Buổi chiều, ngồi trong thư phòng Phục bút rút không yên. Những lời đối thoại sáng nay cứ ám ảnh chàng. Chàng tự trách mình tại sao nóng nảy đến nỗi làm vỡ lỡ hết. Nhưng khi nghĩ đến những câu nói khinh miệt của ông Châu là Phục lại nóng mặt. Bà cô là người rất hiểu đời, nhìn dáng dấp thiếu náo của Phục, bà biết rằng sự việc đã không êm đẹp như bà tưởng. Vì vậy, sau khi xong món gà nấu tương ớt là bà đưa bé Nhụy đi chơi, để Phục được yên tĩnh nghĩ ngợi.

Buổi chiều sao lại dài quá thế. Phục sốt ruột ngóng trông Hồng. Một phút trôi qua như có tiếng chuông báo tử. Vừa lo sợ thời gian qua mau, vừa lo lắng thời gian kéo dài buồn tẻ, không đầy mười phút mà Phục đã nhìn đồng hồ hơn hai mươi lần. Sau cùng, dụi tắt trên mười tàn thuốc, Phục đứng dậy đếm bước. Đã hơn bốn giờ, như vậy là Hồng không đến được. Hay là nàng bị Ông Châu cấm đoán? Phục băn khoăn, đứng tựa cửa sổ, nhìn cảnh hoàng hôn mà lòng xót xa. Quay lưng lại, chàng đốt thêm điếu thuốc nữa.

Có tiếng gõ cửa, tim Phục đập nhanh như muốn thoát khỏi lồng ngực, liệng điếu thuốc vào gạt tàn, chàng bước nhanh sang phòng khách. Cửa mở, Phục thất vọng vì đây không phải là người mà chàng chờ đợi. Không phải là Hồng mà là bà Cao.

- À, thì ra là bà.

Bà Cao vẫn tươi cười và đưa hai phong thơ cho Phục.

- Cô chủ tôi nhờ mang thơ này đến cho ông, cô Hà lẫn cô Hồng đều bảo tôi giữ kín đừng để người ngoài biết.

Phục vội đọc thơ:

Anh Phục,

Cha mẹ tôi vừa bàn tán với nhau là đồng ý là tạm thời không can thiệp vào việc của anh với chị Hồng, để tránh làm cho chị ấy bị xúc động mạnh. Nhưng không phải là cha mẹ tôi không có kế hoạch khác để đối phó với anh đâu. Bây giờ thì tôi chưa rõ, bao giờ biết được tôi sẽ cho anh biết. Hãy cố gắng tranh thủ thời gian đừng nóng giận mà hư việc nhé.

Bà Cao nhà tôi biết tất cả chuyện của anh, nhưng là người cùng phe với mình, anh cứ tin bà.

Tâm Hà,

Bức thứ hai, chỉ vồn vện mấy chữ:

Mời tôi ăn cơm chiều nay nhé? Được không?

Tâm Hồng.

Xếp thư lại, tim Phục đang reo vui, chàng mỉm cười với bà Cao:

- Cám ơn bà! cám ơn bà nhiều lắm!

- Hai cô chủ sắp đến rồi đó, tối ông nhà tôi sẽ đến rước hai cô ấy về, ông cứ yên tâm.

- Không cần, tôi có thể đưa chị em Hồng về được mà.

- Nhìn tình hình tôi biết nhất định ông chủ tôi sẽ cho chồng tôi đến đón hai cô ấy về.

Bà Cao đã đi từ lâu mà Phục vẫn còn đứng ngơ ngẩn như bức

tượng. Và như chợt tỉnh chàng quay thật nhanh vào nhà gọi bà cô. Bà cô đã về đến nhà, bà vội vã bước ra hỏi:

- Sao có chuyện gì mà làm như cháy nhà vậy?

- Vâng, tim con đang muốn cháy ra than đây nè. Cô mau sửa soạn món gà tiềm ớt của cô nhanh lên đi, có khách đến viếng.

Trở về thư phòng, lòng Phục nôn nao thấp thỏm không yên. Chàng đặt hai chiếc ghế bên cạnh lò sưởi rồi pha một bình trà thật ngon. Rồi chàng lôi ra một đôi bạch lạp với đôi chân đèn chạm trổ tinh vi, đặt lên bàn ăn. Phục thích khung cảnh mờ ảo của đèn sáp hơn là vẻ chói chan của đèn điện. Cuộc trang hoàng hoàn tất, thì Hồng cũng vừa đến cửa.

Nhìn thấy Hồng là Phục vui ngay, chưa bao giờ chàng thấy người con gái đẹp hiền dịu này trang điểm lịch sự như thế này. Nàng mặc áo dài nhung đen với chuỗi xoắn lông lánh trên cổ trắng, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lông, tóc cài trâm bạc, má phớt nhẹ làn phấn, môi son hồng mím cười. Nàng để mặc cho Phục ngắm nghía, vẻ đẹp cao quý thanh nhã khiến Phục sửng sờ một lúc mới lên tiếng được:

- Hồng, em đẹp quá, đẹp khiến anh muốn... đau tim

Đưa Hồng vào thư phòng, khép cửa lại, mở áo khoác cho Hồng, Phục ôm người con gái vào vòng tay. Trang trọng hôn nhẹ lên mắt, lên môi từng tiu như bảo vật dễ vỡ. Hồng yên lặng tận hưởng hạnh phúc. Rồi Phục lại hôn Hồng, những nụ hôn như mưa bắc.

- Cha mẹ biết em đến đây không?

- Cha đến sờ, em có dặn mẹ là em không dùng cơm chiều. Mẹ không nói gì cả. Có lẽ mẹ cũng biết là em đến đây, vì ngoại trừ nơi này, em không hề đến một nơi nào khác.

Phục yên lặng suy nghĩ, chàng không hiểu vợ chồng ông Châu đang âm mưu điều chi, nhưng Phục có thể đoán chắc một điều là họ sẽ không dám làm mạnh vì sự yếu đuối của Hồng. Đó cũng chính là cái cớ để Phục nắm phần cán. Nhưng Phục biết rằng mình không thể làm gì hơn được, chỉ chờ đợi, chờ đợi định mệnh, vì định mệnh đã đưa Hồng đến cho chàng, thì nhất định định mệnh sẽ an bài mọi chuyện.

Hồng nhìn Phục, đôi mi dài ngược lên chờ đợi:

- Anh có chuyện gì bức mình, nói cho em biết đi.

Phục nắm tay Hồng dìu đến cạnh lò sưởi:

- Không có chuyện gì cả, tại sao em hẹn anh chiều mà giờ này em mới đến.

- Thế tại sao anh không đến vườn Sa Mù đón em? Không lẽ để em đến đây tìm mãi anh sao? bắt người ta chiều chuộng mãi rồi hư người cho xem! Hồng trách yêu Phục, xong lại nồng nhiệt - Nhưng dù sao em mong sẽ chiều anh mãi mãi, anh muốn gì em cũng sẽ nghe theo, với điều kiện anh phải yêu em, thương em, và nếu anh muốn em sẽ đến đây dùng cơm với anh mỗi ngày.

Phục xúc động! Nàng ngây thơ quá, những lời này đúng ra phải do mình nói mới đúng. Trong giây phút xúc động, Phục đã định kể hết những chuyện ban sáng cho Hồng nghe, nhưng chàng kịp thời ngăn lại, giả vờ đáp:

- Em biết không, tại vì nhà em thì lắm người. Còn anh, anh chỉ muốn được riêng với một mình em mà thôi.

Hồng đưa tay lên miệng Phục chặn lại

- Suyt! đừng nói thế chứ, anh không cần giải thích gì cả. Em đã thuộc về anh, anh muốn làm gì thì làm, em không dám ngăn cản anh

và nếu có thể anh bảo em làm gì, em sẽ làm theo ngay. Anh là linh hồn của em mà!

Phục nâng tay Hồng lên hôn nhẹ từng ngón một, cố gắng ngăn chặn sự xúc động tràn lên mắt:

- Hồng này, em làm anh cảm động chết đi được! Cho anh biết, sao em yêu anh như vậy?

- Em cũng không biết. Trong thời gian dưỡng bệnh, em thường xem tiểu thuyết của anh, em coi anh như thần tượng và luôn học thuộc lòng một số câu. Lúc cha cho cả nhà hay có một nhà văn muốn mượn lại nông trại, em không ngờ nhà văn đó là anh. Cho mãi đến lúc biết được anh chính là nhà văn Kiều Phong thì em như chợt tỉnh và có cảm giác như tất cả những ước mơ, những khát vọng của em đã thành sự thật. Em không thể diễn tả hết bằng lời nói được. Chỉ một điều em mới khám phá ra những gì ở quá khứ mà em gọi là tình yêu thì đó chẳng phải là tình yêu. Phi chỉ mang đến cho em sự bao phiền lụy, bao đau khổ, sợ hãi. Tất cả những thứ đó làm cho đầu óc em quay cuồng. Còn anh, anh đã mang đến cho em thứ tình cảm êm đềm, ấm áp. Em như kẻ đi lạc trong sa mạc mê man lâu ngày, chợt một ngày tìm ra được ánh sáng, Nước uống và gia đình. Anh hiểu ý em muốn nói gì không?

Phục xiết chặt tay Hồng, không đáp. Hồng cũng yên lặng, cả hai nhìn nhau say đắm. Gian phòng chìm trong sự yên tĩnh, chỉ có tiếng lách tách trong lò sưởi. Bên ngoài, mặt trời lặn tự bao giờ, màn đêm chầm chậm đặt chân qua cửa leo vào phòng. Bóng tối che phủ cảnh vật, thế mà họ vẫn bất động. Những tia lửa đỏ trong hỏa lò ẻo lả nhìn đôi tình nhân.

- Hồng em!

- Dạ!

- Anh có món quà tặng em

- Cái gì thế anh?

Phục thờ dài đứng dậy bước lên bàn lấy một mảnh giấy thảo, và bật đèn lên, xong trao mảnh giấy cho Hồng. Một bài thơ mang tên là "Sông Sao" Đây là công trình sáng tác của chàng sau bao đêm không ngủ. Nàng chậm rãi đọc:

Sông Sao

Ở một góc trời ta đã đứng

Đã kề vai cùng ngắm sao khuya

Gió muôn Phương lồng lộng thổi về

Và đom đóm lập loè trên ngọn co?

Cùng yên lặng giữa cảnh trời lộng gió

Để lòng mình rộng mở với trời cao

Ngước mắt nhìn lấp lánh ngàn sao

Sương khuya lạnh giăng mờ khắp chốn

Mây cuộn cuộn nổi lên như sóng

Mà chiếc cầu ô thước ở nơi đâu?

Phương trời này ta còn đứng bên nhau

Đọc xong, Hồng ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh:

- Cho em nhé!

- Ủ! Phục cúi xuống hôn lên trán Hồng. Cô bé lại mở trang giấy đọc thêm lần nữa, nước mắt chan hòa. Bỗng nàng nắm lấy áo Phục nói:

- Giữa hai đứa mình sẽ không bao giờ có con sông sao đó ngăn cách đâu anh!

- Ủ! Phục choàng tay qua vai kéo người yêu đến cửa sổ. Họ cùng tìm coi sông sao trên màn đêm vừa buông xuống, sông sao chưa xuất hiện. Một vài cánh sao rải rác. Họ tựa người vào nhau đếm từng cánh sao mới xuất hiện. Hồng nói thật khẽ:

- Phục em yêu anh!

Phục xiết nhẹ Hồng, chàng tựa cằm lên mái tóc huyền yên lặng.

Bỗng có tiếng gọi dùng cơm của bà cô vang lên. Hồng và Phục bước ra phòng ăn. Với tình ái dâng men ươm đầy, dưới ánh bạch lạp sáng mờ, phòng ăn trở nên ấm cúng, đẹp như mơ. Phục và Hồng yên lặng trong suốt buổi cơm, họ chỉ nói với nhau bằng ánh mắt say sưa của những kẻ yêu nhau. Bà cô và bé Nhụy ngồi bên cạnh, ánh mắt tinh quái của bà lúc nào cũng dò xét, nhưng phản ứng thật thân thiện cho mối tình. Còn bé Nhụy? Với đôi mắt đen ngậy thơ nó lạ lùng nhìn Hồng và hỏi:

- Dì Hồng ơi. Tại sao dì có nhiều tên quá vậy?

- Gì bé? Hồng hờ ơ hỏi.

- Tại sao bà bảo cháu lúc trước kêu dì bằng chị rồi bây giờ kêu bằng dì. Bà còn bảo sau này phải gọi dì là mẹ nữa cơ? Tại sao thế?

Tiếng tăng hắng của bà cô khiến con bé không dám nói tiếp, nói cúi đầu nhìn xuống. Bà cô ngại ngùng, trong khi Hồng đỏ cả mặt, nàng không biết trả lời ra sao. Phục nhìn bé Nhụy, lời nói của con khiến

chàng xúc động. Mỹ Như đã bỏ đi từ khi bé Nhựt chưa biết gì, vì vậy con bé Nhựt chưa biết tình mẫu tử. Nắm tay con, Phục âu yếm hỏi:

- Nay Nhựt, con có thích dì Hồng làm mẹ con không?

Nhựt đưa mắt hiếu kỳ nhìn Hồng, nó hỏi:

- Dì Hồng làm mẹ con rồi có đến đây ở chung với mình không hở cha?

- Có chứ.

Đưa bé sung sướng, hét to:

- Thế thì kể từ hôm nay dì làm mẹ cháu đi.

Hồng ho một tiếng, nàng cả thẹn trong khi bà cô vui hẳn lên, Phục mỉm cười hôn nhẹ lên trán con gái, con bé này dễ thương làm sao.

Những lời nói trên ảnh hưởng mạnh đến Hồng. Sau bữa ăn, nàng dạy con bé hát, dạy làm bài và kể chuyện đời xưa cho nó nghe nữa. Trẻ con thường ngủ sớm, vừa tám giờ tối đã lên giường. Hồng đợi bé Nhựt ngủ yên, mới rời khỏi giường đến bên Phục, nàng nói:

- Chúng ta đi dạo một lúc nhé anh?

Phục lấy áo khoác, khoác lên vai nàng, xong dìu nàng bước vào ánh trăng trên đồi. Phục tránh không đi qua rừng phong sau nhà. Chàng đưa nàng vào con đường mòn trong núi. Sương giăng khắp nơi với bóng cây, bóng núi mờ mờ xa xa. Trên trời, sao đã phủ vòm, gió lạnh từ núi đá thổi về rung nhẹ những đám lá xào xạc. Đêm đẹp quá, đẹp mê hoặc lòng người. Một thứ tình cảm tinh khiết nhẹ dâng. Tình yêu đẹp như bài thơ. Choàng tay qua người Hồng, Phục hôn nhẹ, rồi họ lại ngẩng đầu lên ngắm trăng sao trên cao.

- Em đang ước một điều

- Điều gì em?

- Anh có biết Phùng Viên trong vở kịch "Người đàn bà sống lâu " không?

Phục biết, nhưng chàng mong được chính môi nàng đọc ra.

Tiệc xuân mở, rượu nồng uống cạn

Tay nâng ly ước ba điều

Điều thứ nhất xin chàng nhiều sức lực

Điều thứ hai em vui vẻ quên sầu

Điều thứ ba tình khăng khít bền lâu

Cùng sống mãi đến bạc đầu chưa dứt.

Tiếng ca của nàng trầm và ngọt, trữ tình như ru hồn Phục. Họ sánh đôi dưới ánh trăng. Không gian trầm mặc huyền bí như có sự hiện diện của thánh thần, chứng giám cho lời nguyện, vì đây là lời nguyện xuất phát từ tim Hồng cơ mà. Chợt Hồng kêu lên:

- Anh xem kìa có một vì sao đã tắt!

Vâng, có một cánh sao đã rơi trên giòng sông sao. Nó tách xa khỏi lũ sao hạn, vụt bay vào nền trời tối tăm rồi biến mất. Phục chìa tay ra như đón nhận. Hồng cười hỏi:

- Anh làm gì thế?

- Sao đã rơi và hứng lấy để tặng em. Em có nghe nói gì không?

Trong giấc mộng, em đã mơ được chèo thuyền trên giòng sông sao, vớt lấy từng cánh sao, vì mỗi một cánh sao là giấc mộng anh tặng em tặng cả hai. Chàng giả vờ đặt vào lòng tay Hồng, Hồng cũng giả vờ nhận rồi bỏ vào túi, cả hai nhìn nhau cười.

Trên cao, đám sao trời vẫn lấp lánh, Hồng khẽ ngâm.

Ở một góc trời ta đã đứng,

Đã kề vai cùng ngắm sao khuya

Gió muôn phương lòng lộng thổi về

Và đom đóm lập loè trên ngọn co?

Cùng yên lặng giữa cảnh trời lộng gió

Để lòng mình rộng mở với trời cao...

Hai người đứng đấy, yên lặng...

Chương 18

Đời Hồng bắt đầu thay đổi hẳn. Như nàng công chúa ngủ trong rừng suốt một mùa đông chợt thức giấc. Vừa mở mắt ra là đối mặt với mùa xuân xanh tươi chan hòa nắng ấm. Đời sống mới trỗi dậy với bao tiếng cười rạng rỡ và một sức sống tràn đầy mãnh liệt.

Không biết tự bao giờ, cơn ác mộng xưa đã biến mất. Mỗi đêm Hồng chìm đắm trong hạnh phúc tuyệt vời. Sáng thức giấc với nụ cười vô tư. Ánh mắt lấp lánh. Trước mặt đó giờ chỉ còn bóng dáng người đàn ông vững chãi, với lượng quyền cao, mắt sáng. Đó là Phục người đàn ông đã mang nàng ra khỏi vùng khủng hoảng.

Sự thay đổi của Hồng cả nhà ai cũng thấy rõ, vì tiếng cười dòn tan của nàng lúc nào cũng vang vang. Nàng như một cánh bướm lúc nào cũng muốn vươn mình ra khỏi Vườn Sa Mù qua thung lũng để đến nông trại, và đến tối mùa mới trở lại nhà. Bà Linh Phương vẫn còn thức chờ, Hồng vội ngã vào lòng mẹ hét:

- Mẹ dễ thương quá, con sung sướng vô cùng.

Tất cả những sự việc xảy ra đã gây nên những phản ứng khác nhau.

Bà Cao thì vui lắm, bà bảo với bà Châu:

- Bà chủ ơi, cô chủ của chúng tôi lành bệnh rồi.

Và bà Cao coi Phục như một lương y bậc nhất đã mang đến cho cô chủ đáng yêu của bà một thần dược hiệu nghiệm. Hồng sai khiến bà làm điều gì cho Phục, bà đều tuân lệnh nghiêm chỉnh nên rất được Hồng và Phục tin cậy. Riêng bà Châu ở thế nan giải bà không biết được mối tình giữa Hồng và Phục có thành không, nhưng vẫn không dám dò xét vì mặc cảm. Cánh cửa Vườn Sa Mù vẫn đóng kín không ai nhắc đến Phi, vì vậy với Phục lại càng khó khăn hơn. Nhìn nét vui

sống của con bà thấy thương hại và thấy rằng nếu ngăn cản mối tình này thì như bóp chết lòng con một lần nữa. Nhưng, khi nghĩ đến hoàn cảnh và quá khứ của Phục rồi so sánh với gia đình mình, bà nhận thấy những điều chồng bà lo lắng rất đúng. Ở vị thế kẻ mẫu kinh nghiệm đắng cay đã làm bà chua xót thế nào, bây giờ lại nhìn con, bà lo lắng, buồn bã không muốn con rơi vào hoàn cảnh tương tự.

Còn ông Châu? Thời gian này ông hay nổi giận bực bội bất thành linh. Muốn ngăn cản không cho Hồng đến nông trại, muốn tống khứ Phục ra khỏi đỉnh đồi nhưng không biết phải làm sao. Trơ mắt bất lực nhìn mối tình Phục - Hồng càng lúc càng mặn nồng, ông giận chết đi được. Bực quá, ông cho vời một nhân viên trẻ tuổi của công ty đến nhà dùng cơm. Cho vời một số con cháu bạn bè đến viếng Vườn Sa Mù. Nhưng Hồng vẫn tảng lờ. Thấy kết quả không như ý, ông lại cho mở những buổi khiêu vũ gia đình một hay hai lần một tuần. Đây không phải là cơ hội dành riêng cho Hồng mà ông còn muốn tìm bạn trai cho cả Hà nữa.

Kiểm soát tình cảm của con cái là một điều khó khăn nhất. Đó là nỗi khổ tâm của bậc cha mẹ Ông Châu đâu ngờ rằng điều mình làm cho con trẻ không được đền đáp bằng sự biết ơn mà lại còn bị Oán hận. Ở nhà tất cả mọi người đều lo nghĩ việc của Hồng mà quên đi sự hiện diện của Hà. Hôm nào, Hà cũng vắng nhà. Bà Linh Phương nghĩ rằng, với bản tính chuộng bạn chuộng bè của con, chắc Hà đến Đài Bắc thăm bạn bè chứ không có gì cả. Ông Châu thì cũng vẫn tin tưởng Hà con trẻ con lắm, nên cũng không lưu ý đến việc đi lại của Hà. Cả hai có ngờ đâu trong suốt thời gian đó Hà lại có mặt thường xuyên ở một nông trại gần thị trấn, chuyện trò với bà lão hoặc cùng chàng trai trẻ đùa nhau trên gấn máy đi khắp nẻo đường làng.

Hồng vui vẻ không thôi. Sự vui vẻ tràn trề đến đôi đôi lúc nàng muốn mang cả niềm vui của mình chia sẻ cho kẻ khác. Nàng muốn có bạn để trút bớt tâm sự. Bà Cao tuy tâm phúc, nhưng quá cục mịch, hiền lành. Bà Linh Phương lại không là mẹ ruột. Ông Châu thì khỏi nói, nhìn vẻ mặt xa vắng của ông bao nhiêu hứng thú của Hồng

cũng phải tan rã. Chỉ còn có Hà, nhưng Hà lại bồn quẩn, lo lắng không thua Hồng. Có đêm Hà chạy vào phòng chị, leo lên giường nằm cạnh Hồng:

- Này chị Hồng, em biết tất cả rồi, chị phải bảo anh Phục mua kẹo đãi em mới được.

Hồng đỏ mặt không vì e thẹn và vì sung sướng:

- Cha mẹ chắc cũng biết rồi hở em? Có phản đối chuyện của chị không?

- Em nghĩ chắc ba mẹ biết hết nhưng giả bộ không hay biết.

- Tại sao vậy? Cha mẹ phản đối tình yêu của chị như lúc trước hả? Dù sao chị cũng phải cảm ơn cha mẹ trong việc ngăn cản tình yêu giữa chị và Phi, bằng không bây giờ làm sao chị có thể gặp được Phục

Hà yên lặng. Theo lời Phục thì Hồng đã hồi phục được phần ký ức đã mất, nhưng hồi phục được bao nhiêu rồi?

- Chị còn nhớ Phi không

Hồng chau mày:

- Cái gì? Đừng nhắc đến Phi nữa, hãy nói về Phục đi, em thấy Phục ra sao?

- Một người tinh cảm phong phú, có học và có tư tưởng. Chị Hồng! Chị nên yêu Phục, vì đời con gái chúng ta đâu dễ gì gặp được thích hợp lý tưởng như thế, nếu để trôi qua thì đáng hối tiếc lắm đấy!

Hồng ngạc nhiên:

- Hà! Hôm nay chị mới nhớ ra là em đã lớn, những lời nói vừa rồi

xác định em không còn là một con nhóc con nữa. Hãy cho chị biết Hà đã có gì thay đổi? Đã yêu chưa mà có vẻ sành đời quá vậy.

- Chị này!

Hồng ôm sát Hà:

- Đúng không, thú thật đi nào. Nhìn mắt cô tôi đã biết tất cả rồi. Có phải tim cô bị cướp mất rồi phải không?

Hà nhìn chị cười thú nhận, nàng nói khẽ:

- Người đó chị biết mà!

- Ai nói cho tôi nghe xem nào.

- Có thật chị muốn biết không chứ?

Hồng hồi hộp, nàng trầm giọng:

- Ai cũng được nhưng miễn không là Phục là được rồi...

- Trời ơi, chị nói gì lạ vậy? Hà kinh ngạc. À thì ra... thì ra chị Hồng cũng đã nhớ ra chuyện giữa ta và Phi - Chi, em không có yêu người chị yêu... Thử xưa chị cũng biết em còn non dại còn Phi... Phi thì...

- Thôi đừng nói nữa, đừng nhắc chi đến chuyện cũ, hãy quên đi và nói chuyện hiện tại, sao, người yêu của cô bây giờ là ai?

Hà cắn môi:

- Chị đừng mách lại cho cha mẹ nghe em mới nói.

- Em cứ yên tâm, ai thế?

- Anh Dương.

Lư Vn Dương! Ba tiếng khô khan bỗng dương mang gian phòg rơi vào sự yên lặng nặng nề. Hòg ngắng ngơ nói khôg thành tiếng. Trong óc nàng một đốg hình ảnh lẫn lộn. Bắt đầu từ buổi khôg phục được phần ký ức rồi đến mối tình nồng thắđ đắđ đắđ của Phục, Hòg khôg có cơ hội nghĩ về Phi nữa. Hay nói đúg ra nàng khôg đắđ nghĩ vì sợ làm hoen ố mối chân tình của nàng với Phục. Bây giờ Phi ở đầu? Làm gì? Vẫn còn là một bí mật trong đầu nàng. Nhữg lời Hà vừa buòg ra đắđ quay lại một phần đắđ quay lại khúc phim quá khứ.

- Chị Hòg, chị sao thế? Sao chẳng chịu nói gì cả.

- Để chị nghĩ một lúc

- Chị nghĩ chuyện gì?

- Nghĩ về Phi. Hòg nắm chặt tay Hà - Em cho chị biết, bây giờ Phi ở đầu?

- Chị Hòg!

- Nói đi em, đừng sợ gì cả, chị khôg ngắđ đầu. Phi bây giờ ở đầu, làm gì? Tại sao em lại gặp Dương? Họ có còn ở nông trại ngoài thị trấn nữa khôg? Nói đi Hà, nói đi, chị muòg gộ bỏ nhữg tấm màn đen trong óc.

- Anh ấy... anh ấy, Hà do dự một lúc xong quyết định nói toạc ra, vì biết đầu như Phục đắđ bảo vết thương đầu thể che đắđ mãi được, sự che đắđ chỉ tổ gây thêm khổ đầu mà thôi - Anh ấy đắđ chết rồi chị ạ.

- Hả? Hòg thắđ sắc - Bệnh chết à?

- Khôg phải, chết vì tai nạn... Anh ấy chết vì rơi xuống hố.

Hòg im lặng, đôi mắt mở lớn kinh hãi:

- Lúc nào? Mùa thu năm trước hả? Lúc đó có ai tại đó không?

- Vâng, mùa thu năm trước và lúc đó chỉ có chị tại nơi đó thôi. Khi cha, em và bà Cao đến thì gặp chị nằm bất tỉnh bên bờ lan can. Em nghĩ có lẽ chị nhìn thấy tận mắt lúc anh ấy ngã xuống hố.

- Đó là nguyên nhân chứng bệnh mất trí của chị không?

- Em nghĩ vậy.

Hồng chau mày suy nghĩ, nàng cố nhớ lại cảnh cũ nhưng vẫn không nghĩ ra được:

- Sao lại xảy ra tai nạn đó?

- Gỗ lan can đã mục và lúc anh Phi đứng tựa lưng vào lan can để nói chuyện với chị thì lan can gãy nên anh ấy bị té xuống vực. Một tai nạn bất ngờ, không ai thể ngờ trước được.

Hồng ngồi bật dậy:

- Đúng rồi, chị đã nghĩ ra rồi.

- Sao?

- Không phải chuyện đó, mà là... Phi rồi, mấy tháng trước khi anh Phục vừa dọn đến, chị đã bị bà lão níu kéo, bà bảo chị là thủ phạm giết con trai bà và bắt chị phải trả con lại cho bà, thì ra... thì ra bà ấy là mẹ của Phi, đưa con trai nhỏ là Dương... Họ đều thù chị hết.

- Vâng, bà lão đó chính là mẹ của Phi. Từ sau ngày mất con bà bị suy nhược thần kinh. Vì vậy, bà cử đổ lỗi chị Bây giờ bà lão cũng đã khỏi bệnh, chỉ có một điều là bà không nhận Phi đã chết và cứ mãi hỏi thăm chị.

- Tội nghiệp bà. Chị có thể đến đây thăm bà không hở em?

- Em nghĩ là có thể chứ

- Bây giờ chị hiểu rồi, hiểu tại sao không ai muốn chị khôi phục lại ký ức. Ai cũng sợ chị sẽ khổ sở. Vì vậy, bây giờ chị mới biết tại sao mỗi lần nhìn thấy hàng lan can đỏ trên bờ vực là chị lại khiếp sợ. Hàng lan can đó mới đổi phải không em?

- Vâng, sau khi chuyện xảy ra, tiếng đồn lan truyền đến chợ, mấy đứa chăn trâu bò thường thả trâu thả bò ở đấy nên cha đã cho làm lại hàng lan can và sơn đỏ.

- À!... gương mặt Hồng trắng xanh, lời giải thích của Hà không làm nàng ngất xỉu nhưng cũng đủ khiến nàng rung mình dễ sợ thật

Tâm Hà vội trấn an:

- Nhưng tất cả những chuyện đó đều qua rồi. Chị đừng nghĩ tới làm gì. Bây giờ, chị đã có một đời sống mới, một tình yêu mới. Thôi được rồi... em xin chúc mừng cho tình chị với anh Phục.

Hồng vẫn còn nghĩ quanh, nàng lo lắng:

- Hà ơi, em và Dương có thật yêu nhau không? Dương có thù ghét chị không?

- Không đâu chị. Dương không thù chị đâu. Khi tai nạn xảy ra anh ấy cũng buồn lắm nhưng khi nghĩ kỹ rồi anh ấy thấy lỗi không hẳn ở chị. Bây giờ Dương yêu em, Dương mong chị sớm tìm lại được hạnh phúc. Chúng em chỉ sợ cha và mẹ. Lúc trước cha cho Phi là lưu manh đều cáng, thì bây giờ với Dương, em sợ người có tiên kiến không tốt. Sau khi đã giải quyết mọi chuyện êm đẹp, cha cũng bảo làmong rằng từ rày về sau, gia đình ta sẽ không còn liên hệ gì nữa với nhà họ Lư nữa. Chị Hồng ơi, em khổ tâm làm sao, nếu cha mẹ chống đối mối tình của em và Dương có lẽ em sống không nổi.

- Cũng tại chị cả, nếu không có chuyện giữa chị và Phi có lẽ tình hai em đã êm đẹp.

- Chị đừng nghĩ như vậy. Chị đâu có lỗi gì. Cha tốt nhưng tánh cha hơi cố chấp. Không biết lúc nào thuận tiện để em thú thật chuyện giữa em với Dương cùng cha mẹ.

- Chị cũng gặp khó khăn như em.

Hai chị em yên lặng nhìn nhau, một lúc sau Hà lên tiếng:

- Chị có để ý thấy cha lúc này thường cho mời mấy con trai đến đây không?

- Thấy.

- Em nghĩ đó là vì chị đấy.

- Nhưng tại sao không thấy cha mời Phục? Lúc xưa cha khen Phục lắm mà?

- Vì cha mẹ cho Phục đã qua một đời vợ, lại có con nên...

- Thế lúc cha lấy mẹ, cha cũng là người đàn ông đã có vợ có con cơ mà?

Hà thở dài:

- Nếu cha chịu nghĩ như thế thì tốt biết mấy. Người lớn thường dễ quên những gì đã qua trong đời mình thời niên thiếu. Họ nghĩ rằng họ có công sinh chúng ta ra, nuôi chúng ta lớn là có quyền định đoạt cả cuộc đời của chúng ta.

- Hà a, em nên biết rằng, dưới mắt cha mẹ chúng ta không bao giờ lớn. Họ không chịu nhìn sự thật là chúng ta cũng có tư tưởng và

cuộc sống độc lập. Vì khi chúng ta đề cập đến vấn đề đó thì họ cho là chúng ta phản phúc, chống đối. Vì vậy khoảng cách giữa cha mẹ và con cái càng lúc càng rộng. Không hiểu khi chúng ta lớn lên, già đi rồi có mắc phải tật đó nữa không?

- Em nghĩ cũng có thể lắm.

- Chị cũng nghĩ như vậy. Bây giờ chúng ta ở vai trò con cái, nhưng đến lúc đó chúng ta ở vào thế làm cha mẹ thì quan niệm chúng ta có thể đổi khác chứ.

- Thôi đừng nói đến chuyện đó, còn sớm chán, để hai ba mươi năm sau khi con cái chúng ta lớn lên gặp phải những đau khổ về tình ái thì lúc đó chúng ta nhớ đến buổi tối hôm nay.

- Được rồi.

- Ngóeo tay nào?

Hà đưa ngón tay út ra, hai chị em câu tay nhau cười vang.

- Chị Hồng, đúng ra chúng ta nên là hai chị em cùng cha cùng mẹ mới phải.

- Đừng nói lớn, vì mẹ đối với chị còn tốt hơn cả mẹ ruột.

- Tối nay em không về phòng, em ngủ tại đây với chị nhé?

- Ừ...

Hai chị em nằm kề bên nhau, họ cảm thấy gần gũi hơn bao giờ hết...

Chương 19

Chiều hôm sau, khi Phục đang ngồi làm việc trong thư phòng thì Hồng đến đem tất cả những lời của Hà kể lại cho chàng nghe. Với ánh mắt trách hờn, Hồng nói:

- Tại sao anh không cho em biết chuyện Phi rơi xuống vực chết?

- Hồng ạ, em bệnh như thế này anh làm sao nỡ mang chuyện kia ra kể để em khổ có ích lợi gì. Anh nghĩ rằng một ngày nào đó tự nhiên em nhớ lại tất cả, có phải hay hơn anh kể không chứ?

Hồng trầm ngâm:

- Nếu anh kể em nghe, em thấy cũng không đến nỗi nào. Anh biết không, lúc đầu mới vừa nghe em cũng thấy khó chịu ghê đi, nhưng bây giờ thì hết rồi, tâm hồn em cảm thấy khỏe khoắn như vừa xóa được một ám ảnh ghê gớm. Có một điều em không hiểu tại sao với Phi, người em đã một thời yêu quý, em vẫn không thấy nuối tiếc thương hay đau khổ khi biết tin, trái lại còn tiếp nhận tin trên một cách tự nhiên. Tại sao vậy? Có phải vì đã có hình bóng anh ở Phục? Anh thấy em có đáng tởm không, khi có tình yêu mới là phụ rẫy người cũ?

Phục kéo Hồng vào lòng:

- Em không có lỗi gì cả. Đừng nghĩ suy nhiều chả ích lợi gì.

- Em thấy mình có lỗi nhiều với bà mẹ của Phi. Em muốn làm một điều gì để giúp bà ấy. Anh giúp em nhé?

Phục gật đầu:

- Anh nghĩ anh có thể làm được điều đó.

- Ta sẽ làm gì anh?

- Từ từ đã nào. Bây giờ nếu em đừng nghĩ ngợi gì nữa, anh sẽ có món quà cho em.

Hồng sung sướng:

- Thế à, món gì đấy anh?

- Nhắm mắt lại, xoè tay ra xem nào.

Hồng nghi ngờ:

- Nhưng không được lợi dụng nhé.

- Danh dự mà!

Hồng xoè tay ra rồi nhắm mắt lại. Phục nhìn những sợi mi cong vút nhấp nháy trên mắt, chiếc miệng nhỏ xinh xắn đang tươi cười trông thật dễ thương. Chàng không tự chủ được cúi xuống hôn nhẹ trên lòng bàn tay. Hồng rút tay lại. hỏi:

- Đây là tặng vật của anh đấy à?

- Không phải còn nữa.

Một vật nhẹ và mát nằm gọn trong tay Hồng. Hồng mở vội mắt ra.Ồ, một cánh sao lấp lánh, nàng sung sướng hét to. Một chiếc mề đay hình sao màu bạc, trên cần những hạt đá quý lóng lánh. Vẻ rực rỡ của quà trang sức làm cho Hồng kinh ngạc nhìn Phục:

- Anh... có ý định gì đây?

- Cánh sao từ dòng sông sao rơi xuống. Anh đã nhặt và gửi tặng em. Mỗi cánh sao là một giấc mộng, vậy em muốn biết bên trong cánh sao này mang giấc mộng gì thử mở ra xem.

Thì ra chiếc mề đay hình cánh sao giống như những quà trang sức khác nhưng bên trong có thể mở ra được. Hồng mở ra, bên trong là đoạn đầu của bài thơ " Sông Sao":

Ở một góc trời ta đã đứng

Đã kề vai cùng ngắm sao khuya

Gió muôn phương lồng lộng thổi về

Và đom đóm lập loè trên ngọn co?

Cùng yên lặng giữa cảnh trời lồng gió

Để lòng mình rộng mở với trời cao.

Hồng sung sướng:

- Anh mua ở đâu vậy?

- Ở trên trời!

Phục cười, chàng đưa tay nâng lấy sợi dây chuyền máng vào cổ Hồng:

- Đẹp quá! Anh thật khéo chọn, không ai ngờ rằng em đã mang cả cánh sao trời với giấc mộng tuyệt vời thế này. Nhưng có thật rồi đây chúng ta sẽ kề vai nhau nhìn sao suốt đời không anh?

- Chắc chắn như vậy. Phục cúi xuống hôn Hồng - Em có vui không?

- Vui!

- Sung sướng không?
- Sung sướng!
- Yêu đời không?
- Yêu!
- Không buồn chứ!
- không!
- Vậy thì chúng ta đi dạo một vòng nào?
- Đi đâu?
- Đến thăm người bạn.

Hồng không hỏi nữa, chỉ đưa mắt nhìn Phục, thấy chàng mang theo hai hộp sữa bột và một số thực phẩm.

- Bây giờ ta đi nào.
- Anh định đến Đài Bắc hả? Muốn giới thiệu em với bạn anh à? Có cần thay áo không?
- Đừng hỏi lắm lắm như vậy. Theo anh và ráng giữ bình tĩnh nhé.

Phục dặn dò bà cô không ăn tối, xong rời nông trại. Suốt con đường ra phố, Hồng không hỏi gì thêm nữa. Nàng tin tưởng nơi Phục, Phục muốn đưa nàng đến đâu Hồng cũng vui lòng. Chẳng mấy lúc đã đến chợ, qua khỏi con hẻm dài, họ đến một tiệm may, Hồng hỏi:

- Anh định may áo cho em ư?
- Đừng hỏi lôi thôi, theo anh sẽ được giải đáp ngay.

Bước lên thang gác ọp ẹp, Phục dừng lại nói:

- Em hứa với anh vẫn bình tĩnh nhé!
- Vâng, nhưng anh định làm gì, muốn nhát em à?
- Không bao giờ, anh định giới thiệu em với một người con gái nghèo, cần bạn bè. Từ khi biết cô ấy anh thường đến đây luôn, cô ấy cũng biết chuyện của chúng mình, em có sẵn lòng làm bạn với cô ta không?

Hồng đưa mắt hồ nghi nhìn Phục:

- Em sẵn sàng.
- Vậy thì ta vào nào.

Phục đi trước, vừa bước, chàng hỏi to:

- Có ai ở nhà không? Có khách đến thăm này.

Nhã Thường bước ra, tay bồng con vui vẻ.

- Ông Phục đấy à?

Nhưng khi nhìn thấy Hồng, cô ta khựng lại ngay. Phục mỉm cười đáp:

- Tôi hứa sẽ dẫn Hồng đến thăm cô mà, hai người không cần tôi giới thiệu phải không?

Hồng sửng người, hai người đàn bà lẳng lặng nhìn nhau, sau cùng Nhã Thường lên tiếng:

- Chị Hồng, tôi thật không ngờ...

- Tôi cũng ở cảnh như chị, anh Phục nói là đưa tôi đến gặp một người nhưng không nói rõ là đến gặp chị, thành ra... thành ra... Mà sao chị lại ở đây chứ?

Nhã Thường không giấu diếm tình cảnh mình:

- Phòng này do anh Dương thuê, sau ngành tôi sanh bé trai tôi đây ở đến giờ.

Hồng nghi ngờ nhìn đứa bé trên tay Nhã Thường:

- Con của chị đây à?

- Vâng, tôi đã từng nói với chị là tôi có thai chị không nhớ à? Hôm ở thung lũng đó. Tôi đặt tên nó là Bửu, nói chính là con của Phi.

Hồng rối rắm, đầu óc lộn xộn. Trong ký ức nàng những hình ảnh hỗn tạp loanh quanh, nhìn đứa bé Hồng luống cuống. Nhã Thường nói:

- Thì ra chị vẫn chưa nhớ ra được. Quay sang nhìn Phục rồi lại nhìn Hồng. Nhã Thường cười chua xót - Bây giờ thì đỡ rồi vì nhờ có anh Phục và anh Dương giúp đỡ. Chớ lúc trước đời tôi khổ lắm chị Oì. Cũng tại cái nợ này.

Nhã Thường đưa đứa bé về phía trước:

- Chị bế cháu giùm tôi tí để tôi pha trà mời khách chứ?

Hồng máy móc đỡ đứa bé. Gương mặt bụ bẫm đang mỉm cười với Hồng. Thằng bé thật dễ thương. Nó đưa những ngón tay bé tí lên sờ mặt Hồng, miệng nhí nhô. Nhã Thường đã mang trà ra, Hồng trách Phục:

- Sao anh dấu em chuyện đứa bé này?

- Nếu ngày qua Hà không đem chuyện Phi té xuống vực chết kể cho em nghe thì chắc anh cũng chưa đưa em đến đây, em phải biết rằng anh làm sao có thể đoán được những gì sẽ xảy ra khi bất ngờ em gặp Nhã Thường chứ?

- Anh ngại gì? Em sợ? Em ghen? Hay là đối với Phi em vẫn còn thương nhớ? Tội cho Nhã Thường quá, nếu em sớm biết cuộc đời của chị ấy khổ như vậy, em đã giúp đỡ hết sức mình.

- Bây giờ vẫn chưa muộn. Nhã Thường sống đời cô lập và bị người đời khinh rẻ từ lâu. Nàng rất cần bạn bè, em hãy đến với cô ấy nhé em.

- Phi chết, con tôi trở thành đứa bé không cha. Giận Phi, tôi giận luôn nó, muốn bỏ nó luôn cho rồi nhưng không đủ can đảm. Tôi đến tìm anh Dương để nhờ anh ấy giải quyết giùm. Anh Dương bảo tôi, nếu bây giờ bỏ mặc thằng bé Phi tội cho nó quá, vì nó có tội tình gì đâu? Và Dương đã bỏ tiền ra lo việc sinh sản của tôi. Anh ấy bảo nếu tôi không muốn nuôi thì để cậu bé đó lại cho anh. Không ngờ khi sinh thằng bé ra, nhìn thấy nó tôi không rời nó được.

Đỡ đứa bé dậy, hôn vào mặt vào cổ, thằng bé nhột, khúc khích cười. Nhã Thường tiếp:

- Bây giờ thì nó chính là cuộc đời của tôi, nếu mất nó cuộc đời tôi sẽ không còn ý nghĩa.

Hồng lắng lắng nghe, mắt nàng đọng lệ. Những lời nói của Nhã Thường làm gian phòng rơi vào trạng thái nặng nề. Hồng nói:

- Chị Thường, tôi thật có lỗi với chị.

- Tại sao? Có phải vì cái chết của Phi không?

- Vì nếu chẳng có tôi chen vào, chắc anh ấy đã không chết.

- Nhưng nếu không chết thì Phi sẽ ra sao? Ở bên chị? Ở bên tôi?? hay ở bên người con gái nào khác? Oan nghiệt hơn, lũ con không cha sẽ nhiều hơn. Chị Hồng, chị không bao giờ hối hận cả. Tôi không bao giờ oán hờn chị, người tôi oán, tôi giận không phải là chị mà là Phi.

Những điều người thiếu phụ trẻ vừa nói ngoài sự tiêu liêu của Hồng. Có thật Nhã Thường thành thật không oán trách nàng, không nghĩ nàng là thủ phạm giết chết Phi như bà lão nghi ngờ chẳng? Hồng cảm thấy an ủi. Đưa mắt dịu dàng nhìn Nhã Thường, hai người con gái chợt cười, trong nụ cười đó tình bạn vừa nở hoa:

- Thăng bé được một tuổi chưa chị?

- Chưa, mới tám tháng thôi, nhưng trông cứng cáp quá hử chị?

Tia mắt Nhã Thường kiêu hãnh vì có con đẹp. Hồng không dừng được hiếu kỳ:

- Chị cho em bế cháu.

Đây là con Phi! Người đàn ông mà tí nữa đã là chồng của nàng. Nhã Thường trao con cho Hồng đứng dậy nói:

- Chị bế cháu hộ, tôi đi làm sữa cho nó.

Phục xúc động ngồi yên lặng một bên, chàng đưa mắt nhìn hai người đàn bà đang xoa bóp thù hằn để trở nên những người bạn tốt. Thật cảm động. Bỗng có tiếng chân người chạy lên cầu thang, tiếp theo là giọng nói của người con gái:

- Chị Thường có nhà không? Chúng em đến thăm chị này.

Nhã Thường đứng bật dậy. Phục và Hồng cũng thế. Vì trước mặt họ là Hà và Dương:

- Ủa? Tại sao mấy người lại ở đây?

Hồng cười trước cái ngạc nhiên của Hà:

- Thế cô đến đây, chúng tôi không biết đến hay sao?

Dương đưa tay bắt tay Phục, tay còn lại của anh chàng đầy những hộp sữa bột và gói giấy. Phục chào Dương, thật là một cuộc họp mặt lạ lùng. Những tình cảm kỳ diệu bao trùm cả gian phòng. Nhã Thường sung sướng nói:

- Hôm nay là ngày gì mà hay thế này? Mấy người có hẹn với nhau không mà gặp mặt đông đủ thế?

Dương để quà bánh xuống, lạ lùng nhìn Hồng đang bế trẻ:

- Không hẹn mà gặp hay quá!

Hồng chạm phải tia nhìn của Dương, nàng lo ngại phập phồng, nhưng rồi không khí vui vẻ thân mật cũng làm mọi người quên hết. Dương bước tới trước mặt Hồng:

- Rất mừng được gặp chi.

Nụ cười điểm trên môi, ánh mắt thân thiện Dương đã không còn Dương đêm kinh hoàng. Chàng đã quên hết hận thù. Chàng luôn miệng gọi tên Hồng. Nhã Thường chợt nhớ sực lại vai trò chủ nhân của mình, nàng lên tiếng:

- Mọi người ngồi xuống nào, đứng mãi vậy? Mấy người ở đây nhé. Lâu lắm mới được một buổi họp mặt vui vẻ như vậy. Để tôi xuống chợ mua thêm vài món về dùng cơm nhé.

Dương chen vào:

- Đợi tí nào, một mình làm sao làm cho xuể.

- Để tôi phụ với. Hồng nhanh nhẩu.

Phục ngăn lại, chàng không muốn thấy mọi người cãi nhau:

- Tôi đề nghị là nếu mọi người không phản đối, xin mời tất cả đến Đài Bắc dùng cơm.

- Ăn cù lao, cải muối chẳng? Tôi đồng ý ngay.

Sau lời tán đồng của Hà, Hồng hỏi:

- Có mang theo chú bé này không?

- Để tôi gọi bà chủ bên dưới. Máy người đợi tí, tôi cho nó bú xong cái đã nhé.

Nhã Thường bước ra sau nhà. Đây là một ngày vui đối với cuộc đời đầy khốn khổ của nàng. Những niềm vui vẻ trung của thời xưa cũ như trở lại. Trong đám bạn bè tuổi trẻ này, Nhã Thường biết họ đều mong mỗi một điều nàng vui sống. Thật cảm động, cảm ơn mọi người đã mang đến cho đời nàng cuộc đời mới.

Chỉ một lúc sau, đám người ồn ào lên đường. Họ mang theo tiếng cười với niềm hy vọng vô biên cho một tương lai đẹp. Tương lai là một quãng đường thần bí mà họ cần dò dẫm, tìm kiếm trong những ngày tới.

Nhưng con đường tương lai kia có phải là một con đường phẳng lặng, không chông gai, sỏi đá? Hay họ sẽ phải đối đầu với giông tố nguy hiểm? Làm sao đoán được.

Mấy ngày liền, ông Châu cho mời bạn bè đến nhà dùng cơm. Thanh niên, thiếu nữ ra vào Vườn Sa Mù tấp nập. Hồng và Hà thật khó chịu, nhưng phận làm con làm sao dám cãi, vì vậy Hồng và Hà bắt buộc phải tiếp khách. Ông Châu là người có đôi mắt biết nhìn người,

nên những người ông chọn phần lớn là những chàng trai trẻ thông minh, có tương lai sáng sủa. Trong số đó có anh chàng Khang rất được Hồng và Hà mến chuộng. Và họ rất thân nhau.

Khang không đẹp trai, dáng người cao lớn, miệng cười tươi. Khang 28 tuổi, cha mẹ mất sớm, nhưng khổ học nên người. Tốt nghiệp ngành mỹ thuật ra là vào làm cho ông Châu, và được ông Châu trọng dụng. Chị em Hà mến Khang vì Khang là một tay violin tài tử.

Nhờ thông minh, vừa bước vào vườn là Khang hiểu ngay ý định của ông Châu. Khang mến nét dịu hiền của Hồng, nhưng cũng quý tính trẻ thơ của Hà. Nhưng thật ra, đến Vườn Sa Mù không hẳn Khang vì hai người con gái mà là vì khung cảnh hạnh phúc của gia đình này.

Đối với đứa con cô, Vườn Sa Mù quả là một thiên đường. Vì vậy, đối với chị em Hồng, Khang không có ý định theo đuổi, tán tỉnh do đó Hồng và Hà rất yêu mến chàng.

Đến Phục cũng thường nghe nhắc đến tên Khang. Chàng không nói gì, chỉ lẳng lặng dò xét. Có lần khi Hồng cố gắng học đàn Violin thì Phục đang ngồi bên cạnh vút đứng dậy hôn nhẹ nàng:

- Em thấy anh có cần học đàn không?

Hồng xô Phục ra:

- Anh thật khủng, một trăm anh Khang đổi một anh em còn không chịu nữa...

Từ đó Phục không bao giờ để ý đến Khang nữa, chàng lại còn mong có dịp làm quen.

Một hôm, Vườn Sa Mù có dạ vũ. Hồng và Hà vẫn không vui vì số người đến dự phần lớn là bạn bè của ông Châu. Bạn bè của Hồng và Hà đã lâu không còn qua lại. Hồng muốn giam mình ở chỗ yên lặng bên nông trại, bên Phục. Nhưng Hồng cũng biết nếu mình làm

thế cha sẽ buồn, nàng đề nghị mời Phục đến dự, thì ông Châu bảo:

- Đây là trò chơi của giới trẻ, ông ấy không đến dự đâu.

- Nhưng anh ấy chưa già mà

- Cũng không còn trẻ gì.

Ông Châu nói xong, đứng dậy toan bước đi, Hồng nói:

- Nếu anh ấy thích đến thì sao?

Ông Châu dừng lại, mắt ông tóe lửa:

- Nếu hấn muốn đến thì cứ cho hấn đến.

Nhưng Phục đã khước từ, ôm ngang lưng Hồng chàng nói:

- Mục đích của cha em khi tổ chức buổi dạ vũ này là để tìm bạn trai cho em. Anh đến thì thật không phải tí nào. Hồng, đừng ép anh, anh không thích đến đâu, nhưng anh mong khi đám con trai quay quanh em, em cũng đừng quên anh nhé.

Phục khước từ vì chàng nhất định ông Châu phải có dụng ý gì. Phục không sợ gì cả mà chàng nghĩ rằng khi đến chung vui với họ mà gặp phải thái độ lạnh lùng của ông Châu thì nhục nhã thế nào. Hồng biết ý Phục, nàng không nài ép, nhưng đêm dạ vũ này nàng không thấy hứng thú gì cả.

Riêng Hà, nàng lại đề nghị một điều ngoài sự tưởng tượng của ông Châu:

- Thưa cha con muốn mời thêm hai người bạn

- Ai?

- Anh Lư Văn Dương và chị Nhã Thường.

- Dương à?

Ông Châu nhăn mặt. Dương thì ông biết quá nhiều, riêng Nhã Thường là ai thì ông không biết. Nghe đề nghị hai cái tên trên, ông Châu cho Nhã Thường là bạn của Dương, chứ đâu nghĩ Dương và Hà đang yêu nhau.

- Tại sao lại mời Dương? Gia đình họ Lư kia mang đến cho ta bao nhiêu phiền phức chưa đủ sao? Cha không muốn thấy người của họ bước vào khu vườn này nữa.

- Thưa cha, oán thù không nên kết. Sao ta không lợi dụng cơ hội này để kết thân lại với gia đình họ chứ.

- Tại sao phải làm quen với họ? Cái thằng Dương kia cứng đầu hơn cả thằng anh của nó. Tao muốn giúp đỡ, nó nói chua với cay đủ điều. Với những thằng ương ngạnh không biết trời đất là gì như vậy, mời nó đến làm gì?

- Thưa cha, dù sao bây giờ anh ấy cũng là một kỹ sư được trọng dụng, không tin cha cứ hỏi xem. Ai không chịu luôn cúi cha thì đều là những người phạm tội cả sao?

- Hà mày dám nói với cha mày những câu vô lễ như vậy ư? Tại sao con muốn họ đến dự chứ? Lúc xưa cha giúp đỡ mà họ còn không nhận thì bây giờ con mời liệu họ có đến dự không chứ?

- Nhưng nếu họ đến?

- Đến thì mời họ đến.

Ông Châu bực mình. Con cái ngày nay sao lắm điều, nhưng Dương dù sao ông cũng không lo lắm, hấn đến thì hận thù có thể xem như giải, bằng không đến thì thôi.

Khi Hà đi mời Dương, thì Dương đáp ngay:

- Anh không thể đi được.
- Tại sao?
- Vì anh không thể không bao giờ đặt chân trở lại Vườn Sa Mù.
- Anh thật cứng đầu bảo sao chẳng giận. Không lẽ anh định thù hận gia đình em mãi sao? Sao không lựa cơ hội này để làm hòa với cha em để xóa bỏ hận thù cũ. Dương không trả lời, Hà tiếp - Sao anh ngu quá vậy? Em định đưa anh đến gặp cha, để cho cha biết rằng không một gã con trai nào khác ngoài anh làm em xiêu lòng được

Dương cảm động ôm chầm lấy Hà vào lòng:

- Sao bây giờ đi không chứ?
- Đi thì đi!
- Dẫn chị Nhã Thường đến với nhé.
- Thế em định dùng cô ấy làm bình phong à?
- Không phải thế, mà em muốn chị ấy tìm lại tuổi trẻ, vì anh của anh đâu cần chị ấy thủ tiết? Chị Thường mới có 22 tuổi à!
- Em tốt quá.

Thế là, vào đêm dạ vũ khu vườn Sa Mù trở thành một thiên thai. Mỗi cành cây trong vườn đều kết đèn xanh đỏ, lấp lánh như những cánh sao trời, hòn non bộ, núi đá... như ở thượng giới.

Trong phòng, Khang đề nghị thay đèn điện bằng những ngọn đèn bạch lạp gian phòng thì vị như mơ.

Khang là một nghệ sĩ lại chuyên về trang trí, nên buổi dạ vũ hôm nay chàng đã ra sức rất nhiều, Hồng luôn đứng phụ bên cạnh. Vẻ khắng khít của hai người khiến ông Châu mừng thầm, bà Linh Phương cũng cảm thấy vui sướng.

Khách đến thật đông đảo, từ mọi khía cạnh cho thấy buổi lễ hết sức thành công. Dương đưa Nhã Thường đến, hôm nay Nhã Thường mặc áo dài xanh, đầu búi cao lại đeo khoen vàng trông thật đẹp. Sự xuất hiện của nàng lôi cuốn ngay đám đông. Dương mặc âu phục đen, cà vạt đỏ, thân hình cao lớn, mày sậm, mắt sáng trông thật uy quyền. Đưa Nhã Thường đến trước mặt bà Linh Phương và ông Châu, chàng nói thật lễ độ:

- Chào hai bác đây là cô Nhã Thường.

Ông Châu thầm khen họ xứng đôi. Bắt tay Dương, bao nhiêu vẻ khó chịu trên mặt ông biến mất. Thù nghịch đã xóa.

Khang hí hục bên máy, Hồng đứng cạnh. Hôm nay, Hồng mặc áo dạ hội màu bạc, mái tóc vẫn xõa dài trên vai, nàng không mang món nữ trang gì ngoài chiếc dây chuyền hình cánh sao của Phục tặng. Khang đặt đĩa nhạc vào máy, xong lịch sự quay sang Hồng mời mở đầu buổi lễ:

- Xin phép được mời cô.

Hồng cười đồng ý, họ cùng bước ra sàn nhảy, Hà bản đầu tiên khỏi nói là cũng dành riêng cho Dương. Với sắc đẹp như Nhã Thường, nàng đã có ngay người mời nhảy. Mọi người quay cuồng trên sàn, trong tiếng nhạc, trong ánh nến. Ông bà Châu ngồi ở một góc, mỉm cười hài lòng.

Nhã Thường nhảy thật giỏi, bước chân nhẹ nhàng lượn nhanh, mỗi lần quay, chiếc áo xanh của nàng quay tròn trông thật lộng lẫy. Khang nhìn Hồng hỏi:

- Cái cô mặc áo xanh kia là ai vậy?

- Đẹp không?

- Đẹp lắm. Sang lắm, cách trang điểm lại hợp với dáng người.

Hồng mỉm cười, quay lại nhìn Nhã Thường. Bây giờ cô ta đang nhảy với Dương. Vòng sau Khang lại phê bình:

- Cái anh chàng đang nhảy với cô ta có vẻ thờ ơ quá, hình như anh ta thích Hà hơn.

- Anh chàng ấy tên Dương, còn cô kia là Nhã Thường, họ chỉ là bạn thường thôi, vì Dương đã có người yêu. Còn Nhã Thường là một người con gái có cuộc đời buồn thảm.

- Thế à?

Ánh mắt hiếu kỳ của Khang ngừng lại nơi Nhã Thường, chàng dìu Hồng đến gần. Hồng giới thiệu.

- Anh Dương, đây là anh Khang ngành thiết kế mỹ thuật. Còn đây là anh Dương kỹ sư, đây là chị Nhã Thường, Hồng giới thiệu xong, nói với Dương - Tôi có chuyện muốn nói với anh, đổi nhé!

Dương buông Nhã Thường, Hồng đưa mắt xin lỗi Khang xong quay đi với Dương. Về thân mật của hai người khiến ông bà Châu ngồi ở góc phòng để ý, ông Châu nói:

- Em thấy không? Đúng ra chúng ta nên tổ chức buổi dạ vũ sớm hơn mới phải, em thấy tất cả đều giải quyết cả rồi đó chứ?

- Vâng em mong như vậy.

Dạ vũ càng kéo dài tình cảm giữa con người càng thấm thiết, họ

thay những bản nhạc êm dịu bằng những bản nhạc kích động. Không khí càng lúc càng sôi động và Hồng đã trút bỏ vẻ âu sầu thường ngày, nàng nhảy nhót không thấy mệt. Đêm càng lúc càng khuya, đèn sắp tàn dần, khách khứa ra về dần. Một số bỏ đi ra dạo quanh vườn. Ông Châu có vẻ mệt mỏi, nãy giờ ông không để ý đến Hồng, bây giờ chợt phát giác ra cả Hồng và Khang đều biến mất. Ông Châu lên tiếng:

- Hai đứa nó đâu mất rồi?

Hà trả lời:

- Có lẽ họ đi bắt đom đóm rồi đấy.

- Bắt đom đóm à? Ông Châu kinh ngạc nhìn vợ, rồi ông reo lên như phát giác điều gì - Phải rồi, gần đây đom đóm nhiều lắm, thôi để mặc chúng nó.

Ông Châu mỉm cười, Hà cười đồng lõa, nhưng đôi mắt nàng nhìn ra ngoài có vẻ lo lắng.

Đêm đó, đối với Phục quả là một đêm dài khó ngủ... Dùng cơm tối xong, chàng không thể nào ngồi yên trong nhà được, thả dọc ra khỏi nông trại, chàng đi về phía Vườn Sa Mù. Ánh đèn lấp lánh, tiếng trống tiếng kèn từ xa vọng lại như xoáy trong tai. Hình ảnh Hồng quay cuồng trong vòng tay những chàng trai xa lạ làm tim Phục đau nhói.

Đốt bao nhiêu liều thuốc vẫn không bình tĩnh lại được Phục thờ dài đưa mắt nhìn trời cao, hôm nay sông sao không đến để mặc bầu trời tối đen. Hồng ơi Hồng, em có vui không? Có còn nhớ đến một người lẻ loi trong đêm thâu như vậy không chứ? Chợt như để trả lời chàng, một giọng nói êm đềm bên tai chàng:

- Anh có cần người để cùng anh ngắm sao hay không?

Phục ngạc nhiên quay lại thì đã thấy Hồng đứng sau lưng mình.

Ở một góc trời ta đã đứng

Đã kề vai cùng ngắm sao khuya

Chàng nhớ lại câu thơ cũ, và thấy Hồng với khuôn mặt rạng rỡ, thanh thoát, một cánh sao bạc lấp lánh trên ngực áo dạ hội. Chàng cuống quýt:

- Hồng, em đến với anh đấy à?

- Vâng em đã đến, em đã đóng kịch suốt buổi để được đến với anh mà cha mẹ không nghi ngờ. Em phải đến vì nếu không đến đêm nay em không thể nào ngủ được. Lại đây, lại đây anh, em giới thiệu cho anh người bạn mới.

Lúc bấy giờ Phục mới để ý thấy bên rừng phong còn một bóng dáng cao gầy.

- Ông Kiều Phong, nghe tên ông đã lâu giờ mới gặp. Tôi đã nghe chị Hồng nói hết chuyện của hai người, nên tôi sẵn sàng giúp ông nếu ông cần.

Phục siết chặt tay Khang, cảm động nói:

- Chúng ta về nhà, uống trà nói chuyện chơi nhé.

Hồng quay sang Khang nói:

- Tối nay em không về cha em lo quá lên, tưởng anh Khang dụ dỗ em thì sao?

Phục khôi hài:

- Nếu thật vậy thì khổ cho tôi.

Mọi người cùng cười lớn đoạn bước vào nhà.

- Lúc mới đến, em định dành cho anh một ngạc nhiên nên nhẹ bước vào phòng khách rồi phòng làm việc nhưng chẳng gặp ai cả, em nghĩ có lẽ anh ngủ không được nên bước ra ngoài bóng mát, quả nhiên điều em đoán trúng phóc.

- Thế mà anh cứ nghĩ là có một linh hồn nào đó đang lên tiếng chứ.

- Nhưng em có giống ma không nào?

- Gần gần thôi.

Mọi người cùng cười. Bước vào thư phòng, Phục pha cà phê. Mọi người ngồi đối diện nhau. Bên ngoài, trời tối đen như mực, nhưng sự tĩnh mịch đêm nay sao tuyệt diệu!!

Chương 20

Hôm ấy lần đầu tiên Phục đưa Hồng đến thăm mẹ Dương, có cả Khang cùng đi. Khang cũng thấy hứng thú trong việc tìm hiểu cuộc đời của Hồng.

Hôm ấy là ngày chủ nhật, Dương ở nhà. Hồng đoán Hà cũng đến đây, vì trời vừa mờ sáng là Hà vắng bóng. Bước vào ngôi nhà lụp xụp, Hồng có vẻ rụt rè. Hình ảnh bà lão đêm nọ nơi thung lũng lúc vào cũng lảng vảng trước mắt.

- Em làm sao thế? Phục lo ngại với dáng dấp thiếu tự nhiên của Hồng.

Hồng lo lắng:

- Anh thấy sự hiện diện của em có làm cho bệnh bà lão tái phát không? Tại sao bà ấy cứ cho rằng em là thủ phạm giết Phi không không hờ anh?

- Theo anh thì không có gì trở ngại cả, vì kể từ đêm đó đến giờ bà hoàn toàn bình tĩnh. Đã mấy lần anh đến đây anh thấy bà ấy thật hiền, thật lành. Chỉ có điều là bà vẫn tưởng Phi còn sống. Vì vậy em nên tuyệt đối chiều theo lời bà, đừng cãi lại làm gì, nhưng mà... nếu em không muốn thì mình có quyền bỏ cuộc viếng thăm này vậy.

Hồng đã lấy lại bình tĩnh, nàng nhìn Phục cười đáp:

- Không sao anh ạ. Em muốn gặp bà. Nếu không có em thì Phi đâu có chết và bà đâu có bị loạn trí phải không anh. Tuy đó là một tai nạn, nhưng em cũng có phần trách nhiệm, em phải gặp bà để an ủi bà.

- Lòng em tốt như vậy, trời sẽ giúp em.

Khang nhìn Hồng, chàng biết điều Phục vừa nói không hẳn là để khích lệ. Hồng mà là để nói cái chết mờ ám của Phi. Nhìn gương mặt Hồng, Khang vẫn không tìm thấy nét gì chứng tỏ? Hồng là kẻ sát nhân.

- Em nhớ chuyện xưa như một giấc mộng.

Phục hỏi thêm lần nữa:

- Thế em có muốn vào không? Bây giờ chúng ta vẫn còn đủ thời giờ rút lui kia mà.

Hồng lấy hết can đảm, nằng sợ làm Phục phì cười:

- Em sẽ cố gắng.

Đưa tay xoay nắm cửa, Hồng tựa sát người vào Phục. Và ngoài sự tưởng tượng của mọi người, người bước ra đón họ không phải là Dương, cũng không phải là Hà mà là Nhã Thường. Phục ngạc nhiên:

- Ủa sao cô lại ở đây?

Nhã Thường cũng kinh ngạc không kém. Nhìn Nhã Thường, Khang không ngờ người thiếu phụ trẻ đẹp đã là mẹ. Chàng thấy khó chịu. Mọi người đều ngỡ ngàng cố lấy lại bình tĩnh. Nhã Thường mở rộng cửa:

- Anh Dương có việc bận đi đến Đài Bắc, mẹ anh ấy lại không khỏe nên anh ấy nhờ tôi đến trông bà giùm.

Phục hoảng hốt:

- Sao bác ấy lại trở bệnh à?

Nhã Thường vội đính chính:

- Không! bác chỉ đòi gặp Phi.

- Cô nhận thấy sự hiện diện của Hồng có đáng ngại không?

Chàng sợ Hồng gặp chuyện bất ngờ, Nhã Thường đáp:

- Không sao đâu.

Phục nhìn đứa con trong lòng Thường, chàng hỏi nhỏ?

- Cô có nói thật với bác đây là cháu của bà không?

Nhã Thường đỏ mặt:

- Tôi không dám nói thật, chỉ bảo là tôi đã có chồng, và đứa bé này là con của tôi. Bác ấy nói cũng phải, vì thằng Phi gặp ai cũng đèo, lấy nó không hạnh phúc đâu.

- Kể ra bà ấy còn tinh táo lắm chứ?

Nhã Thường lắc đầu:

- Tôi cũng không dám chắc, vì có lúc bà nói chuyện tinh táo hẳn hoi, nhưng có lúc lại nói những câu không đầu không đuôi gì cả. Bà ấy dễ quên lắm, cứ hỏi thằng bé con của ai hoài. Mấy người đến thật đúng lúc, vào xem có thể giúp gì cho bà được không?

Bước vào trong, Hồng vẫn e dèm bám sát Phục. Khi Nhã Thường sửa soạn đi tìm thì bà xuất hiện. Bà mặc áo xanh, bên ngoài khoác thêm chiếc áo len đen. Mái tóc muối tiêu trên khuôn mặt hốc hác nhưng đáng dấp coi sạch sẽ và thật hiền lành. Nhìn thấy một đám người ủa vào, bà phát hoảng quay sang hỏi Nhã Thường:

- Thường ơi, họ đến để làm gì thế này?

Nhã Thường chỉ Hồng nói ngay:

- Thưa bác, đây là chị Hồng, bác quên rồi sao?

Hồng bước tới trước vừa nhìn thấy bà là nàng quên hết sự rụt rè mà thấy thương hại bà vô cùng. Nắm tay bà mắt nàng mờ lệ.

Bà lão trừng mắt nhìn Hồng một lúc, rồi chợt mỉm cười, nụ cười hiền lành:

- Ờ Hồng đấy à? Con đi với thằng Phi phải không? Thế còn thằng Phi đâu sao không thấy nó hở? Sự đau khổ lại hiện lên mặt, bà lão bắt đầu xúc động mà run rẩy tiến tới. Nhã Thường vội vàng cản ngăn:

- Bác ơi, bác làm sao thế? Chị Hồng đâu có đi chung với anh Phi mà biết anh ấy ở đâu?

Câu nói của Nhã Thường có hiệu lực ngay. Bà lão dừng lại, nhưng vẫn dăm dăm nhìn Hồng:

- Con không biết thằng Phi đi đâu à? Cái thằng thật chẳng nên thân gì cả, thôi đừng buồn nhé con, đàn ông đứa nào cũng vậy, đợi khi nó trở về, bác mắng nó cho.

Hồng không dần được cảm xúc, nước mắt tràn ra mi, bà lão nhìn thấy những giọt lệ kia càng buồn.

Đưa tay vuốt nhẹ lưng Hồng bà nói:

- Đừng buồn con, để rồi bác sẽ la nó.

Phục nhìn cảnh trước mắt, chàng không thể tin được điều đang xảy ra trước mắt. Người đàn bà hung hăng đêm nọ lại có thể dịu dàng như vậy sao. Khang bước đến cạnh Phục hỏi nho?

- Anh nhận thấy việc mang chị Hồng đến đây có gì trở ngại không?

- Anh thấy sao?

- Anh không thấy chị ấy xúc động thái quá à?

- Tuy thế, nhưng như vậy vẫn hay hơn, Hồng có thể bớt đi mặc cảm phạm tội. Anh không thấy họ đang thân mật với nhau sao? Tình trạng này kéo dài Hồng sẽ bớt đi một mối nguy hiểm, phải không anh?

Khang nhìn bà lão, chàng nói với Phục:

- Chúng ta không giúp gì cho bác được trừ trường hợp làm cho Phi sống lại là chuyện ngoài khả năng con người. Bệnh thần kinh của bà mẹ anh Dương lại bất thường nên sự thân mật cũng không đáng tin cho lắm.

Phục thấy điều Khang vừa phân tích cũng có lý, chàng vội bước tới kéo Hồng ra khỏi tay bà lão. Ngay khi đó, đứa bé trên tay Nhã Thường khóc thét lên, bà lão bỏ quên Hồng, và quay sang Nhã Thường nói:

- Sao nó khóc vậy?

- Dạ nó tè ướt cả quần nên nó khóc đó. Để con thay tã cho nó.

Thường do dự không biết giao con cho ai. Khang chìa tay ra nói:

- Để tôi bế cháu cho.

Nhã Thường đỏ mặt không biết làm sao mới phải, lúng túng trao con cho Khang xong bước nhanh vào trong. Khang nhìn theo, cảm giác xót thương cho người con gái len nhẹ vào hồn.

Nhã Thường bước ra, người tớ gái theo sau mang trà. Khang giao

cậu bé lại cho Nhã Thường thay tã lót, đưa bé nằm trên bàn trông thật dễ thương. Bà lão bước tới gần hỏi:

- Con ai đây?

Nhã Thường đáp:

- Con đã nói với bác nó là con của con rồi mà.

- Thế à?

Bà lão hỏi xong đoạn rụt rè đưa tay ra sờ nhẹ:

- Cho bác bế cháu nhé.

Có phải chẳng tình máu mủ lôi cuốn? Thằng bé nhoẻn miệng cười đưa tay lên đòi bế. Nhã Thường cảm động, bế con lên trao cho bà nhưng lòng phập phồng lo sợ cơn bệnh của bà nổi lên bất thành linh thì khổ cho con nhỏ.

Đưa bé nằm gọn trong lòng mà bàn tay bu bẫm cứ đưa lên sờ vào da mặt nhăn nheo, miệng nhi nhô không ngớt. Ánh mắt bà lão thật hiền, thật lành, tình bà cháu khắng khít. Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Hai hàng lệ chảy dài trên má Nhã Thường, Khang khuyên:

- Con người ai lại không một lần chết, chỉ có điều chẳng sớm thì muộn.

Nhã Thường lắc đầu:

- Không phải tôi khóc vì Phi, vì anh ấy chết cũng đáng lắm. Tôi khóc là khóc cho một bà lão mất con và một đứa bé mất cha.

Một giờ sau, họ rời khỏi nhà họ Lư, Khang nói:

- Nếu tôi là anh Dương, tôi sẽ để bà lão ở bệnh viện hơn.

Nhã Thường chen vào:

- NhưNg bác ấy đã mất một thằng con trai thì làm sao có thể xa thằng còn lại? Tội nghiệp cho anh Dương phải gánh nặng quá.
- Theo tôi biết, nhà họ Lương sẵn sàng chi phí cho bác ấy mà?
- Thế anh tưởng vào bệnh viện là bác ấy có thể hết bệnh được sao.

Phục yên lặng, để mặc Khang nói chuyện với Nhã Thường. Nghĩ về cuộc đời, về tình nhân loại... chàng thở dài, Hồng bỗng lên tiếng:

- Tội em nhiều quá!

Phục vội chặn lại

- Hồng, em đừng mang nặng mặc cảm như vậy. Tội lỗi chưa hẳn do em gây ra thì em bút rút làm gì?

Đôi mắt Hồng mông lung, một cái gì thoáng hiện qua óc, Hồng lão đảo.

- Hồng! Hồng! Em làm sao vậy?
- Không có gì cả. Em thấy hình như có một cái gì hiện thoáng ra trong đầu. Hình như một đêm... Thôi em không biết gì nữa.
- Đừng nghĩ gì hết em ạ, hãy bỏ mặc tất cả đi. Chúng ta trở về nông trại nhé? Con gái tôi mà trông thấy con chị Nhã Thường chắc nó thích lắm.

Nhã Thường mỉm cười, tất cả cùng đi về nông trại.

Chương 21

Sau buổi dạ hội, Vườn Sa Mù trở thành một nơi họp mặt thường xuyên của giới trẻ. Ông Châu sung sướng vì kế hoạch của mình có vẻ thành công. Nhưng ông đâu ngờ rằng, kết quả hoàn toàn trái ngược với điều ông mong muốn.

Mùa xuân thay những chiếc lá xanh mới cho rừng phong. Cả sườn núi dài, hàng hoa đỗ quyên đại đua sắc rực rỡ, nhuộm đỏ cả lưng đồi. Trên lan can ngăn bờ vực, loại dây leo phát triển nhanh chóng chẳng mấy lúc tạo nên bức tường xanh và theo lời anh chàng Khang thì bức tường kia quả là một bức tranh tuyệt mỹ.

Vào những ngày cuối tuần, Khang hay đến nông trại để hàn huyên với Phục hay đưa bé Nhụy đi dạo. Sáng hôm ấy, mặt trời thật ấm, Khang và Phục ngồi ngoài sân tắm nắng, bé Nhụy lẩn quẩn quanh. Khang chợt nói:

- Tối qua tôi có đến thăm Nhã Thường và đề nghị với cô ấy nên tìm một căn nhà riêng để ở.
- Thành thật mà hỏi, anh thích cô ấy không?
- Thích thì cũng thích, nhưng không giống như ý mấy người mong đâu! Khang mỉm cười.
- Chúng tôi mong điều gì?
- Đừng giả vờ nữa Kiều Phong ạ! Ai lại không biết mấy người cố ý gán ghép tôi với Nhã Thường. Tôi có ngu đâu mà không hiểu điều đó.
- Thế điều gì đã ngăn cản anh thân mật với cô ấy. Có phải tại đứa bé không?

Khang chau mày ngẫm nghĩ:

- Nói thật với anh tôi cũng hiểu tại sao. Có điều chắc chắn không phải vì dĩ vãng của nàng, vì ở đời ai mà chẳng làm lỗi cơ chứ? Nhưng tôi cảm thấy một điều là nếu tôi yêu Nhã Thường, thì nó làm sao ấy.

- Nghĩa là sao?

- Thường cô độc yếu đuối, cần người an ủi. Trong lúc như thế này, mà tôi lại nhảy vào thì có vẻ lợi dụng làm sao.

- Có nghĩa là anh sợ cô ấy không hoàn toàn yêu anh chứ gì!

- Cũng có thể là tôi không phải thuần yêu cô ấy như anh yêu Hồng.

- Tôi biết rồi, thế hồi nào đến giờ anh đã yêu chưa?

- Lúc còn đi học tôi cũng đã tán tỉnh một vài cô, nhưng đó đâu phải là tình yêu.

- Thế thì sẽ có một ngày anh sẽ yêu.

- Vâng, điều đó không thể tránh được. Nhưng chắc chắn cú sét đó xảy ra thì cũng chưa hẳn là với Thường. Anh là một nhà văn, vậy theo ý anh con người chỉ có thể yêu một lần thôi sao?

- Khi tôi mười tám tuổi, tôi đã nghĩ như thế, nhưng bây giờ thì lại khác.

- Tại sao?

Phục suy nghĩ một lúc đáp:

- Vì con người là một sinh vật kỳ lạ, vì vậy dễ có nhiều cuộc gặp gỡ lạ lùng. Dù sao tôi khuyên anh khi đã yêu thì yêu hết mình, yêu một

cách trách nhiệm.

- Tôi biết, vì yêu là một phần của cuộc sống.

- Vâng!

- Nói khác đi tình yêu như đóa hoa chỉ nở một lần, như giữa anh và chị Mỹ Như, như mối tình xưa giữa Tâm Hồng, Nhã Thường với Phi.

- Anh đừng đề cập những chuyện buồn đó, tàn nhẫn lắm. Nỗi khổ tâm của con người là không thể đoán được điều gì sẽ xảy đến, cũng như không hiểu thấu được nỗi niềm thầm kín của người mình yêu.

- Thế anh có thấy anh hiểu được chị Hồng không?

- Hiểu phần nào

- Anh có thấy chị Hồng đủ can đảm đẩy Phi xuống vực không?

- không!

- Làm sao anh có thể đoán chắc được điều đó? con người khi nổi giận biết đâu được?

- Tôi dám chắc như vậy, vì tôi đã nghĩ đến nhiều lần nhưng khi xét lại thì thấy thật vô lý.

- Tại sao? Anh dựa vào lý luận của chính mình à?

- Vâng! Ngoài ra tôi còn trực giác thấy như thế.

- Nếu có một ngày nào đó, anh biết được chính chị ấy là thủ phạm, thì anh có thật vọng không?

- Tôi biết Hồng không bao giờ dám làm việc đó.

- Nếu phải thì sao?

- Không thể có chữ nếu được?

- Anh là người có thành kiến. Điều gì anh không dám nghĩ anh đều để trôi qua. Đó cũng là lý do anh không dám đề nghị. Hồng tìm lại phần ký ức của mình, vì anh sợ Phục bâng hoàng - Khang tiếp - Tôi nói đúng không? Anh không dám nghĩ vì anh sợ nếu chẳng may Hồng quả là thủ phạm thì... Anh đã lừa dối cả chính anh nữa.

Phục vẫn lắc đầu:

- Vì nàng không bao giờ là thủ phạm.

- Nhưng nếu phải thì sao?

- Không thể có chữ nào cả, ngoại trừ lý do tự vệ.

Khang lắc đầu,

- Kiều Phong, anh yêu chị Hồng quá nên nghĩ như thế. Đó cũng là lý do tại sao anh không muốn tiếp tục việc tìm sự thật của vụ án.

- Tôi không bỏ dở việc đó. Chỉ chưa phải lúc thuận tiện, nhưng chắc chắn ngày đó sẽ không xa.

- Thế anh sợ ngày đó không?

- Tại sao phải sợ, tôi đang chờ đợi ngày đó đây.

- Thật à?

- Thế anh tin Hồng là thủ phạm?

Khang suy nghĩ một lúc đáp:

- Thật ra anh cũng biết không riêng gì tôi mà hầu như mọi người ai cũng nghĩ rằng chính Hồng trong lúc nóng giận đã làm chuyện đó. Nhưng ai nấy đều thông cảm và tha thứ cho Hồng.

Phục nhìn về phía đỉnh vực:

- Quả tội cho Hồng phải sống trong sự ngờ oan của mọi người. Tôi không thể không đem vụ án này ra ánh sáng được

Khang đứng dậy vươn vai, chàng thả bước quanh sân:

- Lỗi tại tôi đã đem một việc không đáng nói ra bàn với anh. Thôi bỏ qua đi! Hai người cùng yên lặng. Khang chợt kêu lên - Ồ anh Kiều Phong đến đây coi nè.

Phục nhìn theo tay của Khang. Trên đường mòn, hai em Hồng thong thả đến nông trại. Hà đi trước, tay cầm một đóa hoa đỗ quyên, Hồng theo sau. Vừa nhìn thấy hai người, Hà kêu lên:

- Hôm nay chủ nhật, tôi biết thế nào cũng có anh Khang ở đây mà. Nào mau lên, chúng ta đến nhà Nhã Thường đi.

Khang quay đầu lại nói nhỏ với Phục:

- Bà mai đó.

Khi lên đến sân, Hà trao bó hoa cho bé Nhựt vừa trong nhà chạy ra:

- Đem hoa này vào cho bà cắm vào bình Nhựt nhé.

Bé Nhựt sung sướng ôm hoa chạy vào trong, Hà đề nghị:

- Trời đẹp quá, mình đến nhà chị Thường để rủ chị ấy đi chơi. Đến Pháp Minh Tự cầu cá. Mấy anh đồng ý không?

Pháp Minh Tự là một ngôi chùa nằm trong núi, bên cạnh có một khe

nước đầy loài cá bạc, loại cá này đem chiên ăn là nhất.

Khang tán đồng ngay:

- Hôm nay thế nào cô của anh Phục cũng có thêm món ăn, mấy người phải biết Khang này câu cá cũng nghề lắm chứ.

Hà bảo:

- Thôi đừng khoe khoang. Chút nữa là biết ngay mà. Bây giờ chia làm ba nhóm, chị Hồng với anh Phục, tôi với Dương và...

- Nhã Thường với tôi chứ gì? Cũng được - Khang cướp lời.

- Nhớ nhé?

- Nhớ chứ sao lại không

Bé Nhựt từ trong chạy ra:

- Mấy cô mấy chú đi chơi không cho bé đi theo sao?

- Sao lại không? Không có cô đi làm sao tôi đi được.

Khang nâng cao bé Nhựt lên. Bé Nhựt cười sung sướng hét vang. Hồng bước vào nhà lấy thêm cho bé chiếc áo khoác. Sau khi dọn đồ bà cô xong, Phục cùng mọi người đến nhà Nhã Thường.

Nhã Thường ngạc nhiên trước lời mời. Nàng bối rối bồng con lên, rồi do dự. Làm sao có thể gởi con suốt ngày cho bà chủ nhà được Khang hiểu ý, chàng đề nghị:

- Để tôi lo cho. Bây giờ cô đi tìm chiếc giỏ mây, chắt vào đấy một lọ khăn tã và bình sữa, bình thủy, rồi mang cậu bé ấy theo là xong chứ gì. Bao nhiêu người ở đâu không đủ chăm sóc cho chú bé sao mà sợ. Sữa soạn đi, tôi bế cháu cho.

Nhã Thường nhìn Tâm Hồng cười:

- Thế có làm phiền mọi người không?

- Không sao, sửa soạn đi, hết giờ rồi. Phục lên tiếng.

- Rồi đoàn người kéo đến nhà Dương. Dương đồng ý hết mình. Ra khỏi cổng nông trại, nhà họ Lư, một đoàn đủ cả đàn ông, đàn bà và trẻ con vừa nói vừa cười thật vui vẻ. Đến chùa, mấy ông sư chào đón rất tử tế. Họ vào xin sám khấn nguyện sau đó họ bắt đầu cuộc thi câu cá.

Khe nước rộng nhưng không sâu, dòng nước trong thấy suốt đáy. Những tảng đá nằm hai bên bờ phủ đầy rêu. Một vài loài hoa dại nằm ven bờ rung rinh theo từng cơn gió thổi. Hồng Phục bé Nhụy ngồi trên tảng đá lớn. Bé Nhụy ngồi không yên, cô bé lột giày vớ ra, thả chân xuống nghịch nước, rồi qua chạy lại xem câu cá, xong lại chạy ra đồng cỏ bắt cào cào châu chấu. Hồng hôm nay mặc bộ áo mùa xuân trông thật thanh thoát. Phục mãi ngắm mà quên cả câu:

- Trời ơi! Hôm nay em đẹp quá!

- Sao anh không nhìn phao mà mãi ngắm em thế?

Phục nắm tay Hồng:

- Vì em đẹp hơn phao nhiều.

- Hứ? Hồng nguyền.

- Em liệu xem, nếu bây giờ anh đến gặp cha em, người có sẵn sộ nữa không? Phục ngần ngừ.

- Vẫn có thể.

- Thế thì chúng ta phải đợi đến bao giờ? Anh không thể chờ đợi được nữa. Hay là Hồng này, chúng ta có thể không cần gia đình cho phép có được không?

Hồng sợ hãi:

- Không, không được đâu em nghĩ rằng cha em chắc sẽ phải chiều mình mà.

- Như vậy để anh thuyết phục cha lần nữa thử xem sao.

- Một lần nữa? Anh đã gặp người một lần về chuyện này rồi à? Phục yên lặng, Hồng rầu rĩ. - Anh đừng dẫu em. Đã lâu rồi không thấy anh đến Vườn Sa Mù em đã nghi ngờ. Nhất là đêm tổ chức dạ vũ, em bảo thế nào anh cũng không đến được. Em hiểu nhất định phải có một nguyên do gì. Em hạch hỏi vú Cao mới biết anh đã đến cầu hôn, nhưng cha không nhận lại còn nặng lời, phải không? Nói thật đi anh.

Phục can rằng:

- - Vâng, vì theo ý cha em thì nếu lấy anh, em sẽ chẳng bao giờ được hạnh phúc.

Hồng bức dọc:

- Cha cứ tưởng rằng mình là thượng đế, biết làm thế nào mới có hạnh phúc được

- Để anh thuyết phục cha lần nữa xem sao.

- Không cần, anh cố đợi một thời gian nữa. khi mà chuyện của Dương và Hà đã chín mùi, và khi cha biết rằng anh Khang chỉ là một bình phong cũng chẳng muộn.

- Nhưng lúc đó chẳng hóa ra là đổ dầu vào lửa ư?

Hồng cười lớn. Đằng kia có tiếng hét vui mừng của Hà, tiếng Dương kêu hãnh:

- Rồi, rồi! tôi mở đầu kỷ lục đây nhé.

Bé Nhụy đổ xô sang phía Hà và Dương. Còn Khang thì đứng dưới một tàn cây phong lớn, anh chàng lảng xảng lo chỗ cho thằng bé. Nhã Thường trông thật tươi trẻ. Trẻ như thế mà đã làm mẹ, làm sao tin được đây? Nhã Thường chăm chú lo cho con. Chợt nhiên, Khang lên tiếng:

- Nhã Thường này, chúng ta thành hôn nhau đi nhé!

Thường kinh ngạc quay sang nhìn Khang, đôi mắt nàng mở lớn. Một lúc sau Thường từ tốn hỏi:

- Anh nói thật hay chơi?

- Thật Khang nói nhưng chàng không hiểu mình định nói gì.

Nhã Thường cúi đầu xuống yên lặng. Đứa bé bú xong, chiếc miệng nhỏ vẫn còn lép nhép những giọt sữa quanh mép. Đã no, nó lim dim muốn ngủ. Thường kéo nhẹ tấm chăn đắp lên ngực con, xong nhẹ nhàng trả lời Khang:

- Cám ơn lời cầu hôn của anh. Nhưng tôi xin phép từ chối.

- Tại sao? con em cũng như con anh chứ có gì đâu mà em ngại?

- Không phải thế, không phải lý do đó.

- Thế thì tại sao? Có phải vì em vẫn còn yêu Phi không?

Nhã Thường cúi mặt:

- Ngay chính anh cũng hiểu là không có chuyện đó.

- Thế thì tại sao?

- Tại vì... tại vì... - Nhã Thường cúi xuống tránh ánh mắt soi mói của Khang - Tại vì anh chỉ thương hại chứ không hề yêu tôi... Và trong phút giây xúc động anh đã thốt những lời câu hôn. Nếu tôi nhận lời, rồi sau này khi sống chung với nhau, anh sẽ hối hận, anh sẽ giận tôi. Anh Khang, tôi thật tình cảm ơn anh, nhưng không thể nhận lời cầu hôn của anh được.

Khang nhìn người con gái đang cúi đầu yên lặng, chàng không biết phải nói gì. Đã mấy tháng quen nhau, càng hiểu Thường chàng càng thấy khăng khít, một thứ tình cảm thương hại pha lẫn yêu quý.

- Nhưng... Thường cho tôi biết - Thường có yêu tôi không?

Mắt chớp nhanh. Thường đáp nhỏ:

- Anh hiểu mà.

- Không, tôi không hiểu.

Nhã Thường quay đầu lại, má ửng hồng;

- Anh Khang, anh thấy tôi còn đủ tư cách yêu người khác không?

Khang quỳ xuống, nắm tay Nhã Thường:

- Thường này, hình bóng em trong tim anh tinh khiết và trong sạch hơn bất cứ người con gái khác. Em còn mặc cảm gì nữa chứ? Nhã Thường yên lặng, Khang giục - Hãy trả lời anh đi Thường. Có thể lúc xưa khi gặp em, anh đã mến em qua tình thương hại, nhưng bây giờ thì... anh thật tình yêu em Thường ạ. Nhã Thường xúc động, Khang khuyến khích - Trả lời anh đi Thường!

Nhã Thường lắc đầu:

- Em sợ anh chưa hiểu rõ được chính lòng anh.

- Sao lại không?

Nhã Thường bối rối:

- Em... em không biết phải trả lời ra sao, lòng em bây giờ rối như tơ.

Khang ngăn lại:

- Em không cần trả lời ngay, anh có thể chờ hai tuần...

Nhã Thường then thùng:

- Nếu anh thật tình như vậy thì... thì cần gì phải đợi đến một hai tuần nữa.

Khang sung sướng nắm tay Nhã Thường luống cuống, muốn hôn nhưng lại không dám hôn. Tiếng bé Nhựt chợt vang bên tai:

- Chú Khang ơi, cần câu của chú bị cá kéo ra xa rồi.

Khang, Nhã Thường vội chạy đến, quả thật chiếc cần câu đang trôi đi thật xa. Hà vỗ tay cười reo. Phục nhìn Hồng mỉm cười.

- Ban nãy tôi vừa thấy một thiên thần khỏa thân lôi chiếc cần câu ra xa.

- Thiên thần khỏa thân là ai vậy? Hồng ngây thơ.

- Đó là chú bé có đôi cánh trên lưng, trên tay cầm chiếc giỏ.

Hồng hiểu ý chợt cười.

Bên ngoài nắng lấp lánh, những giọt nắng trong suốt chiếu thẳng vào lòng suối. Gió xuân man mác lòng người.

Chương 22

Bầu trời xanh của ngày xuân đâu phải lúc nào cũng trong sáng. Đôi lúc cũng có mây đen che phủ. Sự êm ả của những mối tình son trẻ giống như tòa nhà xây trên cát, dễ đổ vỡ với những cơn sóng to, gió lớn.

Chuyện bắt đầu từ Khang. Từ ngày Khang tới lui Vườn Sa Mù, chàng hay mời Hồng và Hà đi chơi. Dưới mắt vợ chồng ông Châu, Khang là kẻ rắp ranh Hồng hay Hà. Nhưng từ ngày Khang tỏ tình với Thường, chàng ít đến Vườn Sa Mù, mà Hồng thì vẫn đi chơi đều đều. Ông Châu bắt đầu nghi ngờ, ông cho gọi ông Cao, bà Cao lên hạch hỏi. Ông bà Cao giữ kín miệng khiến ông Châu càng nghi ngờ thêm. Mấy tháng trời lo bao nhiêu dạ vũ, thật là công dã tràng. Như thế này nhất định phải có tay Phục nhúng vào, vì Hồng làm sao tính được chuyện như vậy? Nhưng tại sao Hà lại đồng lõa với Hồng, với tên cáo già kia. Ông Châu bức tức vô cùng.

Đó là một buổi chiều. Khang theo lời dặn của Thường đến Vườn Sa Mù mời chị em Hồng đến nhà dùng bánh bao. Vào phòng khách Khang đựng ngay ông Châu. Vừa mở miệng xin phép cho Hồng và Hà thì ông Châu nói:

- Thư thả đã, cậu ngồi xuống đây, Khang. Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Khang đoan chắc chuyện không lành, chàng đưa mắt ra hiệu với bà Cao mang trà vào, ngầm bảo bà thông báo cho Hà và Hồng rõ.

- Thưa giám đốc có chuyện chi ạ?

Ông Châu hít một hơi thuốc:

- Lúc gần đây sao không thấy anh đến chơi?

- Dạ tôi bận ít việc riêng.

Ông Châu đưa mắt sắc bén nhìn Khang, lạnh lùng:

- Tôi không phải là người có đầu có cổ hủ. Các cậu đến chơi với con gái chúng tôi, tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng tôi muốn hỏi cậu một điều...

- Thưa ông giám đốc, chuyện ấy có liên hệ gì đến... Khang trì hoãn.

- Tôi muốn hỏi thẳng cậu, có phải cậu yêu con gái tôi không?

- Thưa ông! Khang bật dậy.

- Anh cứ bình tĩnh. Ông Châu vẫn còn tí hy vọng là Khang yêu Hồng

- Tôi không phản đối gì về vấn đề đó cả, vì anh có tài lại đứng đắn. Chỉ có điều tôi nhắc nhở anh là Hồng không còn nhỏ gì, nếu anh muốn thì sửa soạn lập gia đình đi là vừa.

Khang bối rối:

- Thưa ông giám đốc, ông giám đốc đã làm rồi, tôi không phải là người được Hồng yêu.

- Thế người đó là ai?

- Anh Phục. Tiếng trả lời được thốt ra từ thang lầu. Hai chị em Hà và Hồng đang đứng ở đấy. Bà Cao vừa báo tin là Hồng và Hà bỏ chạy xuống ngay. Vừa đến đấy họ nghe tất cả những lời đối đáp giữa ông Châu và Khang nên đã kịp thời lên tiếng hô. Khang.

Ông Châu trừng mắt nhìn Hồng, lửa giận bốc đỏ mặt. Nói đã không giúp đỡ gì cho gia đình thì thôi. sao lại cứ mãi gây rắc rối thế này? Bộ nó nghĩ rằng yêu một người có gia đình là vinh hạnh lắm sao. Ông Châu không giữ được bình tĩnh được nữa, ông quát:

- Nói bậy.

- Thưa Cha! Hồng chịu đựng

- Tại sao bao nhiêu người trẻ tuổi xứng đáng con lại không yêu mà cứ chọn thằng Phục hả?

Hồng run rẩy uất ức:

- Thưa cha, con năm nay đã hai mươi bốn tuổi rồi, con đã trưởng thành, con muốn tự mình chọn lấy người bạn đường hơn là làm nhọc lòng cha mẹ.

- Tôi biết cô giỏi lắm. Thằng Phi trước kia cũng do chính cô lựa chọn, đẹp mặt chưa?

Bà Linh Phương nghe ồn ào vội bước xuống. Nhưng bà không ngờ sự kiện lại ngoài sức tưởng tượng của mình. Bà nắm tay chồng:

- Bình tĩnh ông, có việc gì để từ từ rồi giải quyết.

- Bà nói sao lạ vậy, làm sao tôi không giận cho được? Bà xem từ khi nó chào đời tới giờ tôi có bao giờ được yên thân không chứ?

- Cha! Sao cha nói thế, Nếu sự ra đời của con đã mang lắm phiền đến cho cha thì cha sinh con ra làm gì?

Bà Linh Phương vội can:

- Hồng, con đừng hỗn. Anh Châu anh điên rồi sao?

Hà này giờ đứng yên cũng buột miệng:

- Thưa cha, dầu sao anh Phục cũng không đến nỗi nào. Thôi cha để cho chị ấy tự quyết định đi.

Ông Châu quay sang Hà:

- Mày có cảm mồm đi không? Vậy chứ lúc xưa thằng Phi chẳng phải là một thằng khốn nạn à? Bây giờ lại đến thằng sở Khanh góa vợ. Với một thằng như vậy rồi cuộc hôn nhân kéo dài được bao lâu chứ?

- Thưa cha, Hồng cảm thấy như chính mình bị sỉ nhục - Cha đừng nhục mạ như vậy, cha cũng đâu phải là thần thánh gì mà cha nói thế. Bộ cha tưởng con không hiểu là chính cha và mẹ đây làm cho mẹ con phải tức mà chết hay sao.

- Thôi! thôi! Bao nhiêu đó đủ rồi. Bà Linh Phương lo sợ luống cuống.

Đôi mắt ông Châu đỏ rực, ông xông tới Hồng:

- Đừng đánh nó anh, có đánh hãy đánh em này.

Ông Châu đứng khựng lại, Hồng thút thít khóc, nỗi khổ tâm như xé ruột gan. Hà đứng cạnh vỗ về. Khang bàng hoàng trước thảm kịch này, thu hết can đảm, chàng nói:

- Thưa ông giám đốc, theo nhận xét của tôi thì dù sao anh Phục cũng là người tốt, sao ông giám đốc không nhận?

- Cảm mồm, anh không có quyền xen vào việc của chúng tôi. Nếu anh xen vào tôi cũng từ khước việc của anh luôn...

Khang ngơ ngác:

- Ở... may là tôi chưa có ý định cưới con gái ông bằng không...

- Sao? Anh nói sao? Anh bảo là không có ý định cưới con gái tôi, thế anh lẩn quẩn suốt ngày bên cạnh con Hà làm gì vậy.

Khang chau mày:

- Tôi lẫn quẩn bên Hà? Ông giám đốc, ông làm rồi, tôi và con gái ông chỉ là bạn. Người yêu của Hà là Dương kia mà.

- Cái gì? Người yêu của con Hà là Dương? Có thật vậy không Hà?

Hà hoảng sợ nhìn cha mà không dám trả lời. Ông Châu ngã người xuống ghế, đầu ông rối như tơ vò. Gian phòng chỉ nghe tiếng thở dài của ông Châu giống như chú gà chọi bại trận. Ông ngồi thu mình trên ghế trông thật thiếu não. Hà rón rén đến bên ông:

- Thưa cha!

Ông Châu yên lặng như không nghe thấy gì, bà Linh Phương quý cạnh bên chồng;

- Anh Châu!

Ông Châu đưa tay vuốt mái tóc điểm sương của vợ thở dài:

- Em, chúng ta bấy lâu nay làm thân trâu ngựa vì ai? Vì con chẳng?

Bà Linh Phương buồn bã nhìn chồng. Trong hoàn cảnh thế này bà biết nói chi cũng bằng thừa. Mọi người lại yên lặng, hai chị em Hồng thu mình bên tường. Khang hết nhìn người này lại nhìn người này đến nhìn người khác, chàng nôn nóng như lửa đốt không biết phải làm sao phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này. Một lúc thật lâu, ông Châu mới ngẩng đầu lên, giọng nói ông đã biến mất vẻ giận nhưng thay vào đó là một sự chán chường mệt mỏi.

- Hồng, Hà các con đến đây. Hồng Hà rón rén đến gần, không hiểu ý cha muốn nói gì. Ông Châu quay sang Khang - Anh Khang anh cho tôi biết trong vở tuồng này anh đóng vai gì?

- Tôi à? Tôi với Hồng và Hà chỉ là bạn, bạn đúng nghĩa chớ chẳng có gì khác.

Ông Châu gật gù cay đắng:

- Anh là người bạn tốt. Tôi đưa anh vào Vườn Sa Mù, với bao nhiêu thiện ý, anh không nhận lại còn đồng lửa với lũ con tôi để đưa tôi vào con đường cùng. Anh Khang, tôi không còn gì để nói với anh nữa, bây giờ anh có thể đi được rồi.

Khang đứng lên hấp tấp cáo từ. Chàng biết khi mình về xong, chắc chắn chị em Hồng không ứng phó nổi với ông Châu.

Khang đi rồi, ông Châu lên tiếng:

- Hồng với Hà, hai con bây giờ lớn cả rồi. Cậu nói thật buồn bã, ngụ ý trách móc. Hồng cúi đầu thấp, trong cơn giận nàng đã lỡ lời bây giờ hối hận không kịp nữa. Hà cắn chặt răng, nàng cũng bứt rứt - Cha không biết nên nói gì với hai con vì trai lớn có vợ, gái lớn có chồng. Các con lớn phải có tình yêu, đó một hiện tượng tự nhiên mà cha không có quyền trách móc hay đòi hỏi gì cả. Tuy nhiên, các con còn trẻ lắm, các con như những đóa hoa vừa hé nụ. Đối với cuộc đời ô trọc này, kiến thức của các con có là bao, nếu trong giây phút quyết định mà lầm lẫn thì các con sẽ phải đau khổ cả đời. Cha mẹ không bao giờ ghen ghét với tình yêu, hạnh phúc của các con. Cha mẹ lúc nào cũng muốn giúp đỡ, cứu khổ các con. nhưng không hiểu tại sao các con lúc nào cũng xa cách cha mẹ, coi cha mẹ như người xa lạ.

Hà mở miệng:

- Thừa cha, chúng con không hề có ý định lừa dối cha mẹ, chẳng qua tại cha mẹ có thành kiến quá khắt khe với chúng con.

- Không phải vậy mà ngược lại. Con phải nhớ một điều là cha mẹ là những người đã đi trước các con.

Hồng nói khẽ:

- Tại sao lúc cha mẹ cùng chẳng quên được điều đó?

Ông Châu nghe không rõ hỏi:

- Con nói gì đó hờ Hồng?

Hồng ngược mắt lên, đôi mắt vẫn còn đọng lệ:

- Con nói, dầu cha mẹ có bao nhiêu kinh nghiệm nhưng đâu nhất thiết là không bao giờ lầm lẫn đâu?

Ông Châu cố giữ hòa khí:

- Ừ, có thể điều cha nghĩ là sai, nhưng cha hỏi thật con một điều, bây giờ con đã bình phục rồi, con cho cha biết mối tình của con và Phi trước kia đúng hay sai chứ?

- Cha nói đúng. Hồng xác nhận.

- Con còn nhớ những lời tranh luận giữa con với cha hôm đó không?

- Dạ nhớ.

- Hôm đó thái độ của con không kém ngày hôm nay?

- Vâng thưa cha, Phục khác Phi mà.

- Đúng vậy. Không bao giờ hai người giống hệt nhau. Nhưng con có biết chuyện Phục với vợ Ông Ấy không?

- Con không hỏi, nhưng con có đọc truyện Hai Hạt Cát.

- Nhà văn thì bao giờ cũng khéo dùng lời văn để nói khéo về mình, chứ có bao giờ chịu nói xấu về mình đâu? Vợ Ông Phục là một cô

điểm hạng sang. Phục cưới về, chẳng bao lâu lại tan vỡ. Sự tan vỡ này đã làm chấn động dư luận một thời. Hồng, con tưởng là thân với nhà văn là điều hãnh diện lắm sao? Khi họ phóng túng, con sẽ thấy họ còn thua cả tên vô học nữa.

Hồng buồn bã:

- Nhưng anh Phục là do cha mang về đây và trước khi giới thiệu với tụi con, cha nào đề cập đến vấn đề đó.

- Lúc ấy cha đâu ngờ hẳn như vậy đâu? Vì vậy bây giờ cha mới hối hận Hồng ạ. Phục không phải là đối tượng tương xứng của con trên bất cứ phương diện gì: tuổi tác, phẩm cách... Có bao giờ con nhận thấy con có đủ khả năng để làm mẹ một đứa bé sáu tuổi không chứ?

Hồng buột miệng:

- Nhưng mẹ cũng đã từng làm mẹ của một cô bé bốn tuổi rồi có sao đâu?

Bà Linh Phương xúc động, ông Châu trừng Hồng:

- Hồng, bây giờ chúng ta cứ công khai bàn luận vấn đề này. con có thấy Linh Phương yêu con khác Hà Chăng? Đối với con Linh Phương không bao giờ có mặt cảm làm mẹ ghẻ, tại sao con vẫn cứ giữ mặc cảm đó và không ngó ngang gì đến Linh Phương cả chứ?

Hồng biện hộ yếu ớt:

- Vì người chết vẫn là mẹ ruột của con.

- Cũng vì ấn tượng đó mà tao và Linh Phương hết cách chiều chuộng mày. Nhưng thật là công dã tràng. Vậy thì bé Nhụy mày nghĩ sao?

- Bé Nhựt chẳng có một ấn tượng về mẹ ruột nó cả.

- Còn mày? Mày cũng thế thôi, mày tưởng rằng người chết chính là mẹ của mày ư. Lầm rồi, con ơi, chính Linh Phương mới là mẹ ruột của con.

Bà Linh Phương hoảng hốt la to:

- Anh Châu!

Hồng ngơ ngác nhìn ông Châu, không hiểu cha muốn nói gì.

- Hai mươi mấy năm rồi, bây giờ phải làm sáng tỏ vấn đề mới được. Hồng con tưởng Linh Phương là mẹ ghẻ của con ư? Cha nói rõ con biết, Linh Phương chính là mẹ mang nặng đẻ đau ra con và Hà với con hoàn toàn cùng chung huyết thống.

Hồng lẫn Hà kinh ngạc, hết nhìn cha lại quay nhìn sang mẹ Bà Linh Phương chỉ biết gục đầu khóc nức nở.

- Thuở đó cha còn trẻ là con một của một gia đình giàu có ở vùng Đông Bắc Trung Hoa. Ông bà nội con theo tục tảo hôn cưới vợ cho cha rất sớm. Đó là người mà Hồng tưởng là mẹ ruột. Cuộc sống gia đình hạnh phúc lắm, chỉ tội một điều là nàng cứ bệnh hoạn mãi nên không sinh sản gì được. Cùng lúc đó, cha quen với Linh Phương. Mặc dù đã có vợ, nhưng với Linh Phương cha mới thật sự biết thế nào là tình yêu. Mỗi tình vụng trộm kéo dài được một năm, Linh Phương đã sinh ra Hồng. Lúc đó cha bần lên. Phải làm sao bây giờ? Không ngờ vợ cha hay được, nàng cương quyết phải mang con về cho nàng nuôi, như thế có lợi hơn là tránh cho con tiếng con tư sinh. Và cha đã bồng con về với sự đồng ý của mẹ con đây. Khi mang con về, sợ lời dị nghị của tôi tớ, nên bà vợ cha mới đuổi đi hết tôi tớ cũ. Như thế, hai năm sau, người vợ này lo ngại cha vẫn đi lại với Linh Phương nên đề nghị với cha muốn có con, dù biết như thế sẽ nguy hiểm đến mạng sống của người. Bà nói mãi, cha chiều lòng. Kết quả là người cũng mang thai, nhưng rồi lại chết đi lúc lâm bồn

và đưa con trong bụng cũng chết theo.

Ông Châu yên lặng một chút tiếp:

- Sau đó, như định mệnh đã an bài, cha cưới Linh Phương. Và Hồng con, người con gọi là kế mẫu chính thật là mẹ của con đó. Hồng như đang nghe một chuyện truyền kỳ - Ông Châu tiếp tục - Mấy năm gần đây, cha vẫn không đem sự thật kể cho các con nghe là bởi vì tuổi trẻ các con quá bông bột hay nghi kỵ, vả lại cha cũng không muốn xúc phạm đến sự tự tôn của Hồng làm chị sợ rồi đây không biết con cái sẽ nhìn cha mẹ ra làm sao khi biết cha mẹ tội lỗi. Do đó, cha đã ỉn ỉn, suốt hai mươi bốn năm nay. Hồng, con xem đó, dầu Linh Phương làm kế mẫu còn thất bại, nói chi là con.

Ánh mắt Hồng đưa sang bà Linh Phương. Câu chuyện làm nàng xúc động, nàng nghĩ đến cơn ác mộng mà nàng bàng hoàng, rồi sự thương xót người mẹ đã chết, kéo dài hai mươi mấy năm. Mẹ Ơi! Mẹ Ở đâu, Không mẹ đang đứng trước mặt ta kia mà. Nước mắt trào mi, Hồng nhìn mẹ:

- Đây có phải là sự thật không?

- Thật con ạ! Bà Linh Phương gật đầu.

Hồng khóc lớn.

- Tại sao mẹ không cho con biết sớm chứ? Mẹ.

Nhào tới ôm bà Linh Phương, đây là lần đầu tiên sau hai mươi mấy năm trời Hồng mới gọi được tiếng mẹ thật êm đềm. Ông Châu chưa xót nhìn cảnh trước mắt, mọi người yên lặng, quên bẵng cả những điều xung đột vừa qua.

Ngay lúc đó, tiếng chuông cổng bỗng reo vang.

Người đến viếng đó là Phục và Dương.

Phục và Dương đang ngồi đợi chị em Hồng tại nhà Nhã Thường. Ngồi đợi mãi vẫn không thấy Hồng Hà đến thì Khang lại hốt hải bước vào với cái tin sét đánh kia. Lập tức Phục và Dương quyết định đến Vườn Sa Mù để làm sáng tỏ vấn đề. Mặc dù có sự can gián của Khang, nhưng Phục và Dương vẫn giữ nguyên ý định.

Bước vào phòng khách, trước mắt họ là một cảnh lạ lùng. Hồng đang ôm chầm bà Linh Phương, Hà đứng lặng lẽ bên cạnh gạt nước mắt, ông Châu ngồi buồn bã. Vừa nhìn thấy Phục và Dương, ông Châu trợn trừng sừng sộ:

- Máy người đến đây làm gì? Định làm gì mà ngang nhiên bước vào nhà tôi chứ?

Phục khế liếc Hồng, nàng làm sao mà khóc nức nở thế?

- Ông Châu, tôi nghĩ rằng chúng ta nên dẹp bỏ mọi thành kiến để nói chuyện đứng đắn với nhau được chứ?

- Đối với hạng người như anh, tôi thấy không có gì đáng nói. Hình như tôi đã nói với anh là tôi cấm anh bước vào Vườn Sa Mù mà, phải không?

- Thừa chạ... Hồng rời khỏi bà Linh Phương đến trước mặt ông Châu - Sao cha lại nói như vậy với anh Phục.

Ông Châu quay sang Hồng:

- Tại sao? Tao không có quyền nói như vậy với một thằng định quyến rũ con gái tao à?

Hồng ôm mặt khóc to, nàng không biết phải nói sao với cha, bà Châu sợ Hồng xúc động quá có hại đến thần kinh, nên vội can chồng:

- Anh Châu! Hãy bình tĩnh đi anh.

Ông Châu như lửa được chế thêm dầu:

- Bình tĩnh? Tôi bình tĩnh sao được khi mà mấy con sói này định ăn thịt con mình. Mình muốn bảo vệ nó cứ tưởng mình hại nó thế chứ.

Dương nín không được lên tiếng:

- Ông Châu, xin ông giữ lời, đừng nhục mạ chúng tôi như thế!

- Cậu lấy tư cách gì mà nói với tôi như thế chứ? Anh của cậu làm gió làm mưa ở đây không được bây giờ đến cậu hả? Mấy người giỏi thật, bao giờ chưa đoạt được tài sản nhà họ Lương này chắc mấy người chưa chịu buông tay đâu.

Dương xám mặt:

- Ông Châu, xin ông thận trọng lời nói. Ông tưởng trên đời này chỉ có tiền bạc là đáng kể Với Hà, dầu ý ông muốn hay không cũng mặc, tôi vẫn yêu nàng. Còn tiền của ông? Xin lỗi, ông cứ để đó mà dùng, nếu ông có hảo ý cho tôi một cái tôi cũng không nhận. Đối với những lời nhục mạ của ông ban nãy, nếu không phải vì ông là cha của Hà, có lẽ tôi không nhịn ông đâu.

Hà hoảng hốt chạy đến níu vai Dương:

- Anh Dương, anh làm ơn giữ lời một chút.

- Mấy người đến đây như những kẻ lưu manh. Quyến rũ con gái tôi lại còn dám nói như vậy nữa. Vậy thì quá lắm rồi, nơi đây không thể chứa chấp những hạng người như vậy, mấy người làm ơn đi khuất mắt giùm, đi ngay đi!

Dương xô Hà một bên:

- Đi thì đi chứ cần gì!

Chàng định bước đi, nhưng Phục ngăn lại. Đứng trước mắt ông Châu, Phục thật bình tĩnh.

- Ông Châu, chúng tôi đi ngay không cần ông phải đuổi. Nhưng trước khi rời khỏi chỗ này, tôi có mấy điều cần nói cho ông rõ là tình yêu của chúng tôi không phải tội lỗi. Ông đã từng yêu, chắc ông cũng biết thế nào là say đắm của những kẻ đang yêu nhau. Hôm nay, ông nặng nhẹ chúng tôi hết lời lại đuổi chúng tôi ra khỏi nhà, đó không hẳn là ông đã làm khổ chúng tôi mà còn làm khổ cho hai đứa con gái thân yêu của ông nữa. Ông đành lòng như vậy sao? Tại sao ông không dẹp thành kiến qua một bên để chúng ta cùng vui có hay hơn không? Gia đình họ Lương và họ Lư đã thù hận nhau sau cái chết bi thảm của Phi, thì bây giờ sao ông không lợi dụng cơ hội này để hòa với nhau. Riêng về mối tình giữa tôi với Hồng, nói thật với ông là không có gì mờ ám mà chính là mối chân tình tôi đã dâng hiến cho nàng.

Những câu nói thành khẩn của Phục khiến mọi người xúc động, nhưng ông Châu vẫn cương quyết:

- Đừng khua môi trước mắt tôi. Tôi cho anh biết tôi không bao giờ đem con gái gả cho một người như anh. Bây giờ mời anh ra khỏi nhà tôi ngay lập tức.

Hồng vội nắm tay Phục, và quay sang cha:

- Thưa cha, nếu cha đuổi anh Phục đi, con cũng đi luôn.

- Hồng! A! con giỏi quá. Tao cấm mày đó. Theo trai một lần chưa đủ sao bây giờ còn định đi nữa.

Câu nói của ông Châu khiến Hồng bàng hoàng, nàng nghe như có tiếng sét đang nổ bên tai:

- Thừa cha, cha nói sao! Con đã theo trai? Con theo ai hồi nào đâu?

- Đừng giả vờ, mày làm khổ gia đình này nhiều lắm rồi, đừng làm khổ thêm nữa chứ?

Bà Linh Phương:

- Anh Châu, anh bình tĩnh lại đi. Quay sang Phục và Dương, bà năn nỉ - Hai anh làm ơn về đi, tôi sẽ trả lời cho hai anh sau.

Phục nhìn Hồng. Thật tội, nàng đau khổ làm sao, gương mặt tái mét, run rẩy đang cố gắng tìm về quá khứ.

- Mẹ Ơi mẹ! Làm ơn cho con biết, con đã theo ai? Theo hồi nào? Có thật con đã làm như vậy không?

Bà Linh Phương ôm con vỗ về:

- Hồng, con không hề làm chuyện như vậy, chuyện đã qua rồi nhắc lại làm chi thôi đi với mẹ lên lầu.

- Có phải con đã theo Phi phải không? Mẹ cho con biết đi! Hà hãy giúp chi.

Hà hoảng hốt, lúng túng một giây, cô đáp thật nhỏ:

- Phải chị ạ!

Hồng ôm mặt khóc:

- Trời! Tôi không ngờ tôi lại hư đến thế này. Quay sang Phục, Hồng hỏi - Anh Phục, anh có biết chuyện em trốn theo Phi không hở anh?

Phục gật đầu không đáp:

- Bây giờ anh vẫn còn yêu em chứ?

- Hồng nên nhớ, dưới mắt tôi em là một người thật trong sạch. Chính vì trong sạch em mới có sự cuồng nhiệt, em mới hành động nông nổi. Đừng ngại gì cả, anh yêu em mà.

Ông Châu cười khinh bi?

- Ông Phục, ông đem mấy câu đó đi viết tiểu thuyết tôi thấy có ích hơn. Ở đây không ai nghe ông đâu, uổng lắm. Ông còn chần chờ gì mà chưa đi ngay đi chứ?

Phục lớn tiếng:

- Ông Châu, ông quả là người không có trái tim, người không có trái tim chỉ là thú vật thôi.

- Hay, hay lắm, anh dám mắng tôi là thú vậy? Ông Cao đâu, làm ơn tống cổ hai thằng lưu manh này ra khỏi nhà giùm tôi coi.

- Ông khỏi phải đuổi, chúng tôi sẽ đi ngay.

Phục quay lưng định bước đi, Hồng chợt nhảy tới:

- Cho em theo với.

- Tao bảo mày đứng lại, không được đi, mày không phải thuộc loại gái kia?

Hồng run rẩy:

- Vừa mở mắt ra con đã là đứa con vụng trộm rồi thì có danh dự gì đâu, con hạ cấp thật đấy, nhưng anh Phục đã tha thứ, anh ấy không khinh con như cha.

"Bốp"! Ông Châu thẳng tay đánh Hồng.

- Sinh mày ra là rắc rối bao nhiêu chuyện, nuôi mày thật vô ích. Mày giết người, tao giấu cho lại không hiểu. Biết thế cho mày ở tù rục xương chớ để mày ở nhà chi cho phiền phức.

Hồng mở to mắt:

- Tôi... tôi đã giết người? Giết ai chứ?

- Mày đã xô thằng Phi xuống vực, mày đã giết nó, giờ còn giả vờ nữa sao?

Hồng choáng váng, nàng ngã xuống không còn biết gì nữa. Bà Linh Phương hoảng hốt chạy đến vực Hồng lên, Phục cũng phóng tới ngay, Hồng nằm dài trên nền gạch, mặt xanh ngắt như không còn giọt máu, hơi thở thật yếu. Quay phắt lại nhìn ông Châu, Phục đay nghiến:

- Tại sao ông nói như vậy? Ông cũng biết thủ phạm không phải là Hồng mà, thế mà ông lại vu khống. Ông có còn lương tâm không?

Thấy Hồng ngất đi ông Châu biết mình lỡ lời, nhưng nghe những lời trách cứ của Phục ông như tìm được nơi trút cơn bực dọc:

- Cũng anh, tất cả cũng đều do anh mà ra hết, nếu không có anh thì chuyện đâu đến nỗi vậy? Bây giờ tôi mời ông cút ngay đi, con tôi, tôi lo được rồi.

Bà Linh Phương lấy khăn nóng đắp lên trán Hồng, bà Cao phụ tay quạt, mặc ông Châu quát tháo, Phục đỡ Hồng lên ghế:

- Ông Châu, ông la hét gì cũng chẳng ích lợi chi cả, bao giờ Hồng tỉnh dậy tôi mới rời khỏi nơi này, ông nghe chưa?

Bà Linh Phương nài nỉ:

- Anh Phục, anh về đi, ở đây có tôi và bà vú được rồi.

Phục lắc đầu:

- Không, tôi chưa đi được

Hồng bắt đầu hồi tỉnh, mắt nhìn bóng người chập chờn trong phòng.
Bà Linh Phương nắm lấy tay con hỏi:

- Sao con, thấy đỡ chưa vậy Hồng?

Hồng trân trối nhìn bà Linh Phương rồi òa khóc:

- Mẹ Ơi. con sống chi mà khổ thế này.

Phục vội bước tới vỗ về:

- Hồng, Hồng đừng buồn. Cha em trong lúc nóng giận nói thế thôi, chứ ai cũng biết rõ vụ đó đâu phải do em, đó chỉ là tai nạn không hơn không kém.

Ông Châu phụ họa:

- Thật đó Hồng, con đừng buồn. Ban nãy vì giận quá cha mới nói vậy thôi, chứ có gì đâu.

Hồng lắc đầu thiểu não:

- Anh Phục anh về đi, em không xứng đáng với anh.

Phục đau khổ:

- Không, không anh không thể sống thiếu em được.

- Anh Phục, em là người đàn bà khốn nạn. Em dâm dăng, hành động tội lỗi thế mà em vẫn không hay biết. Có thật là em không hay biết hay đó chỉ là một sự lừa dối?? Lừa dối anh và lừa dối cả chính

bản thân em. em không xứng đáng với sự tin yêu của anh, của bạn bè và của cha mẹ. Em xin lỗi tất cả mọi người. Bây giờ em chỉ muốn được yên một mình.

Hồng đứng lên, Phục gọi:

- Tâm Hồng!

Hồng vẫn không quay đầu lại. Nàng sợ, nàng không dám để mọi người thấy gương mặt ghê tởm của nàng. Bà Linh Phương bước theo:

- Mẹ đưa con lên phòng nhé?

- Thôi, mẹ để con đi một mình được rồi.

Bà Linh Phương không biết phải làm sao, quay đầu lại gặp ánh mắt khuyến khích của mọi người nên bà lặng lẽ bước theo sau.

Gian phòng rơi và yên lặng. Phục biết sự hiện diện của mình kể từ giờ phút này trở đi đã thừa thãi. Ông Châu bây giờ không còn lòng lộn như ban nãy, gương mặt ông hằn lên sự mệt mỏi, thất vọng, Phục bước đi:

- Tôi về. Ông làm ơn chăm sóc Hồng.

Ông Châu trong một phút giây bao nhiêu thù hận ganh ghét đã biến mất, chỉ còn lại sự cảm thông với tương lai mịt mờ của Hồng.

- Có một điều tôi xin ông, Phục tiếp - dầu thế nào đi nữa, ông cũng đừng coi tôi là kẻ thù, tôi chẳng có tội gì cả ngoài yêu thương nàng.

Ông Châu nói như biện hộ:

- Tôi cũng thương nó.

- Nhưng tại sao chúng ta cứ mãi đẩy Hồng vào con đường cùng thế? Làm như vậy tội cho nàng quá.

Nói đến đây, Phục muốn chảy nước mắt, chàng quay quắt người đi, trong khi ông Châu như một pho tượng gỗ. Chàng bước ra cửa, Dương theo sau.

Hà đưa hai người đến tận cổng:

- Chăm sóc kỹ Hồng Hà nhé. Phục dặn dò.

- Vâng, anh đừng lo.

- Hãy coi chừng nàng, đừng để có chuyện không hay xảy ra nữa

- Vâng,

- Chào Hà.

- Vâng chào anh.

Dương mãi đến giờ này mới lên tiếng:

- Anh đợi em nhé Hà.

- Vâng.

Bước ra khỏi vườn, lòng hai người tan nát, nhất là Phục, chàng buồn bã hồi hộp, như linh cảm chuyện chẳng lành sắp xảy đến. Họ lặng lẽ đi trong bóng đêm. Chợt trước mặt có tiếng vồn vã:

- Có anh Kiều Phong và Dương phải không?

- Vâng, ai đó? Khang à?

Đúng là Khang. Không phải chỉ có Khang mà còn có Nhã Thường và

cô Ánh, người tớ gái của nhà họ Lư. Nhã Thường đến trước mặt mọi người, hỏn hển nói:

- Anh Dương ơi, bác gái trở bệnh nặng lắm. Bác đánh cô Ánh rồi bỏ đi mất. Miệng bảo là định đi giết người nào đó, chúng tôi tìm mãi không gặp.

Chương kết

Đêm đã khuya, Hồng nằm yên lắng nghe tiếng động chung quanh. Cả nhà từ chiều đến giờ ai ai cũng chú tâm đến hành động của nàng. Hồng biết thế. Nhưng bây giờ đêm đã khuya không rõ mọi người có mỗi mệt mà đi ngủ chưa?

Đêm thật dài, cả một cuộc đời như tan rã. Suốt hai mươi mấy năm người đàn bà mà Hồng vẫn coi là mẹ ghẻ của nàng đột nhiên lại là mẹ ruột. Người mẹ mà hằng đêm nằm ác mộng mang đến những tiếng khóc tức tưởi lại cận kề bên mình mà mình không hay. Hai mươi mấy năm! Như một giấc mộng ngu xuẩn. Nhưng dầu sao Hồng vẫn còn thấy một niềm tin. Và thật không ngờ, nàng vẫn tưởng mình là đứa con gái còn trinh trắng, ngời đâu trái tim dâng hiến cho Phục không còn tinh khiết nữa. Người con gái này đã một lần trốn nhà theo trai, lại còn nhúng tay vào máu thế mới đáng tởm.

Hồng biết cha mình không nói dối, và chuyện vừa qua là sự thật. Chồm người ngồi dậy với quyển thơ trên đầu giường. Đây bút tích của chính mình:

"Người lợi dụng tình yêu làm phương tiện để tiến tới mục đích nào đó. Đáng giết"

"Người thích đùa giỡn với tình yêu. Đáng giết"

"Người coi thường tình yêu - Đáng giết."

- Người giả vờ yêu thương - Đáng giết."

Hồng gấp sách lại và để vào chỗ cũ. Đúng thật rồi, đúng thật rồi, ta là thủ phạm. Bằng cớ là những câu này. Ta đã hẹn gặp chàng trên bờ vực, rồi lợi dụng lúc chàng không để ý để xô Phi xuống vực.

Buồn cười thay đứa con gái mất trí, khi tìm lại được quá khứ thì cũng chợt bắt gặp mình chính là kẻ sát nhân. Hèn gì, tất cả mọi người thân, không một ai chịu để ta tìm lại ký ức cũng như ta bị ám ảnh bởi lời kêu gọi. Đúng rồi! Đây là sự thật.

Càng nghĩ, tim Hồng càng đập mạnh, mồ hôi toát ra lạnh người. Nàng có cảm tưởng tay mình thân mình dính đầy máu, trái tim mình chứa đầy tội lỗi. Xô nhẹ chân, Hồng bước chân trần xuống giường đến cửa sổ nhìn mông lung ra bầu trời xám. Chỉ có vài cánh sao lấp lánh. Hồng nhớ lại bài thơ của Phục, nàng đưa tay sờ lên ngôi sao trước ngực, Anh Phục, em không xứng đáng làm cánh sao trời trong tim anh, em là một vũng bùn nhơ, che đậy bằng một bề ngoài tươi sáng. Anh Phục! Anh Phục, em đã lừa dối anh, em xin lỗi hãy tha thứ cho em!

Gió đêm lạnh buốt, Hồng rùng mình. Núi non, cây rừng mờ ảo trong đêm. Bốn bề yên lặng, ngay cả chim đêm, côn trùng cũng không lên tiếng. Chỉ có tiếng gió xoay vần trong khu núi tạo nên những âm thanh buồn thảm. Và giữa cảnh trí yên lặng kia, hình như có tiếng ai ơ hờ.

- Hồng ơi, hãy theo anh nhé em.

Hồng run rẩy, rõ ràng có tiếng gọi, tiếng gọi quen thuộc suốt năm trời nay

- Hồng hãy theo anh, hãy theo anh Hồng nhé!

Trong gió đêm, tiếng kia u uất làm sao. Phải chăng đó là tiếng của Phi, người đàn ông rơi xuống hố chết thảm mà linh hồn chưa siêu thoát?

- Hồng ơi, Hồng theo anh Hồng ơi!

Tiếng gọi như thúc dục, như đòi mạng. Hồng đứng thẳng:

- Vâng, em đến đây, em sẽ đến với anh đây.

Hồng thì thầm với gió đêm. Nợ máu phải trả bằng máu. Hồng máy móc quay người lại bước đi như mộng du, xoay nắm cửa nhẹ nhàng Hồng bước ra khỏi phòng. Với chân trần, áo ngủ phong phanh Hồng đi qua vườn.

Mấy phút sau ra đến ngoài, Hồng men theo con đường mòn. Tiếng gọi vẫn bên tai:

- Theo anh đi Hồng, hãy đi theo anh Hồng nhé!

- Vâng, em đang theo anh đây!

Hồng bước nhanh, mặc cho đá sỏi, cỏ gai đâm suốt chân, mặc cho gió núi lạnh ngắt quần vào người. Hồng không còn một cảm giác nào khác ngoài tiếng gọi bên tai.

- Theo anh nhé Hồng, hãy theo anh!

- Vâng, em đang theo anh đây!

Qua khỏi con đường mòn, bước về phía đỉnh mù sương đến dãy núi đá. Bất chợt từ trong bóng đêm một người nhảy ra ôm cứng Hồng.

- Hà! hà! Tao đã bắt được mi rồi, hãy trả con tao lại cho tao, hãy trả con tao lại cho tao.

Hồng sựng lại, mẹ của Phi, trông bà thật hung dữ. Bà gào thét:

- Mày đã giết con tao, mày phải đền mạng.

- Vâng tôi sẵn sàng đền mạng, nhưng này bà có nghe thấy không?

- Cái gì?

- Phi đang kêu tôi, Phi đang tôi theo anh ấy kìa, bà buông tôi ra!

Bà lão nắm chặt tay Hồng:

- Mà muốn bỏ chạy hả, tao không buông đâu.

Hồng tỉnh táo thật sự:

- Không, tôi không chạy đâu, tôi muốn đến đỉnh vực. Đến đó rồi tôi sẽ nhảy xuống. Bà có nghe không, Phi đang gọi tôi kìa!

- Mà muốn nhảy thật à?

- Vâng,

- Nếu mà không nhảy, tao sẽ xô mà xuống.

Trong bóng đêm, nàng vẫn nghe tiếng mời gọi vắng vắng bên tai:

- Hồng, hãy theo anh, theo anh nhé Hồng!

- Vâng, vâng, vâng.

Hồng chạy về phía đỉnh cao, nơi có tiếng gọi, bà lão chạy theo sau, vượt qua đỉnh sa mù, lên núi, đến nông trại. đúng lúc đó, từ dưới thung lũng chợt có tiếng reo vang:

- Hồng ơi, Hồng, con ở đâu?

- Hồng ơi! Hồng ơi!

- Chị Hồng ơi, chị Hồng!

Ánh đèn từ dưới thung lũng quét lên, Hồng khựng lại.

- Chúng ta đi mau thôi, họ định bắt tôi về lại kìa.

- Phải ta đi nhanh nào! Tiếng bà mẹ Phi rít trong gió.

Hồng vượt qua khỏi rừng phong, ánh sáng từ những ngọn đèn pin quét tỏ khắp nơi. Anh Phi! Tôi sắp đến với anh đây! Tôi đến trả nợ anh đây! Đợi tôi một tí anh nhé!

Phục đang nằm trên giường bỗng rùng mình, chàng trăn trở mãi ngủ không được. Suốt cả buổi chiều, chàng, Dương và Khang tìm cả trong vùng rừng núi nhưng cũng không thấy bóng dáng bà lão đâu cả. Theo lời một người đàn bà qua đường thì họ gặp mẹ Dương đứng đón xe đi Đài Bắc. Thế là Dương tức tốc lên xe đi có bót cảnh sát tại Đài Bắc ngay. Xong mọi người trở về nhà chờ đợi, và hẹn sáng hôm sau sẽ tiếp tục việc tìm kiếm. Đến nhà đã 12 giờ khuya. Vừa mệt mỏi vừa buồn rầu, Phục không tài nào dỗ được giấc ngủ.

Bây giờ không hiểu sao tim Phục đập mạnh thế này. Trong bóng đêm hình như có gì bất trắc. Bước xuống giường, tim vẫn đập nhanh, Phục thấy chẳng an tâm tí nào. Rồi hình như chàng nghe có tiếng kêu của người đàn bà.

- Em sẽ đến đây. Em sẽ theo anh Phi ạ!

Không do dự, Phục tung cửa chạy bay ra ngoài trên đám cỏ rồi, có cái gì lấp lánh, Phục cúi xuống lượm lên, cánh sao! Đúng là quà chàng đã tặng cho Hồng, sao lại ở đây? Phục kinh hoàng chạy bay về phía rừng phong.

Vừa đến nơi, cảnh tượng trước mắt khiến tim Phục muốn ngừng đập. Hồng đã đứng phía ngoài hàng lan can, mái tóc xõa dài trên chiếc áo ngủ trắng xóa. Nàng đang nhìn xuống vực sâu, và bà mẹ Dương đứng cạnh đang vỗ tay reo hò:

- Nhảy đi! Nhảy xuống đi.

Phục toát mồ hôi, chàng muốn nhảy tới kéo Hồng lại, nhưng lại

không dám vì sợ khi mình đến gần Hồng sẽ nhảy ngay xuống hố. Càng bối rối không biết phải làm sao. Từng bước từng bước đến gần. Phục khẽ gọi:

- Hồng ơi! Hồng.

Hồng quay người lại, hình như có tiếng ai gọi, ánh mắt nàng vừa chạm vào Phục. Nàng hoảng hốt, Phục sợ hãi kêu lên:

- Đừng buông tay nhé Hồng!

- Nhưng anh ấy đang kêu em kìa!

- Ai?

- Anh Phi!

Phục giả vờ hỏi, chàng sấn tới một bước.

- Anh Phi nào?

Ngay lúc đó, tiếng gọi Hồng càng lúc càng đến gần nông trại. Hồng lắng tai nghe rồi nhìn xuống vực. Phục cố gắng trì hoãn:

- Em chưa cho anh biết Phi là ai?

- Em biết anh biết, thôi em phải đi đây.

Phục sấn tới thêm một bước:

- Anh không biết thật mà.

- Đó là người em đã giết và em phải đền mạng đây.

Phục đã đến cạnh hàng lan can:

- Hồng, em đã làm rồi, em không có giết ai hết.

- Có, chính em đã xô chàng xuống vực.

Những tiếng gọi ới ới càng lúc càng đến gần. Ông bà Châu và vợ chồng Cao với Hà đã đến nơi. Vừa thấy cảnh trên, bà Linh Phương hét to lên, khiến Hồng giật mình, dợm mình nhảy xuống. Phục vội vàng chồm người tới nắm được cánh tay Hồng còn bám trên lan can. Thân Hồng lơ lửng trên vực, Phục cố hết sức lôi Hồng lên. Hồng vùng vẫy hét:

- Buông tôi ra! buông tôi ra!

Phục cố chịu đựng:

- Hồng, tỉnh lại em, em đừng làm vậy!

Ông Cao đã chạy đến, nắm được gấu áo Hồng, hai người cố sức giữ chặt Hồng. Ông bà Cao và Hà rùng mình, mồ hôi đổ ra như tắm. Bà mẹ Dương vẫn gào to:

- Nhảy xuống đi! Nhảy xuống đi nào.

Sau khi giữ được Hồng, và kéo nàng trở về phía bên nay lan can, Phục bảo ông Cao:

- Ông làm ơn đến giữ bà lão lại giùm.

Ông Cao vừa mới quay lại thì bà lão đã nhanh chân lướt qua ông Cao đến bên hàng lan can. Vừa chụp được thành sắt, bà lão bỗng la hoảng lên:

- Trời ơi! Máu! máu! Máu đầy lan can, máu của thằng Phi, máu của con tôi đây mà. Rồi bà lão òa lên khóc nức nở, vừa khóc vừa kể lể - Mẹ đâu cố tình xô con xuống vực, mẹ chỉ muốn giữ con lại không để con bị người ta quyến rũ. Con ơi! Phi ơi! Mẹ không cố tình, mẹ

không cố tình thật mà!

Hồng đang vùng vẫy trong lòng Phục, bỗng nghe tiếng kể lể nàng đứng im ngay. Phục bàng hoàng, chàng không hiểu bà lão đang nói gì. Ông Cao định đến giữ bà thì Phục đưa tay chặn lại:

- Nghe kìa, nghe xem bà ấy nói gì kìa.

Tất cả mọi người yên lặng trong kinh ngạc, bà lão vẫn tiếp tục kể lể:

- Phi đừng bỏ mẹ nha con, đừng có theo người ta. Mẹ thương con, mẹ muốn con sống cạnh mẹ. Mẹ không cần tiền. Phi, trở lại đây nghe con, trở lại đi! Mẹ không hề cố ý giết con, mẹ không cố ý mà...

Hồng như chợt tỉnh, nàng nhìn Phục với ánh mắt mừng rỡ và hét lên:

- Anh Phục, em biết rồi, em nhớ ra rồi.

- Nhớ gì?

- Em nhớ ra được hết rồi.

Phục chợt hiểu chàng sung sướng:

- Thật à?

- Thật, em đã nhớ tất cả những điều gì xảy ra trước và sau đêm đó.

Hồng thở dài, nàng co ro trong lòng Phục.

Nửa giờ sau, Hồng đã quán mình trong chiếc chăn lớn ngồi nghỉ nơi phòng khác nhà Phục.

Gian phòng ngập đầy mùi cà phê. Ông bà Châu và Hà ngồi bên ghế tựa. Vợ chồng ông Cao đưa bà lão về nông trại của Dương.

Mẹ Dương sau khi thố lộ bí mật vụ án, giống như chiếc bóng xì hơi, bà khóc thảm thiết:

- Thăng Phi con tôi rơi xuống vực, mấy ông làm ơn cứu nó dùm.

Bà Cao an ủi:

- Vâng, bác cứ về đi, chúng tôi sẽ cứu anh ấy cho.

- Trời ơi! Chiếc lan can gãy rồi, con tôi nó rơi xuống dưới rồi.

- Vâng, chúng tôi sẽ cứu anh ấy.

Đi bà lão ra khỏi khu rừng, tiếng ồn ào đã đánh thức bà cô, Liên họ cùng chạy ra. Phục kể tóm tắt cho họ rõ mọi việc. Sau đó nhìn đôi chân trần của Hồng, Phục vồn vã:

- Mời quý vị vào nhà, chúng ta sẽ nghe Hồng kể lại tất cả sự thật.

Thế là mọi người cùng vào nông trại. Bà cô vừa nhìn thấy đôi chân rướm máu của Hồng vội bước vào nhà bếp, mang nước nóng ra rửa vết thương, bịt thuốc, chăm sóc Hồng một cách chu đáo. Phục nhìn vẻ tiều tụy của Hồng hỏi:

- Em có cần nằm nghỉ một chút không?

Hồng không dần được sự nôn nóng:

- Không cần, em cần trình bày ngay cho mọi người biết sự thật.

Ông Châu ngồi yên lặng. Kể từ lúc nhìn hình ảnh Hồng đứng kề cũi chết, ông không còn chút hy vọng gì về sự sống của con. Vì vậy, bây giờ thì... Ông Châu nhận thấy mình không có thẩm quyền đòi hỏi gì nữa. Hồng sống lại là do Phục thì Hồng phải thuộc về Phục. Phục dục:

- Kể đi Hồng!

Hồng nâng tách cà phê nóng lên hớp một miếng thơm giọng, vừa muốn mở miệng kể thì Dương bước vào.

Qua lời kể của bà lão, Dương đã biết một phần nào sự kiện, để mẹ nằm nghỉ bảo chị Ánh trông nom mẹ chàng vội vã đến nông trại ngay. Dương ngồi xuống xong, mọi người nghe Hồng kể:

- Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu, nhưng tôi nghĩ rằng tất cả những việc xảy ra trước lúc tôi bỏ nhà trốn theo Phi mọi người đều biết rõ cả rồi. Vậy thì tôi xin kể từ lúc theo Phi vậy.

Hôm đó Phi đưa tôi đến Đài Bắc mượn một căn phở nhỏ để ở. Chúng tôi sống với nhau được mười mấy hôm... Hồng kể lại với nỗi buồn tủi, nàng đưa mắt như van xin mọi người. - xin lỗi, tôi được phép xin vắn tắt.

Dương nóng lòng:

- Chị làm ơn cho biết chuyện xảy ra ở vực thăm đi!

- Anh muốn hiểu chuyện ấy thì phải cần biết chuyện xảy ra trước đó mười hôm. Anh biết không, mười mấy ngày trước đó tôi sống trong hỏa ngục. Chính nhờ sống chung với Phi tôi mới lần lần ra nhìn ra chân tướng của Phi. Và đúng như lời cha bảo, Phi quả là một thằng lưu manh. Quay sang Dương Hồng nói - Xin lỗi anh, nhưng tôi phải nói sự thật.

Dương xua tay:

- Chị kể tiếp đi.

- Sau khi lấy được tôi, Phi không còn giữ gìn gì nữa, hấn hởi căn cước tôi, vì có căn cước mới làm hôn thú được. Nhưng vì lúc đi vội

quá nên tôi đã để quên ở nhà. Thế là Phi đánh tôi, mắng tôi là đồ ngu dại. Rồi hắn tiếp tục hạch hỏi tôi về tiền bạc, nữ trang. Tôi bảo tôi cũng không mang theo. Hất la hét đập phá lung tung. Đến lúc này tôi mới biết rằng, Phi muốn lấy tôi không phải vì yêu tôi thật tình mà chỉ muốn sang đoạt gia tài của cha tôi. Lúc bấy giờ tôi thấy những gì cha phân tích đều đúng cả. Rồi tôi cũng phát giác ra Phi hiện đang sống với một vũ nữ. Nhiều lần tôi nài nỉ chàng trở về, vì tôi thấy rằng dù sao tôi đã phóng theo lao tôi phải theo lao. Hơn nữa tôi vẫn hy vọng là với tình yêu của tôi có thể hối cải được chàng. Không ngờ Phi lại khinh bỉ, hắn bảo bạn gái của hắn người nào cũng đẹp hơn tôi hết, hắn muốn cưới tôi chẳng qua là để tìm một địa vị tốt trong xã hội. vì vậy hắn cấm không cho tôi xen vào cuộc sống riêng tư của hắn. Tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

Hồng nghẹn ngào, bà Linh Phương chen vào:

- Mẹ biết vì thế con mới trở về gia đình chứ gì?

- Không phải, không phải tự con trở về mà là Phi bảo. Hắn biết rằng đối với con quan niệm về chữ trinh quan trọng vô cùng nên chắc chắn con không bao giờ dám thoát ra khỏi bàn tay hắn. Vì vậy Phi bảo con về, bảo con giả vờ như hối lỗi để rồi thừa lúc mọi người không để ý sẽ đánh cắp tiền bạc, nữ trang và căn cước. Phi biết phải có thể căn cước con và hắn mới chính thức lấy nhau, hắn mới chính thức chiếm được gia tài nhà ta. Hắn định rằng, khi con có đủ tiền bạc nữ trang xong rồi, hắn sẽ đưa con sang Hồng Kông. Với số tiền ấy tại con có thể sống cả năm trời chờ cho cơn giận cha nguôi ngoai hắn sẽ đưa con về tạ lỗi, rồi dần dần tìm cách chiếm đoạt công ty. Thế là con trở về.

Mọi người yên lặng lắng nghe, sau tiếng thờ dài Hồng tiếp tục:

- Trước khi con trở về, con đã hứa với Phi là ba hôm sau con sẽ gặp hắn tại nông trại. Phi thấy kế hoạch thật chu toàn nên lo ngay thủ tục lập hôn thú và mua vé sang Hồng Kông, chỉ còn đợi ngày con đem tiền bạc giấy tờ ra là đi ngay. Phi còn cho biết rõ là khi con đem tiền

đi thì tối hôm đó hắn đem con đến Đài Bắc để sáng hôm sau đi Cao Hùng làm hôn thú và tối lại đáp tàu đi Hồng Kông ngay. Lúc đó con tuân theo lời Phi, vì đối với con ngoài con đường sống với Phi ra con không thể làm gì khác hơn được Nhưng khi trở về nhà, nhìn thấy cha mẹ là bao nhiêu dự tính đều gãy đổ. Nhất là lúc con hỏi cha là cha có còn nhận con là con nữa không? Cha trả lời cha thấy cần có con bên cạnh hơn lúc nào hết. Lòng con hoàn toàn tan rã, con biết mình không bao giờ trở về với Phi nữa, dù tim tôi có rã rời.

Bà Linh Phương ngồi cạnh, lấy khăn chấm nước mắt cho con:

- Tôi cho con tôi quá!

- Suốt trong ba ngày hẹn, tôi cố tìm một lối giải thoát. Trong khi cha mẹ tôi và những trong nhà, ai cũng yêu quý chịu đựng tôi, không một người nào nhắc đến sự nhục nhã của tôi. Điều đó khiến tôi cảm động vô cùng. Lúc đó tôi cũng đã nghĩ rằng dù Phi có giết tôi, tôi cũng không đi theo hắn. Thế là ngày hẹn đã đến, tôi lẳng lặng báo tin cho bà vú biết là tôi muốn đến gặp Phi lần cuối để dứt khoát và hai tiếng đồng hồ sau tôi sẽ trở về. Lúc đi lẽ dĩ nhiên là tôi không mang theo nữ trang và giấy tờ gì cả, vì tôi định báo cho Phi biết là tôi không theo hắn nữa mà.

Vừa ra khỏi Vườn Sa Mù, tôi gặp Nhã Thường. Có lẽ Nhã Thường đã đứng chờ tôi đã lâu. Nàng xúc động mạnh khi cho tôi biết nàng đã có thai với Phi, rồi đem tất cả tấn trò lừa gạt của Phi kể cho tôi nghe hết. Giận quá, tôi cho Nhã Thường biết tôi không bao giờ trốn theo Phi, dù có phải giết Phi để xa hắn tôi sẵn sàng. Và tôi tất tả đến nông trại.

Hồng ngưng kể, hớp miếng cà Phê. Nàng ử rữ như dáng liễu sau con bão, Phục đổi cho Hồng tách cà phê nóng.

- Hôm ấy có mưa phùn, tôi đến trễ hẹn một tiếng. Phi bực bội lắm. Hắn đứng trước hàng lan can, đưa mắt về phía thung lũng nhìn tôi đang tiến tới. Vừa thấy tôi, câu đầu tiên hắn hỏi là "Sao em lấy được

bao nhiêu tiền?" Tôi cho Phi biết là tôi không lấy theo gì cả, vì tôi không muốn bỏ trốn theo Phi. Hấn đánh đập chửi rủa tôi, xô tôi ngã xuống bùn. Lúc ấy Phi như con thú dại mất lý trí. Tôi sợ hấn giết tôi, tôi vùng bỏ chạy. Hấn bắt tôi lại và lôi tôi đi. Dù tôi không mang nữ trang hay giấy tờ gì theo, hấn cũng không màng. Tôi nghĩ hấn có biện pháp mới. Lúc bấy giờ, một bất ngờ xảy đến làm thay đổi tất cả, đó là sự hiện diện của mẹ Phi.

Hồng ngưng lại đưa mắt nhìn Dương:

- Trên đỉnh vực bây giờ không chỉ có tôi và Phi mà còn có mẹ anh.

Dương gật đầu:

- Kể tiếp đi.

- Bác vừa xuất hiện là nhảy bổ về phía chúng tôi. Bác nắm chặt tay Phi nài xin Phi đừng bỏ bác, bác đã ở vậy suốt nửa cuộc đời để nuôi con nên người, bây giờ Phi bỏ đi thì đời bác còn gì. Thừa lúc Phi chẳng để ý, tôi vụt bỏ chạy. Phi rượt theo bắt lại đánh đập xỉ vả tôi. Mẹ anh thì nhảy đến níu kéo, xua đuổi bảo tôi về đi, đừng đến đây dụ dỗ con bà. Tôi đã giải thích hết lời, khóc lóc van xin mà bà vẫn không nghe. Phi đứng cạnh bức mình xô bà qua một bên, bà mất thăng bằng vấp ngã. Bà ngồi phất dậy trách mắng thằng con bất hiếu, mê gái đến nỗi quên cả công lao mẹ cha. Phi bỏ mặc mẹ, hấn lôi tôi đi. Mẹ anh giận quá bà xông đến bà bảo: "Mày không cần mẹ mày nữa thì tao giết mày".

Phi không ngờ mẹ anh lại tông thẳng vào mình như vậy, nên chàng mất thăng bằng ngã người ra phía sau, và buông lỏng tay tôi. Tôi định bỏ chạy thì nghe tiếng "rắc", hàng lan can đã gãy và Phi rơi ngay xuống đáy vực. Lúc đó tôi nghĩ rằng vì tôi mà Phi chết. Tôi chỉ kịp thét lên một tiếng thật to rồi ngất đi.

Sự bí mật chôn kín cả năm trời đã được sáng tỏ. Gian phòng chìm trong yên lặng, không khí như cô đọng lại. Ông Châu nhìn Hồng hỏi:

- Con còn nhớ lúc cha đến gần, con đã nói điều gì không?

Hồng nghĩ ngợi:

- Con nói điều gì đâu! Con chỉ biết lúc con ngất đi, con còn nói được một câu, hình như là tôi đã giết Phi! Tôi đã giết Phi! Vì con nghĩ rằng nếu chẳng vì con thì Phi đâu có bị chết thảm như vậy?

Ông Châu thở dài:

- Chính vì câu nói đó mà mọi người đã hiểu lầm con cả năm trời nay. Quay sang Dương, ông Châu hỏi - Cậu có tin những điều Hồng nói là thật không?

Dương rầu rầu nét mặt chàng đáp thật nhỏ:

- Tin, tin chứ. Đến bây giờ tôi mới nhớ lại, đêm đó tôi vừa hay tin là chạy vội đến chỗ xảy ra tai nạn. Tôi không dám cho mẹ tôi biết vì sợ người xúc động. Mãi đến sáng hôm sau khi về tới nhà thì mẹ tôi mê loạn. Người bảo là anh Phi đã chết. Thế rồi tôi nghe đồn đãi của những người chung quanh thôi, chứ không biết gì hơn. Mẹ tôi có lẽ ngay từ tiềm thức chỉ nghĩ rằng anh Phi vì chị Hồng mà bỏ đi như vậy nên tất cả tội lỗi đều do chị Hồng. Bây giờ đã biết sự thật, tôi nghĩ rằng bệnh của mẹ cũng không khó trị cho lắm.

Phục đặt tách cà phê xuống, chàng bước sang xiết vai Dương:

- Anh Dương, suốt cả năm trời nay, ai ai cũng muốn vén màn bí mật của án mạng. Bây giờ sự thật đã phơi bày, kẻ giết người không phải là Hồng, cũng không phải là bác ở nhà, mà là Phi kẻ gieo gió phải gặp bão. Như vậy anh phải hết phiền tôi phải không?

Dương yên lặng. Ông Châu đưa mắt nhìn Phục, thân thiện và mến phục. Tuy làm cha nhưng ông Châu hiểu rằng mình hiểu Hồng không bằng Phục. Chỉ có Phục là người duy nhất không tin Hồng là

thủ phạm ngay từ đầu, còn thì... Có lẽ mình còn phải học hỏi rất nhiều, rất nhiều...

Dương chợt đứng dậy thành khẩn với chị Hồng:

- Chị Hồng, cho tôi xin lỗi chị về những ngộ nhận vừa qua.

Đúng ra câu này phải do chính ta nói mới phải, ông Châu nghĩ thầm. Con, con hãy tha thứ cho cha về sự ngộ nhận cũ.

Hồng xúc động nghẹn ngào:

- Không có gì Dương ạ. Nhưng có một điều tôi mong Dương đừng coi ái tình như một trò đùa, hãy yêu người mình yêu, bảo vệ chân thành họ. Đừng để cô em gái tôi phải khổ đau như tôi năm nào.

Dương liếc nhanh Hà.

- Chị cứ yên tâm.

Hồng quay sang Phục, ánh mắt thật tha thiết:

- Anh Phục, anh đã biết mọi chuyện của đời em. Một chuyện xấu xa ghê tởm nhất, thế bây giờ anh còn yêu em chẳng?

Phục say đắm nhìn Hồng, chàng không cần nói gì cả vì chính ánh mắt đã trả lời tất cả.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, ông Châu như sống lại thời tuổi trẻ say đắm, lòng ông rộn rã những tình cảm không biết vui hay buồn, xót xa hay rạo rỡ. Đứng dậy, ông vỗ vai vợ Ông bảo:

- Trời đã sáng rồi, chúng ta đi thôi bà.

Bà Linh Phương ngạc nhiên:

- Còn còn Hồng thì sao, nó chưa có giày mà!

Ông Châu quay lại nhìn Phục, Phục cũng quay sang nhìn ông, hai người lặng lẽ nhìn nhau, một lúc ông Châu quay sang nói với vợ:

- Em không thấy là con Hồng còn phải nghỉ ngơi lâu lắm hay sao? Để nó ngồi đây dưỡng sức, đợi trời sáng tỏ, tôi sai bà Cao mang giày và áo quần đến cho nó cũng được.

Ánh mắt bà Linh Phương chợt vui. Bà biết rằng bao nhiêu giông tố đã qua, bình minh đã mang hạnh phúc đến. Trừu mến nhìn Phục và Hồng bà nói:

- Hãy gìn giữ tất cả những gì con có nhé. Rồi bà bước ra cổng với chồng, với lòng thoải mái hơn bao giờ hết.

- Tôi cũng xin phép rút lui. Dương lên tiếng.

Ông Châu đứng lại bảo Dương:

- Nếu có tiện, cậu làm ơn đưa con Hà về dùm.

- Cha! Hà sung sướng hét lên, nàng không tin những điều nàng vừa nghe thấy.

Ông Châu đưa vợ ra khỏi nông trại. Chưa bao giờ ông bình tâm như lúc này. Nhìn bầu trời cao vút, những cánh sao mong manh còn sót lại sắp lặn đi, mặt trời sắp leo lên đỉnh núi. Xa xa bóng núi mờ ảo trong mây mù.

- Em còn nhớ một bài hát mà trẻ con hay hát, trong đó có câu, đứng nhìn sông sao mắt hút trong bình minh. Phương ơi, em có muốn mãi mãi ngắm sao lặn trong bình minh với anh không?

- Lúc nào em cũng muốn kề cạnh bên anh.

Bà Linh Phương trồi mếu nhìn chồng, tình yêu mười mấy năm qua lại nhen nhúm trong tim.

Thật ra, không phải hẳn trong cái không khí tĩnh mịch này chỉ có vợ chồng ông Châu, mà trong khung cửa phòng, ngoài khu rừng phong xanh thắm còn có một số người khác, từng đôi một, họ đang đón chờ bình minh, đón chào hy vọng. Giải sông sao đã lặn mất, tình yêu ôi tuyệt diệu vô cùng.

Buổi sớm mai đã đến, đến thật rồi! Ánh mây hồng lan rộng, nhuộm hồng cả núi đá, đồng cỏ... Trời đã sáng...

Quỳnh Dao

KHÓI LAM CUỘC TÌNH

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN